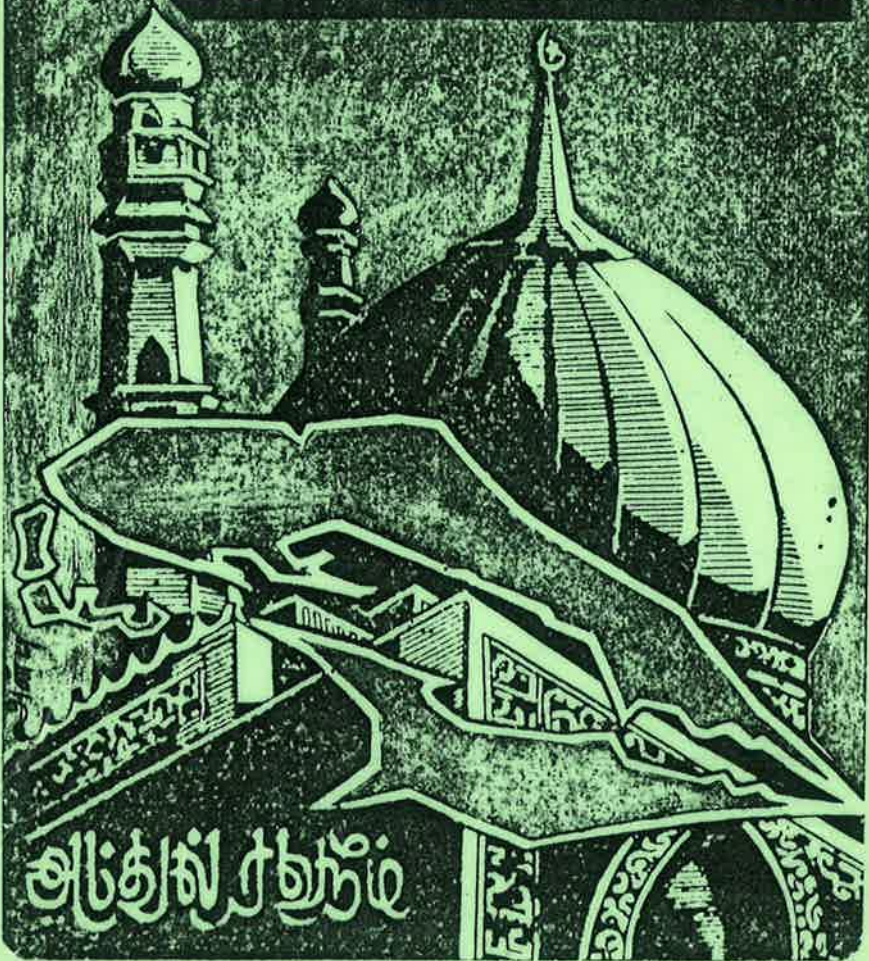

சுல்தான் ஹுசைன் ஷாஹி

ஹரலாறும் பஹ்பாடும்

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள்
வரலாறும் பண்பாடும்

எம். எஸ். அர்தூல்ஹிம் பி. ஏ. (இலங்கை)

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 1979

History and Culture

of

Jaffna Muslims

by

M. S. Abdul Raheem. B. A. (Cey.)

தன்னையழித்து என்னையாளாக்கிய

இன்னுயிர்த்தந்தை

நீரான்கண்டு முகம்மது சல்தான்

அவர்களின்

இனிய நினைவுக்கு

இந்நூல் அர்ப்பணம்.

முன்னுரை

கௌரவ அல்ஹாஜ் எம். எம். அப்துல்காதிரு

B. A. (சிறப்பு) வரலாறு

அப்பீக் நீதிமன்ற நீதிவரசர் - ஸ்ரீலங்கா

தாம் எழுதும் நூல்களை விற்பனை செய்து முதலைத் தலைமும் மீட்ட முடியாதிருக்கின்றதே என்ற காரணத்தால் ஆநிறவிருந்தும் செயலற்று இருக்கிறார்கள் பல வருங்கால ஆசிரியர்கள். ஆராய்ச்சி செய்து அதவும் ஏட்டிலில்லாத வற்றை பலரிடம் வினவி செய்திகள் சேகரித்த அவற்றில் சிலவற்றைத் தேர்ந்து ஆகைமாக்குவது மறு பெருஞ்சிரமம். ஆசிரியர் எம். எஸ். அப்துல் ரஹீம் இவைகளினால் மனம் தளராது இந்நூலை இயற்றியதற்காக அவரை நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். தன் பெற்றோரை எப்படி ஒருவன் நன்கறிந்திருக்க விருப்புவானோ அதேபோன்று தன் சமூகத்தின் சரித்திரத்தை உணர்ந்திருத்தல் அத்தியாவசியம்; பாரம்பரியம் அறிந்த சமுதாயம் தான் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றி அதற்காகத் தொடர்ந்தும் உழைத்து வரும். நானும் ஒரு யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் என்ற கோதாவில் எமது தொன்மையையும் பெருமையையும் எடுத்துரைத்தற்காக எனது நன்றியும் ஆசிரியருக்கு உரியது.

அராபிய மக்கள் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் தென் மேற்குக் கரையிலேதான் குடியேறினார்கள் என்ற தென்பகுதி ஆரசாய்ச்சியாளர்களின் கூற்றை நிராகரித்து அவ்விடத்து முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியும் தமிழ்மொழியாக இருப்பதனால் ஆரம்பக் குடியேற்றம் வடபகுதியில்தான் இருந்த தென்றும் இங்கிருந்துதான் தெற்கே பரந்தாரிகள் என்று தயக்கமில்லாமல் அறை கூவும் ஆசிரியரைப் பாராட்டுகின்றேன். கருத்து வேற்றுமையினால்தான் அறிவு மலரும். எனவே ஆசிரியரின் கூற்று மேலும் ஆராய்ச்சிக்கு இடமளிக்காமலானால் அதுவே போதுமானது.

தற்பொழுது முஸ்லிம்கள் வதியும் பிரதேசத்திலிருந்து நல்லூர் வரை வீதிக்கு இரண்டு பகுதிகளிலும் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்ற ஆசிரியரின் கூற்றுக்கு (பக்: 19) ஆதாரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிவன் கோவிலின் புற வீதியில் சோனகன் தரை என்ற பெயருள்ள ஒரு காணியுண்டு. இதற்கும் நல்லூருக்கும் இடையில் வேறு நிலம் இவ்விதமான பெயருடன் இருப்பதாக நான் அறிந்தில்லை. முஸ்லிம்களைச் சம்பந்தப்படுத்தும் புதைபொருள் களும் கண்டெடுக்கப்பட்டதாக செய்தியும் இல்லை. முஸ்லிம்கள் கோட்டைப் பிரதேசத்தில் இருந்த காலத்திலேயே கடற்கரைப் பக்கமாக தற்பொழுது முஸ்லிம்கள் இருக்கும் பகுதியிலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்றும் நல்லூரிலிருந்து முஸ்லிம்கள் குடிபெயர்ந்தபொழுது அவர்களும் முன் சொல்லப்பட்ட பிரதேசத்தில் குடியேறினார்கள் என்று இருக்கலாம். மேலும் ஆராய்ச்சிகள் தேவை.

இந்நூலில் சுதந்திரத்திற்குப் பின் என்ற அத்தியாயத்தின் படைப்பிலும் சமூக ஸ்தாபனங்கள் என்ற அத்தியாயத்தின் படைப்பிலும் ஒரு வேற்றுமை இருப்பதை வரசுகர்கள் கவனிக்க முடியும். முதல் அத்தியாயத்தில் பல ருடைய பெயர்களும் அவர்களின் குறைகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமூக ஸ்தாபனங்களின் குறைவுக்கும் சில விழாக்களின் மறைவுக்கும் சிலர் காரணமாக இருந்தும் பின் அத்தியாயத்தில் குற்றம் செய்தவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆசிரியர்கள் இந்த இரு முறைகளையும் கையாள்வார்கள். ஆனால் இரண்டாவது முறையே தரமானதும் சிறந்ததுமாகும். வருங்கால ஆசிரியர்களுக்காக இதனைக் குறிப்பிடுகிறேன்;

ஏனெனில் குற்றம் கூறப்படுபவர்களிடமும் ஒரு தர்க்க விளக்கம் இருக்க முடியும். அவர்கள் இறந்த பின்னர் அவ் விளக்கத்தை அவர்களிடம் பெறமுடியாது. எழுத்தில் ஆதாரமிருந்தால் ஓரளவுக்கு அகைக்கொண்டு திருப்பிக் காணலாம்; ஆனால் தனிமையாக வாய்ச்சொல்லாகக் கொண்டே செய்தி திரட்டி எழுத்தினிடம்போது பலகார

ணங்களினூடே குறையாகச் சொல்லப்பட்ட விடயங்கள் உண்மையான ஏட்டில் உருவமைந்தவிடும். பிச்சந்ததியினர் 'அவற்றை' எவ்வித சந்தேகத்தக்கும் இடமின்றி உண்மையென்றே எடுத்துக் கொள்வா இன்னும் அநீதி விழையும்

இவ்விதமாக வாய்ச் சொல் மூலம் பெற்ற காரணத்தினால் இடம் பெற்றிருக்கும் சில தவறுகளை உதாரணத்திற்காகவும், அநீதி நிகழாதிருப்பதற்காகவும் நான் கட்டிக்கொண்ட விருப்புகளேன்: இது ஆசிரியரைக் குறைகூறும் நோக்கமன்று. ஆனால் நான் மேற்கூறிய இரண்டாம் மரபைப் பின்பற்றுவது சாலச் சிறந்தது என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக.

எனது ஞாபகத்தின்படி (பக். 49-52) கொழும்பில் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி என்னை இந்த விடயத்தில் ஈடுபடுத்தியவர்கள் கூறவில்லை. A. G. A. நவரத்திரராசாவும் தனக்கு ஏதும் மந்திரி கூறியதாயும் எனக்குச் சொல்லவில்லை; நாளை 30 வீடுகள் கேட்டபோது மாவட்ட விவசாயக் குழுவிடம் 30 க்கு சம்மதம் கிடைக்கவில்லை என்றும் அவ்வருடம் 15 இடங்களும் மற்றவருடம் வாய்க்காலுக்கு மறுபுறத்தில் 15-ம் தந்து 30ஐ நிரப்புவதாகக் கூறினார். அந்த வருடம் 15 கொடுக்கப்பட்டதில் சிலர் கைவிட்டு வந்ததால் அடுத்த வருடம் பெற்றிருக்க வேண்டிய 15ஐப் பெறுவதற்கு உரிசாசனமிக்காததால் அவை இழக்கப்பட்டன என்று நான் நினைக்கின்றேன். நான் முதல் வருடமே ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டதால் அடுத்த வருடம் நடந்ததைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதனை நான் இங்கு குறிப்பிடும் நோக்கம் என்னவென்றால் கிணற்றுத் தவண்போல முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம் வட்டாரத்தையே அணைத்துக்கொண்டிருந்தால் பெரும் பிரச்சனைகளை அவர்கள் எதிர்நோக்கவேண்டியிருக்கும். பலூனை அளவுக்கு மீறி ஊதினால் வெடித்துவிடும். அதே நிலைக்குத்தான் இப்போது முஸ்லிம் வட்டாரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. தற்போதே அரசாங்கம் சிறுஷ்டிக்கும் குடியேற்றத்திட்டங்கள் போன்றவைகளைப் பயன்படுத்தி முஸ்லிம்களும் கூட்டாக சிறு கிரா

மருகளை வெளிப்புறங்களில் உருவாக்கி விட்டால் வீழித் தெழுப்போது போவதற்கு நிலமிக்காது முஸ்லிம்கள் திண்டாடுவர். அப்போது எழக்கூடிய பிரச்சினைகளை நான் எழுத்திலிட விரும்பவில்லை. நீங்களே ஊகித்துக் கொண்டு சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி உடனேயே குடிபெயர்வது உத்தமம் விவேகமும் கூட.

நான் நெருக்கமாக இவ்விடயத்தில் ஈடுபட்டபடியால் (பக். 119—121) பல தவறுகளைக் காணுகிறேன். ஸாஹி ராக் கல்லூரியின் பெயருடன் தன் பெயரையும் சேர்க்க வேண்டுமென்று எவரும் கேட்கவில்லை. எப்படிச் சேர்க்க முடியுமென்பதே புரியவில்லை. வாளரசனுக்காக ஜனாப், சதக் கத்துல்லா ஒத்துழைக்கவில்லை என்பது தவறு. வாளரச னுக்கு வேறு இடம் கொடுப்பதாக ஜனாப், ஜாயா வாசு கனித்திருந்தார். ஸாஹிரா முகாமையாளர் காரணமாக ஜனாப், சேகுமுசுதின் ஒத்துழைக்கவில்லை என்பதும் தவறு. மஸ்ரஉத்தீன் மதரசா சார்பில் ஜனாப் இராயத்தூல்வாதாவ் பேச்சு வாரித்தைகளில் பங்கு பற்றினார். ஸாஹிரா முகா மையாளர் ஒரு பிரச்சினையாகவே இருக்கவில்லை. அவ்விட யம் ஜனாப், ஜாயாவுடைய கடமையாதலால் அவருடைய பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டிருந்தது. ஒரு போதும் அக் கூட்டத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை.

இவ்விடயம் ஒரு முக்கிய விடயமாதலாலும் இதற்காக உழைத்த சிலரை கண்ணியப்படுத்தும் நோக்கத்துடனும் விவரமாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். என் தகப்பனாரும் ஜனாப், சதகத்துல்லாவும் மௌலவி ரஜுப் பாச்சாவை கொழும்பிற் தற்செயலாகச் சந்தித்தபோது அவர் ஜப்பான் குண்டுக்கு பயந்து மக்கை கொழும்பிவிருந்து வெளியேறி யிருப்பதால் அவர்களுக்காக மாகாணங்களில் கிளைகள் உரு வாக்கப்படுவதாகவும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒன்று உருவாக்கும்படி ஆசையூட்டினார். இவர்களை இருவரும் அக்ஹாஜ் V. M. M. S. அத்துல் காதரிடம் இதனைத் தெரிவித்த போது இவர் முழுமனதுடன் உழைத்தார். யாழ்ப்பாணத் துக்கு ஜனாப், ஜாயா அழைக்கப்பட்டபோது அவர் வந்து பார்த்துவிட்டு மூன்று மதரசாக்களும் ரொக்கம் 50,000/=

வும் வேண்டும் என்று தெரிவித்தார். அல்லஹாஜ் V. M. M. S; அப்துல்காதிர் அல்லஹாஜ் M. M. L. அப்துல்காதிர். அல்லஹாஜ் N. M. கல்தான் முகிப்தீன், ஜனாப் M. O. M. S. அப்துல்காதிர். என் தகப்பனார் அல்லஹாஜ் S. M. முஹம்மது முகிப்தீன் ஆகியோர் 25000/= மட்டும் கொடுப்பதாக முன்வந்தள்ளார்கள். எனவே இவர்கள் ஐவரையும் மூன்று மதரசா நம்பிக்கையாளர்களான ஜனாப் S. M. அப்துல்காதிர். ஜனாப் சதீக்கத்துல்லா, ஜனாப் இராயத் துல்லா ஆகியோர் முனிசிப்பல் தனி அங்கத்தவரான ஜனாப் S. M. அப்துல்காதிர் ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு கொமிட்டி உருவாக்கப்பட்டது. நானும் ஆக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றினேன். ஸாஹீரா நிறைவேற்ற காரணம் வேறு. மதரசா தர்மகரீத்தாக்கீவில் ஒருவர் (மஸ்ஹ உத்தீன் தர்ம கரீத்தா அல்ல) தம்முடைய மதர்ஸாவை ஸ்தாபித்தவர்கள். அதை மதர்ஸாவாகவே வக்பு செய்தார்கள் என்றும் அதை ஸாஹீராவாக மாற்றுவது நம்பிக்கைக்கு விரோத மாதலால் அந்த மதர்ஸாவைக் கொடுத்து உதவ முடியா தென்றும் தெரிவித்ததுடன் மறற இரு மதரசா நம்பிக்கையாளர்களும் தமக்கும் அந்த நிலைதான் என்று கூறி கட்டிடம் கொடுப்பதை வாயஸ் பெற்றுக் கொண்டார்கள். எனவே வரிக் கப்பேதம் ஸாகிரூவின் கிளை உருவாவதை தடை செய்தது என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் தவறு.

தப்லீஃ ஜமா அத்து என்ற பெயருடன் தற்போது இயங்கிவருவதை ஆரம்பித்தவர் டி. லிவின் இருந்த ஹஸரத் இல்யாஸ் (ரஹ்) அவர்கள். உண்மையில் தப்லீஃ புதிதான தகீல. நபிமாரர்களும் அவர்களுக்குப் பின் புனிதர்களும் செய்த சேவை விட்டொழிந்திருந்தபோது மீண்டும் கையாளப்பட்டதன்றி வேறில்லை; யாழ்ப்பாணத்துக்கு இந்த சேவையை அறிமுகப்படுத்தியவர் ஹனீப் நதவி அல்ல ரஹ் மதுல்லா மௌலானா ஆவர். இதில் உழைப்பவர்கள் தம்முடைய பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதை விரும்பமாட்டார்கள்; தவிர்த்து கொள்வது நமமாக இருக்கும்.

மீரூனியாதி கல்லூரியின் முகாமையாளர் என்ற கோதாவில் மீரூனியாதி கல்லூரியில் நடந்த கந்தாரிகள் பொது வகுவில் செய்யப்பட்டன என்று கூறுவதை மறுக்க வேண்டியிருக்கிறது. மீரூனியாவில் நடந்த கந்தாரிகள் கல்வித் திட்டங்கள் பரிசீலிப்புடன் முதலியனவாவும் M. M. L. சகோதரர்கள் மீரூனியாவுக்கு வகிப்பு செய்த சொத்துக்களில் வருவாயைக் கொண்டும் மர்ஹூம் M. M. L. மீராப் பிள்ளை ஹாஜியாருடைய சொந்த அன்பளிப்பாலும் நடந்தன.

மேலும் எழுதிக்கொண்டே போனால் விரிவடையும். ஆசிரியர் தமக்குக் கிடைத்த செய்திகளைக் கொண்டு தம் நூலை அமைத்திருக்கிறார். தவறுகள் ஏற்படுவது சான்றும் அவைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதால் உண்மை விளங்குகின்றது என்று அவர் இவைகளை வரவேற்பார் என்று நம்புகின்றேன்.

அவரை நான் பாராட்டுவதுடன் அவருடைய கை ஒய்ந்திடாமல் தொடர்ந்தும் பல நூல்களை ஆக்குவதற்கு சமூகம் இப்புத்தகத்தை வாங்கி அவருக்கு உற்சாகமுட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இவருடைய வெற்றி மேலும் பலருக்கு உற்சாகமளித்தல் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஆற்றல் வெளிக்குணரப்படுவதுடன் அறிவும் வளரும்.

வல்லலாமு

அணிந்துரை

பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன் M. A. Ph. D.
(துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்)

ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வரலாறு பற்றிய முழுமையான நூலொன்று இதுவரை எழுதப்படாவிடினும் இத்துறையில் ஈடுபாடுள்ள அறிஞர்கள் அவ்வப்போது சிற்சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர். இவ்வகையில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவரும் ஈழத்து முஸ்லிம் தமிழறிஞருமான A. M. A. அஸீஸ் அவர்களின் 'இலங்கையில் இஸ்லாம்' என்னும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்து இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறையினர் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வரலாறு பற்றிய கருத்தரங்கினைச் சென்ற ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் ஒஸ்மானியாக் கல்லூரியில் நடாத்தினர். அதைத் தொடர்ந்து அப்பாடசாலைவிற கற்பிப்பவரும், பட்டதாரி ஆசிரியருமான ஜனாப் M. S. A. நலீம் அவர்கள் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வரலாறு என்ற இச்சிறு நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்களுக்குத் தனித்துவமான ஒரு வரலாறுண்டு. போத்துக்கேயருக்கு எதிராகச் சிங்கள மன்னர்கள் நடாத்திய போராட்டத்தில் அம்மன்னருக்கு ஆதரவு கொடுத்தமை போன்ற, போர்த்துகேயருக்கு எதிராகத் தமிழ் மன்னர்கள் நடாத்திய போராட்டத்திலும் தமிழ் மன்னர்கட்குத் துணையாக நின்றவர்கள் முஸ்லிம் மக்கள். இவர்களின் வரலாற்றினை ஆராய்ச்சி பூர்வமாக மேற்கொள்ளுதல் பயன் தரும் முயற்சியாகும்;

இந் நூலினை ஆசிரியர் இரண்டு பாகங்களாகப் பிரித்துள்ளார். முதற் பாகத்தில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின்

வரலாறு விபரிக்கப்படுகிறது: அவர்கள் குடியேறிய இடங்கள், அவர்கட்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இருந்த தொடர்புகள் ஆகியன இப் பிரிவிற கூறப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பாகத்தில் யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்களின் பண்பாடு விபரிக்கப்படுகிறது. அம் மக்களின் பேச்சுவழக்கு; தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அவர்கள் ஆற்றிய பணி, அரபு இலக்கியத்திற்கு அவர்களின் பங்களிப்பு, அவர்களின் கல்வி வளர்ச்சி, திருமண சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், அவர்களிடையே காணப்பட்ட சமூக இயக்கங்கள் ஆகியன இப் பிரிவிற கூறப்பட்டுள்ளன.

சரித்திரத்தை விடக் கூடிய கவனத்தை ஆசிரியர் பண்பாட்டு அம்சங்களிலேயே செலுத்தியுள்ளார். பண்பாட்டு அம்சங்களிற் செலுத்தப்பட்ட கவனம் சரித்திர அம்சங்களிலும் செலுத்தப்பட்டிருப்பின் இந்நூல் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கக் கூடும்.

எனினும் இவ்வகையில் இந்நூல் ஒரு முதல் நூல் என்ற வகையில் பாராட்டிற்குரியது. சம காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பல முதியவர்களை நேரிற் கண்டு அளவளாவி ஆசிரியர் பல அரிய தகவல்களைப் பெற்றுள்ளார். இத் தகவல்கள் மென்மேலும் இத்துறையில் உழைக்க விரும்புபவர்கட்கு அரியனவாகும். இம் முயற்சியில் ஜனாப் M. S. A. ந ஹீ ம் அவர்கள் தொடர்ந்து பணிசெய்ய வேண்டுகென்பதே நமது அவா.

என்னுரை

வாழ்த்த வாயும் தாழ்த்தத் தலையும் தந்த தனிப் பெரும் முதல்வரைப் புகழ்ந்து மாநிலத்தில் மக்கள் மாண்புற வாழ வழிகாட்டிய மாநாயினை வாழ்த்தித் தெரடல் குகிறேன்:

7-8-1977-ல் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறை விரிவுரையாளர் மௌலவி K. M. H ஹானி தீன் அவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்த இதே தலைப்பிலான கருத்தரங்கில் கலந்து உரையாற்றும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று எனக்குத் கரப்பட்டது. அப்போது வந்திருந்த என் நண்பர்கள் இதிக் மேலும் ஆய்வு செய்து நூலொன்றை வெளியிடுமாறு கேட்டனர்.

நமக்கு ஒரு வரலாறு வேண்டும் என்ற ஆவனினால் எடுத்த முயற்சியின் பெறுபேறே இது. இந்நூல் எனது முதலாவது முயற்சி. எவரையும் மனம் நோகவைக்கும் எண்ணம் எனக்கில்லை; இயன்றவரை என்னால் பெறமுடிந்த தகவல்களைச் சேர்த்துள்ளேன். சில தகவல்கள் தவறானதாக இருக்கலாம். பெருமனம் கொண்டு எனக்குத் தெரியாதந்தால் எதிர்காலத்தில் திருத்திக்கொள்ள முடியும்.

சில தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டிய அப்பீல் நீதிமன்ற நீதியரசர் அவ்ஹாஜ் M. M. அப்துல்காதர் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள் என்றும் உரித்தாகுக.

கல்வி என்ற பிரிவில் ஸாஹிராக் கலீலூரி அமைப்பதிக் தடையாக இருந்த காரணிகளை சம்பந்தமாக எனக்குக் கிடைத்த செய்திகள் தவறானவை என்று எடுத்துக்காட்டி சரியான தகவல்களை முகிணுரையில் அன்னாரி தெரிவித்துள்ளார்கள். இத் தவறுக்கு மனம் வருந்துகின்றேன்.

xiii

எனது முழு நூலையும் பாரிலையிட்டு முன்னுரையும் அணிந்துரையும் தந்துதவிய நீதியரசர் அஹ்மட்ஜ் M. M. அப்துல்காதர்—துணைவேந்தர் பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன் ஆய்வாளர்களுக்கும், மிகவும் அழகிய முறையில் அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய என் நண்பர் வை. சிவசுப்பிரமணியம் (ரமணி) அவர்களுக்கும், என்னைப்பற்றிப் பின் அட்டைலில் எழுதிப் பெருமைப்படுத்திய என்குரு இளங்கிரன் அவர்களுக்கும் அழகுற அச்சுப்பதித்த நாமகள் அச்சு அதிபருக்கும் ஆய்கு கடமை புரியும் தோழர்களுக்கும், நூலாக்கத்தில் பயனியு ஆலோசனைகள் தந்த நண்பர்கள் அனைவருக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அன்புடன்

எம். எஸ். அப்துல்லாஹீம்

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
1. முன்னுரை	—iii
2. அணிந்தரை	—x
3. என்னுரை	—xii

பகுதி I வரலாறு

1. முஸ்லிம்களின் குடியேற்றமும் பரம்பலும்	— 1
2. போர்த்துகேயர் காலம்	— 22
3. மல்னாந்தர் காலம்	— 32
4. ஆங்கிலேயர் காலம்	— 42
5. சுதந்திரத்தின் பின்	— 47

பிறரேக்கை

1. அடிக்கூறிப்புகள்	— 59
2. சில குறிப்புகள்	— 60
3. உசாத துணை	— 65

பகுதி II பண்பாடு

1. மொழி	— 67
2. இலக்கியப் பங்களிப்புகள்	— 81
3. அரசு இலக்கியப் பங்களிப்பு	—104
4. சமகால இலக்கியப் பங்களிப்பு	—106
5. கல்வி	—117
6. சமய விழிப்புணர்ச்சி	—123
7. பள்ளிவாசல்கள்	—126
8. உடைகள்	—132
9. உணவு	—136
10. சமய சமூக விழாக்கள்	—137
11. முஸ்லிம்களுக்கே உரித்தான கலைநிகழ்ச்சி	—145
12. திருமண சம்பிரதாயங்கள்	—157
13. தொழில்கள்	—159
14. சமூகசேவை இயக்கங்கள்	—161
15. உள்ளூராட்சி அரசியலின் முஸ்லிம்கள்	—168

யாழ்ப்பாண

முஸ்லிம்களின் வரலாறு

பகுதி I

முஸ்லிம்களின் குடியேற்றமும் பார்பனும்

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வரலாறு நீண்ட காலத்தைக் கொண்ட ஒன்றாகும். ஈழத்தில் முதலில் அராபியர் குடியேறி வாழ்ந்த பகுதிகள் தமிழர் பெருமளவினராக வாழ்ந்த வட பகுதியில் தான் என்பதனை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியாய் தமிழும் அவர்கள் பின்பற்றுகின்ற பண்பாட்டு அம்சங்களும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. என்ருலும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் எதிர்கொண்டுகின்ற சிலாசாசனங்களோ வேறுவகை நம்பத்தகுந்த சான்றுகளோ இதனை நிரூபிக்கப் போதியதாக இல்லாததால் இக்கருத்து பலமற்றுள்ளது. முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடர்ந்தும் ஓரே இடத்தில் இருந்திருப்பார்களானால் அல்லது போர்த்துக்கேய ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் அவர்கள் கட்டிடங்கள் சிதைக்கப்பட்டுச் சூறையாடப்பட்டு துரத்தப்படாது இருந்திருப்பார்களானால் சான்றுகள் கிடைத்திருக்கும். முஸ்லிம்கள் குடியேறிய காலத்திலிருந்து அவதானிக்கும் போது இன்று முஸ்லிம்கள் வாழுகின்ற பகுதி ஐந்தாவது அல்லது ஆறாவது இடம் என்பது தெளிவாகும்.

கிழக்குலகத்தில் போர்த்துக்கேயர் தலையெடுக்
கும்வரை அராபியர்களே பெரும் செல்வாக்கு
உடையோராயிருந்தனர். அராபியரின் வணிகக்
கணங்கள் தந்த பொற்குவையே கீழை நாடுக
ளில் சாம்ராஜ்ஜியங்கள் தோன்றவும் காலாக
இருந்துள்ளன. இஸ்லாம் சமயம் முகம்மது நபி
(ஸல்) அவர்களின் முயற்சியினாலே அராபியாவில்
வேறன்ற முன்னதாகவே அராபியரின் வருகை
பற்றிப் பண்டைய இலக்கியங்களில் பேசப்படு
கிறது. இத்தகைய அராபிய வணிகர்களை
இரண்டு பெரிய காரணிகள் இலங்கைக்குக்
கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஒன்று தென் ஆசிய
நாடுகளின் மத்தியில் அமைந்திருந்த நிலைமையும்
இக்கிருந்த வணிக வாய்ப்பும். அடுத்தது ஆதி
பிதா ஆதம் (அலை) முதலில் இறக்கப்பட்ட இடம்
இலங்கைதான் என்று அன்றும் நன்கு பரவியி
ருந்த செய்தி. இக்காரணிகளால் வந்து உறவா
டிய அராபியர் காலப்போக்கில் ஈழத்தின் கால
நிலை, தரைத்தோற்றம், வணிக வாய்ப்பு என்ப
வற்றால் கவரப்பட்டுக் குடியேறியதில் வியப்புக்கே
இடமில்லை. இவர்கள் இவ்வாறு எக்காலத்தில்
வந்தனர் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் குறைவா
கவே உள்ளன.

பைஹகீ (ரஹ்) அவர்களும் தபரீ (ரஹ்)
(கி. பி. 838) அவர்களும் "ஆதம் (அலை) இலங்
கையில் தான் முதன்முதலில் வந்திறங்கினார். அது
அப்போது இந்தியாவின் ஒரு பாகமாக இருந்தது.
ஆதம் (அலை) இங்கிருந்து மக்காவுக்குச் சென்று
அதன்பின் இலங்கைக்கே திரும்பி, வாழ்ந்து வந்

தனர்” என்று கூறுகிறார்கள். இதனையே ஓமாம் கஸ்லாலி (ரஹ்) அவர்களும் கூறுகிறார்கள். கி. பி. 956ல் இங்கு வந்த மஸ்ஊதியும் சுயூக்தி (ரஹ்) அவர்களும் கூட ஆதம் (அலை). அவர்களின் அடக்க ஸ்தலம். இலங்கையிலுள்ள “பூஸ்” மலை யில் உள்ளது என்றே உறுதிப்படுத்துகிறார்கள். 1

“விதூரனும் தூரியோதனனும் அரபு மொழி யிலேயே சம்பாஷித்தனர்.” என்பதனால் அரபு மக்களின் தொடர்பு மஹாரத காலத்திலும் இருந்தது என்பதனைப் புலப்படுத்தும் என்று மௌ லானா ஸையித் சுலைமான் நத்வி குறிப்பிடுகிறார். ஈழத்தோடு தொடர்புடைய பல நாடுகாண் போர் தத்தமது குறிப்புகளால் ஈழப்பற்றிப் பெய் துள்ளனர்.

மென்லைக் சுலைமான் கி. பி. 851 லும் அபூ சையித் கி. பி. 916 லும் மஸ் ஊதி கி. பி. 956 லும் அல் இத்ரீசி பதினேராம் நூற்றாண்டி லும். அல் கஸ்வாணி 1275 லும்² இப்னு பதூதா 1344 லும் இங்கு வந்துள்ளனர். இப்னு பதூதா வின் குறிப்பில் யாழ்ப்பாண மன்னனாகிய ஆரி யச் சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து பல கப்பல்கள் ஓமா னுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயிருந்தன என்றும் காணப்படுகிறது. 3

சுலைமான் ஸைராபி என்ற அரபி வியாபாரி ஹிஜ்ரி 237 ல் அதாவது கி. பி. 817 ல் எழுதிய தன்னுடைய பிரயாணக் குறிப்பிலேதான் எல்லா வற்றிற்கும் முதலாக இலங்கையையும் ஆதம் (அலை

அவர்களின் அடிச்சுவட்டையும் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். அத்துடன் இத்தீவின் அம்பர், முத்து, தேவகாய் ஆகியவை அரபு தேசம் முழுவதும் கியாதி பெற்றிருந்தது என்றும் கூறுகிறார்.

இவருக்குப்பின் 24 வருடங்கள் கழித்து அதாவது கி. பி 841 ல் இத்தீவுக்கு வந்த அபூ சையித் சைராபி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்

“இத்தீவில் அரபி வியாபாரிகள் குடியேறியிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள ஜனங்கள் அவர்களை ஹிம்சித்துப் பொருள்களைக் கொள்ளை கொண்டனர்”

மௌலானா மௌலவி செய்யித் சுலைமான் நத்வி அவர்கள் ஹிஜ்ரி மூன்றாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில்தான் அதாவது கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் இஸ்லாம் பரவியிருக்க வேண்டுமென யூகிக்கப் போதிய காரணங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

அதேபோல புஷ்ரங் இப்னு ஸஹர்யார் என்ற அரபியல்லாத கப்பலோட்டி ஒருவர் தன்னுடைய கடற்பயணக் குறிப்புகளில், இலங்கையில் இஸ்லாமியக் குடியேற்றங்கள் அதிகமாக இருந்ததாகவும் அவர்களில் அநேகர் ஆலிம்களாகவும் ஹாஜிகளாகவும் இருந்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறார். 4

கி. பி. 712 ல் உமையாக்களின் தளபதி ஹஜ்ஜத் இப்னு யூசுப் ஈராக்கின் ஆளுநராக இருந்தபோது ஹாஷீம் கிளையினர் இந்தியாவின்

மேற்குக் கரையில் கொங்கோணத்திலும் கன்னியா
யாகுமரியின் கிழக்கிலும் குடியேறி வாழ்ந்தனர்.
அக்காலையில் தங்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான
இலங்கையின் வடபகுதியான யாழ்ப்பாணத்திலும்
குடியேறியிருக்கலாம்.

முஸ்லிம்களின் முதற்குடியேற்றம் நடைபெற்ற
ததாகக் கருதப்படும் எட்டாம் நூற்றாண்டின்
கொங்கோணக் கரையிலும், மலையாளக் கரையி
லும் மறைல்லூவு எனப்படும் மாலைதீவுகளிலும்
நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். அதே காலத்தில் யாழ்ப்
பாணம் தொடக்கம் காலிமுனை வரையிலான
மேற்குக் கரையின் பக்கமே முதல் முஸ்லிம்களின்
குடியேற்றம் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கையின் நிதியரசராக இருந்த சேர்
அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் அவர்கள் ஈழத்தில்
முஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் கி. பி. 8 ஆம் நூற்
முண்டின் முற்பகுதியிலேயே நிகழ்ந்து இருக்க
வேண்டும் என்று கூறுகிறார். மேலும் அவர்
இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பற்றிக் கூறுகையில்
"இலங்கைக்கு வந்த முஸ்லிம்கள் பாரதீகக் குடா
வுக்கூடாக பஸூவுக்குள்ளும், பாத்தாத்தீதாடும்
அந்த நாட்டில் கலீபா அரசாட்சிக் குட்பட்ட
தேசங்களோடும் அறபுக்கடல் எகிப்தின் நிலப்
பரப்பு, மத்தியதரைக்கடல், ஸ்பெய்ன் ஏனைய
இஸ்லாமிய ராச்சியத்தடனும் தொடர்புற்றுப்
பின்னப்பட்ட காரணத்தினால் இஸ்லாமிய சமயச்
சட்ட நூற்களுடன் கிரேக்க ரோம மொழியிவி
ருந்து வைத்தியம், சரித்திரம், தத்துவம் போன்ற

கல்வித்துறை நூல்களை அரபியில் மொழிபெயர்த்து பல தேசங்களிலிருந்து ஜூல்கைக்குக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறுகின்றார். 5

1787 ல் டச்சு அதிகாரி ஒருவர் கொழும்பிலுள்ள முஸ்லிம்களின் மையவாடியிலிருந்து ஹிஜ்ரி 317 அதாவது கி. பி. 848 ஆண்டு நாட்டப்பட்ட அரபு எழுத்துக்களுடனான கல்வெட்டு ஒன்றை எடுத்து இங்கிலாந்து கொண்டு சென்றார். கொழும்பில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழைய அரபு எழுத்து (கூபிக்) முறை சார்ந்த கல்வெட்டு ஹிஜ்ரி 337 (கி. பி. 959) என்ற திகதியுடன் காணப்படுவதானது இக்காலத்தில் ஜூல்கை முஸ்லிம்களுக்கும் பாத்தானின் அப்பாசிய ஜரப்சியத்துக்கும் இடையில் நெருங்கிய கல்வி கலாச்சாரத்தொடர்பு இருந்தமையை விளக்குகிறது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில்தான் ஈழத்தில் முஸ்லிம்கள் குடியேற்றம் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று திரு. சைமன்காசிச் செட்டியும் கூறுகிறார்கள்.

அத்துல் மலிகபின் மறுவாறுடைய காலத்தில் நாடுகடத்தப்பட்ட முஸ்லிம்களும் 8ம் நூற்றாண்டில் இங்கு வந்து குடியேறியுள்ளனர்.

முஸ்லிம்கள் ஈழத்தில் முதலில் எப்பகுதியில் குடியேறினார்கள் என்பதில் ஆய்வாளரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. முதற் குடியேற்றம் பேரூவலை என்பர் பெரும்பாலார். இது சிமிழு கிந்திக்கப்பட வேண்டியதாகும். கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டு அளவில் தமிழர் ஆதிக்கம் ஜூல்கை யின் தென்பகுதி மேற்குப் பகுதிகளில் குறைவா

கவே இருந்திருக்கிறது. வடபகுதியே காலத்துக்குக் காலம் நிகழ்ந்த தென்னிந்தியப் பண்டையோடுப்புகளாலும் குடியேற்றங்களாலும் தமிழர் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்படுகிறது. இந்த நிலையில் ஆங்கு முஸ்லிம் முஸ்லிம்கள் குடியேறி அங்குள்ள மக்கள் மத்தியில் அடைந்த செல்வாக்கு காரணமாக ஏற்கனவே குடிக்கொண்டிருந்த ஆந்துக்களின் நல்லெண்ணத்துக்கு இலக்கானதன் காரணத்தால் உயர்குடியிற் பிறந்த நல்லொழுங்கமுடைய இந்துப் பெண்மணிகள் இஸ்லாத்தை ஒப்புக்கொண்டு இவர்களுக்கத் துணைவியராக வாய்ப்பைப் பெற்றனர். ஆறுமாக நாலவர் அவர்கள் 'யாழ்ப்பாணத்துச் சமயநிலை' என்ற கட்டுரையிலே கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினவர்களை சிலவும் கேவலமாக இடித்துரைக்கும் அநேக வேளையில் முஸ்லிம்களைப்பற்றி எதுவும் பேசாதிருப்பதானது. முஸ்லிம்கள் எந்த நிலையில் வைத்துக்கணிக்கப்பட்டிருந்தனர். என்ற நிலையினேத் தெளிவாக்கும் இப்படியாகத் தமிழ்ப் பெண்களை அராபியர் மணந்ததனாலேயே அவர்களின் தாய்மொழி தமிழாக இருக்கிறது. முத்தர் குடியேற்றம் சிங்கள மக்கள் குழுவள்ள பேருவையில் நிகழ்ந்திருந்தால் முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி சிங்களமாக ஆகியிருக்கவேண்டும். அத்துடன் சிங்களவரின் பண்பாட்டு அம்சங்களும் நிறைந்திருக்க வேண்டும். மாறாக முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டு அம்சங்களில் தமிழர் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு விடுவியிருத்தலை நன்கு அவதானிக்க முடியும். போர்த்துக்கேயரும் பிள்வந்த ஒல்லாந்தரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த பள்ளிவாசல்கள் கட்டிடங்கள்

பாவற்றையுமே சிதைத்து அந்தக் கற்களைக் கொண்டே பறங்கித்தெருப் பகுதியில் கட்டிடங்களை கிர்மாணித்தபடியால் எந்தவிதமான வரலாற்றுச் சான்றுகளும் பெறமுடியாது போய்விட்டது.

1344ல் இப்னு பதூதா மாலைநீவு சென்று வருகையில் வானிலை சீராக அமையாததினால் கரையிறங்கி யாழ்ப்பாண அரசனாகிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைக் காணச் செல்கிறார். அக்காலையில் அரபு நாடுகளுடன் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். பல ஆய்வாளரும் கருதுவது போல இப்னுபதூதா இறங்கிய சூடம் புத்தளமாக இருந்தால் அங்கிருந்து ஆரியச் சக்கரவர்த்தியிடம் வரவேண்டியதில்லை. சிக்கள மன்னர்களிடம் சென்றிருக்கலாம். எனவே அண்மைக்கால ஆய்வாளர்கள் கருதுவதுபோல பருத்தித்துறைப்பகுதியாக இருக்கவேண்டும். பாலா ஆதமலைக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள மேனார் மெந்தவி (மன்னார்—மாந்தை)ப் பகுதியில் ஒரு முஸ்லிமாவது காணப்படவில்லை என்ற கூற்றிலிருந்து ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் ஆணைக்குட்பட்ட பகுதியில் முக்கியமாக யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பது புலனாகும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களை முதன்முதல் 'MOOR' என்று குறிப்பிட்டவர்கள் போர்த்துகேயரேயாவர். இதுனால் மொரோக்கோ தேசத்திலிருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் என்ற கருத்தினைக் கொள்வது தவறு என்றே நான் கருதுகிறேன்.

மொரோக்கோ தேசத்தவர்கள் பெரும்பான்மை யும் 'ஹண்பி' மதஹபைப் பின்பற்றுபவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களோ பெரும்பான்மையினரும் 'ஷாபி' மதஹபைப் பின்பற்றுகிறவர்கள். புதிய இடம் ஒன்றுக்குக் குடிபெயர்ந்ததனால் தமது மதஹபை மாற்றியிருக்க மாட்டார்கள்.

போர்த்துக்கேயருடைய நாட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள இஸ்லாமிய நாடு மொரோக்கோ. அங்கு தாம் கண்டவர்களைப் போலவே சமய வணக்கங்களில் ஈடுபட்ட முஸ்லிம்களை இங்கும் MOOR என்று போர்த்துக்கேயர் அழைத்தனர். எனவே இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் மொரோக்கோவுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லை என்பதனை இதன் மூலம் அறியலாம். இந்த MOOR என்ற பதத்துக்கு தமிழ்ப்பதமாக சோனகன் என்ற பதம் வழக்கிலுள்ளது. இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர் துலுக்கர் (துருக்கர்) மகமதியர்கள் என்றே பெரிதும் முஸ்லிம்களைக் குறிக்கக் கையாளுகிறார்கள். சிங்களத்தில் மரக்கலமினிசு என்பதும் சிலவேளை இந்த மூர் என்பதன் மருவல் என்று வாதிடுவோரும் உளர். மரக்கலம் என்ற தமிழ்ப் பதத்திலிருந்தே மரக்கலமினிசு என்று வந்திருக்க வேண்டும் எனத் துணிவதே பொருத்தமாகலாம். இதேபோல சுவர்க்கத்துக்குரியவன் என்ற பொருள்படும், சுவனன் என்ற பதம் மருவியே சோனகர் என்று வந்தது என வாதிடுவோரும் உளர். உலகிலே வேறு எங்கணுமே முஸ்லிம்கள் சோனகர் என்று குறிப்

பிடப் படாததால் இ நிலும் தமிழின் செல்வாக்கே பிரதிபலிப்பதனைக் காணலாம். இதனை விடத் தமிழிலக்கியங்களில் உரோமர், கிரேக்கர், அராபியர் அனைவருமே யவனர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். யவனர் என்ற தமிழ்ப் பதத்திற்கு கம்மாளர், சித்திரக்காரர், சோனகர் என்ற பதங்களும் உண்டு. சோனகம் என்பது ஐம்பத்தாறு தேசங்களில் ஒன்று என்றும் பதினெட்டுப் பாஷையில் ஒன்று என்றும் பொருள் படும். சோனகர் என்பதற்கு துலுக்கர், யவனர் உவச்சர் யவன தேசத்தவர் என்றும் பொருள்கள் அகராதியில் உண்டு. சிங்கள இலக்கியமான “ஹிர சந்தேசய” என்ற நூலில் இந்த யவன என்ற பதமே “யோன்” என்று குறிப்பிடப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. ஈழத்து நூல்களில் இந்தச் சோனகர் என்ற பதம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தின் பின் எழுந்த நூற்களிலேயே காணப்படுகிறது. 1344-ல் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியுடன் உரையாடும் இப்பனுபதாதா தன்னை அறிமுகம் செய்யும்போது சோழமண்டல (கல்தான்) அரசனுக்குப் பெண் கொடுத்த மைத்துனனும் நண்பனும் என்று அறிமுகம் செய்கிறான். இவ்வாறு ஏற்பட்ட அறிமுகத்தால் சோழமண்டலத்தான் என்ற பதம் சோழகன் என்றும் பின்பு சோனகன் என்றும் மருவியிருக்கலாம் எனத் துணியவும் இடமுண்டு. அல்லது சோழகக்காற்று எனப்படும் தென்மேல் பருவக் காற்று வீசும் காலத்தில் தான் பெரும்பாலும் ஈழமண்டலக் கரையினை அடைந்துள்ளதால், அதன் பெயரை

யொட்டியே சோழகர் மருவி சோனாசூரிக் வந்ததோ எனவும் துணியலாம்.

அராபியரின் முதற் குடியேற்றம் யாழ்ப்பாணமும் அதனைச் சூழ்ந்த தீவுகளிலுமே நடந்திருக்கவேண்டும். ஆரம்பகால முஸ்லிம்கள் பற்றிய குறிப்பை ஆராயலையில் கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்றதாக ஒரு சம்பவம் கூறப்படுகிறது. பாண்டு மகாராசன் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் உள்ள உசுமன்துறை, வலித் தூண்டல், சேந்தான்குளம் போன்ற பகுதிகளில் முக்குகக் குடியிருப்புகள் இருந்தன என்று காணப்படுகிறது. இவர்கள் சிவகளைக் கூலியாட்களைக்கொண்டு மீன் பிடித்து கருவாடு ஆக்கி வணிகம் செய்து வந்துள்ளனர். கீரிமலையிலுள்ள நகுலேசர் ஆலயத்தை அசுத்தப்படுத்தினார்கள் என்ற காரணத்தால் இந்த முக்குகர்கள் வெளியேற்றப்பட்டு மட்டக்களப்பில் குடியேறினர்.

தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சேரமான் பெருமாள் (கி. பி. 800) என்ற அரசர் ஒருவர், இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். பல இந்துமதப் பகுதிப்பதிகங்களைப் பாடினார். அராபிய வணிகரின் வருகையும் அதனால் ஏற்பட்ட கொள்கைத் தாக்கமும் அவரை இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவ வைத்தன. அவர் தனது பெயரை அப்துர்ரஹ்மான் சாமிரி என்று மாற்றிக் கொண்டார். இவர் அராபியரிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். அராபியரின் கப்பற்படை உதவி மன்னருக்கு என்றும் தேவையாக இருந்ததனால் தம் நாட்டில் உள்ள மீன்பிடிக்காரர்களான முக்குவர்களில் ஒவ்வொரு

குடும்பத்திலும் எவரேனும் ஒரு ஆண் இஸ்லாத்தைத் தழுவி வாழவேண்டும் என்று ஆணையிட்டார். அவர்களின் பரம்பரையினரே முன் கூறப்பட்ட வலித்தூண்டல், சேந்தாங்குளம், உசுமன் துறை ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் எனவும் துணியலாம்.

வரலாற்றுச் சான்றுகளில் கடற் கொள்ளைக் காரராக வெடியரசன் என்பவனும் மீரா என்பவனும் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். அப்போது ஏற்பட்ட கலகம் ஒன்றைத் தொடர்ந்து வெடியரசன் மட்டக்களப்புக்கு ஓடி ஒரு முக்குவக் குறிச்சியை ஆரம்பித்தான். மீரா என்பவன் விடத்தல் தீவுக்கு ஓடி முகம்மதியக் குடியேற்றம் ஒன்றை ஆரம்பித்தான். ⁹ என்றும் சான்றுகள் கூறுகின்றன. மீராவும் அவனது சனமும் என்று குறிப்பிடப்படுவதால் ஏற்கனவே முஸ்லிம்கள் கடற்கரையோரங்களில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் புலனாகும். வெடியரசன் என்று சொல்லப்படுபவனும் ஒரு முஸ்லிமாக இருக்கலாம் எனத்துணியவும் தூடமுண்டு.

யாழ்ப்பாணம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் நுகரைப்பற்றில் முழுக்க முழுக்க முஸ்லிம்களே (துலுக்கர்) வாழ்ந்தார்கள் ⁷ என்றும் சான்றுகள் கூறும். முதலாம் விஜயபாகு முழுநாட்டையும் ஆண்ட காலத்தில் அவனது படை வீரராக யாவாவைச் சேர்ந்த கூனிப் படையினரைக் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தான். ⁸ குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் 13 ஆம் நூற்றாண்டிலே யாப்பாகுவை அழித்தபோது

பல யாவுகர்கள் சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டனர். 9
அவ்வாறு சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்ட யாவுகர்
களை சாவகச்சேரியில் குடியமர்த்தினான். இந்த
யாவுகர்கள் அனைவரும் முஸ்லிம்களாயிருந்தனர்.
இதனால் முஸ்லிம்களின் சாவகச்சேரியிலான ஆடி
யேற்றம் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்திருக்க
வேண்டும். இவர்கள் கனக சூரிய சிககையாரியின்
காலத்தில் 1564-ல் துரத்தப்பட்டனர்.

ஆதிக் குடியேற்ற காலங்களை விட இந்தியா
வின் தக்கணத்தில் பாமனீ கல்தான் ஆட்சியில்
வட இலங்கையையும் அடக்கி ஆண்டபோது 1422
அளவில் மற்றொரு முஸ்லிம் குடியேற்றமும் நிகழ்
துள்ளது. 1450-ல் சிறி சங்கபோதி புவனேசு
பாகு கனக சிககையாரியனை வென்ற பின்பும்
இந்தியாவிலிருந்து வட இலங்கைக்கு ஒரு முஸ்
லிம் குடியேற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடுங்கணும் முஸ்லிம்
கள் பரந்து வாழ்ந்ததுடன் நெயினா(ர்)நீவு மண்ட
டைதீவு, மண்கும்பான், காரைதீவு என்னும் தீவு
களிலும் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழ்ந்துள்ளனர்
என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உண்டு. இங்
றும் குடாநாட்டின் பெரும்பாலான காணிகள்
சோனகன் வடலி, சோனகவெளி, சோனகவாடி,
சோனக அடி, சோனகரடைப்பு என்றும் சில
முஸ்லிம்களின் தனிப் பெயரையும் கொண்டு
விளங்குகின்றன. இவை போன்ற பலவற்றை
குடாநாட்டின் பெரும்பாலான காணிகளின் நாய்
உறுதிகளிலிருந்து பெறலாம்.

மண்டைதீவு, காரைதீவு என்பவற்றில் இன்று முஸ்லிம்கள் வாழ்வதில்லை என்றாலும் மண்டைதீவில் முன்பு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களால் தமது காலத்தின்பின் பள்ளிவாயில்களுக்கு எழுதிய காணிகள் இன்றுமிருப்பதை அவதானிக்கலாம். காரைதீவில் இன்றும் ஒரு சூழ்ச்சிக்கு சோனகரடைப்பு என்ற பெயர் உண்டு. இவற்றைவிட உசுமான் துறை வலித்தூண்டல் என்பவற்றிலும் உசன் என்பதிலும் முஸ்லிம் பெயர்களின் செல்வாக்கைக் காணலாம்.

: நயினாதீவு, மண்கும்பான், மண்டைதீவு, காரைதீவு ஆகிய இடங்களில் பெரும்பாலும் முத்துககுளித்தல், அம்பர் பெறல், சங்கு குளித்தல் ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்ட கிழைக்கரை இஸ்லாமியரின் செல்வாக்கை மிகுந்திருக்கவேண்டும், இருந்தாலும் இதற்கு முன்பே பெருமானாரின் காலத்திலும் அதன்பின் வாழ்ந்த கலீபாக்களின் காலத்திலும் சமயப் பிரசாரம் மேற்கொள்ள வெண வெளியேறிய நல்லடியார்கள் பலர் உயிருடன் வந்து ஈழத்தின் பல்வேறு கரைகளையும் அடைய சிலர் மரணித்த நிலையிலேயே கரையை யடைந்தனர். இவ்வாறான நல்லடியார்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் சிலர் இறந்த பின்பும் அவர்கள் அடங்கப்பட்ட சமாதிகளின் அருகிலும் சில அற்புதச் செயல்களை மக்கள் கண்டறிந்து அவர்களை அவ்வியா எனப்படும் (வலியுல்லாஹ்) ஆண்டவரின் நண்பர் என்று கொண்டாடினர். இவ்வாறான ஒரு சமாதி வெள்ளைக் கடற் கரையில் உண்டு. இங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்ட

டிருப்பவர் சுல்தான் அப்துல்காதர் வலியுள்ளா என்றும் அவரின் தக்கையே நாரிணீவில் அடங்கியுள்ளார்கள் என்றும் மக்கள் இன்றும் நம்புகிறார்கள். இவ்வாறு கடற்றொழில் நாட்டம் மற்றும் வியாபாரம் காரணமாக இங்கு குடியேற்றக்களை அமைத்தவர்கள் காலப்போக்கில் குடாநாட்டிற்கு பெயர்ந்திருத்தல் கூடும்.

ஆரம்ப காலத்தில் முஸ்லிம்களின் பிரதான குடியிருப்புகளாக ஐந்து பகுதிகளை நம்மால் அடையாளம் காணமுடியும். இந்த ஐந்து பகுதிகளில் தலையாயது தற்போது அலுப்பாந்தி என்று அழைக்கப்படும் இறங்குதுறை, பறங்கித்தெரு, சின்னக்கடை, கோட்டை, பொலிஸ் கிளையம் ஆகிய பகுதிகளை அடக்கியது.

அடுத்தது மீசாலை எனுமிடத்தில் அமைந்திருந்த உசன் என்ற பகுதி. மூன்றாவது சாவகச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள சோனகன் புலவு என்ற பகுதியாகும். நான்காவது நல்லூர்க்கோயில் இன்று அமைந்துள்ள பகுதியாகும். ஐந்தாவது இன்று முஸ்லிம்கள் பெருமளவினராக வாழ்கிற நாவாந்துறைக்குக் கிழக்கான பகுதியாகும். இவற்றைவிட சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், பருத்தித்துறை, ஆணைக்கோட்டை என்பவற்றையும் பிறஇடங்களையும் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டுக்கு வெளியே கிளிநொச்சி, பள்ளிக்கூடா, நாச்சிக்கூடா என்பனவும் முஸ்லிம் குடியிருப்புகளேயாகும்.

இவையனைத்தினும் காலத்தால் முந்தியது அலுப்பாந்தி, பறங்கித்தெரு பகுதியாகும். "அல்

பாண்டிகா' என்பதன் மூலமே அரபு ஆகும். அல் பாண்டிகா என்றால் கருத்து சுங்க சேகரிப்பாளர் என்பதாகும். அராபிய வணிகர் காலத்தில் இது பிரதான துறையாக இருந்தது. மன்னன் ஏற்று மதி இறக்குமதிகளுக்கு சுங்கம் சேகரித்தான். அராபியர் அப்பகுதியை அல்பாண்டிகா என்று அழைத்தனர். அதுவே மருவி அலுப்பாந்தி என்று வந்தது. இக் குடியேற்றம் அராபிய வணிகர் தொடர்பால் வந்ததாகும். போர்த்துக் கே யர் வந்து முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளை முற்றாக நிர்மூலமாக்கிவிட்டபடியால் எவ்வித ஆதாரங் களையும் தேடமுடியாதுள்ளது.

அராபிய வணிகர்களின் பரம்பரையாக வந்தவர்கள் இன்றைய டச்சுக்கோட்டை அமைந்துள்ள பகுதியில் தமது பண்டகசாலையை நிறுவி அதனைச் சூழவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு வாழ்ந்த காலத்தில் இன்று கொட்டடியில் அமைந்திருக்கின்ற மையவாடியே அவர்களின் முதல் மையவாடிப் பகுதியாக இருந்தது. அராபிய வணிகர்கள் தமது தானியங்களைச் சேகரிக்க கொட்டு எனும் சேமிப்புத் தானங்களை நிறுவி யிருந்தனர். இவ்வாறு பல சேமிப்புத் தானங்கள் நிறைந்த பகுதி கொட்டடி என்று அழைக்கப் பட்டது. இன்றும் அப்பகுதி கொட்டடி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதனைவிட இன்றுள்ள வங்க சாலைவீதி முதலாம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருக்கள் சின்னக்கடைப் பகுதிகள் குடியிருப்பாகவும் இருந்தன. இன்று முதலாம் குறுக்குத் தெருவில் அமைந்துள்ள பள்ளிவாசல் ஒரு சிறு தைக்காவா

கவும் இன்று சின்னக்கடையில் அமைந்துள்ள புதுமை மாதா கோவில் (OUR LADY OF MIRACLES) ஐயும் ஆப் பள்ளியாகவும் இருந்தது. இப்பள்ளி ஒரே வேளையில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நின்று தொழக்கூடிய பிரமாண்டமான பள்ளியாகவும் அமைந்திருந்தது. பண்டகசாலையாக அமைந்திருந்த டச்சுக் கோட்டை அமைந்துள்ள பகுதிக்கு பொருட்கள் கொண்டு வரும் பகுதியாக அலுப்பாந்தியும் மண்டைதீவுத் துறையும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இதே காலத்துக்குச் சற்றுப் பின்னாக சாவகச்சேரிக்கும் கொடிகாமத்துக்கு மிடையில் உள்ள மிருகவில் எனுமிடத்தில் காயல் பட்டினத்திலிருந்து சில முஸ்லிம்கள் வந்து குடியேறினர். இந்தியாவிலிருந்து பெரும்பாலும் இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் தாங்கள் அங்கு வசித்த கிராமங்களின் பெயரையே சூட்டினர். உதாரணம்: திருநெல்வேலி, நல்லூர் போன்றன. அதேபோல இந்தியாவின் மீசலை என்ற கிராமத்தவர்கள் அதிகம் குடியேறிய பகுதியை அதே பெயரால் மீசலை என அழைத்திருக்கலாம். அந்த மீசலையே காலப் போக்கில் மீசாலையாயிற்று. தென் மிருகவில் பகுதியிலே உசன் (ஹுசைன்) என்பவர் பெரிய நிலச் சுவாந்தாராக இருந்திருக்கிறார். இவர்கள் பெரும்பாலும் வணிகத்தையே தமது சீவனோபாயமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் இன்றிருப்பது போன்று கடைத்தெருக்கள் இல்லை. வாரத்தில் ஓரிரு நாட்கள் மட்டும் கூடுகின்ற சந்தைகளே இருந்தன. இத்தகைய சந்தைகள் சாவகச்சேரி, எழுதுமட்டுவாள், பளை, முகாவில்,

கொடிகாமம் என்ற இடங்களில் கூடின. எனவே இவற்றிற்குப் பொதுவாக உள்ள தென் மிருக வில் என்னுமிடத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் சந்தை சாகிபு என்று அழைக்கப்பட்டனர். சாகிபு என்ற பதம் தோழர் என்று பொருள் படும். இன்றும் வயது முதிர்ந்த இரு நண்பர்கள் தம்முள் உரையாடும் போது "தோழை" என்று விளிப்பர். இது தோழர் என்ற பதத்தின் மருஉ ஆகும். இவர்கள் சந்தை தோறும் காணப்பட்டதால் சந்தைச் சாய்பு (சந்தை சாகிபு) என்றழைக்கப்பட்டனர் இன்று இப்பகுதியில் முஸ்லிம்கள் வாழாத போதிலும் மீசாலை, உசன் என்ற பெயர்கள் இன்றும் அவ்விடங்களில் வழக்கிலுள்ளன.

இதே காலத்தில் மற்றுமொரு மிகவும் பெரிய குடியிருப்பு நல்லூரில் அமைந்திருந்தது. இங்கும் ஒரு பெரிய ஞாப ஆப் பள்ளி அமைந்திருந்தது. இதிலும் ஆயிரம் பேர்வரை தொழக்கூடியதாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் உசனில் வாழ்ந்தவர்களும் இங்கு வந்து குடியேறினர். இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் வணிகத்துடன் வைத்தியம், போர்ப்படை, ஏரடியல் ஆலோசனை ஆகியவற்றிலும் கவனம் செலுத்தினர். இன்று நல்லூர்க் கந்த சுவாமி கோயில் இருக்குமிடத்தில் ஒரு பள்ளிவாசலும் அந்தப் பள்ளிவாசலையண்டி ஒரு மையவாடியும் அதனைச் சூழ முஸ்லிம்களும் குடியிருந்தனர்.

இப்பகுதியில் குடியேறுமுன் சாவகச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள சோனகன் புலவிலும் சிறிது காலம் வாழ்ந்துள்ளனர். இன்றும் அப்பகுதி சோனகன் புலவு என்று வழங்கி வருகிறது.

இறுதியாக இதே காலத்திலும் அதன் பின் பும் முஸ்லிம்களில் ஒரு பகுதியினர் இன்று முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் நாவாந்துறைக்குக் கிழக்கிலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இன்று முஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதியிலிருந்து நல்லாருக்கு ஒரு பெரிய வீதி இருந்தது. வீதியின் இரு மருங்கிலும் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இந்தப் பிரதான ஐந்து குடியிருப்புகளைவிடவும் பொதுவாக குடாநாடெங்கணும் பரவியிருந்ததற்குப் போதிய ஆதாரமுண்டு. கொடிகாமம், சாவகச்சேரி, பருத்தித்துறை ஆகிய குடா நாட்டின் பகுதிகளிலும் நயினாதிவு, மண்கும்பான் ஆகிய தீவுகளிலும் இன்றும் பள்ளிவாயல்கள் உண்டு. மண்கும்பான் பள்ளிவாசல் முற்றாக இடிக்கப்பட்டு அண்மையில் பெரிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது.

போர்த்துக்கேயர் ஆதிக்கம் பெறுவதற்கு முன்னுள்ள காலப்பகுதிகளில் யாழ்ப்பாண அரசரின் அந்தரங்க ஆலோசகர்களாகவும் வைத்தியர்களாகவும் முஸ்லிம்கள் பலர் கடமையாற்றியுள்ளனர்.

இதனை விட அபிசீனியப் பகுதியிலிருந்தும் முக்கியமாக நீக்கிரோவ முஸ்லிம்களும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் குடியேறியுள்ளனர். இவர்கள் இங்கு குடியேறிப் பெரிதும் கடற்றொழில்களிலேயே ஈடுபட்டனர். இன்றும் இவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் நாச்சுக் குடாவிலும் இருப்பதனைக் காணலாம்.

இலங்கைக்குப் போர்த்துக்கேயர் வரும்வரை முஸ்லிம்கள் மிகுந்த கௌரவத்துடன் வாழ்ந்தனர். கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் அராபிய வர்த்தகர்களின் வணிகக் கணங்கள் இந்து சமுத்திரத்தைத் தங்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்திருந்தன. கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசின் எழுச்சிக்கு மேற்காகிய வணிகக் கணங்களும் அவைகளால் கிடைத்த பொற்குவைகளுமே காரணமாயிருந்தன. வடக்குத் தமிழரசு தெற்கின் சிங்கள அரசை எதிர்க்கப் போதிய பலம் தந்ததும் இந்த வணிகக் கணங்களேயாகும். முஸ்லிம்கள் வாழ்வில் தமிழர் தம் பண்பாட்டு அம்சங்கள் பலவும் புகுவதற்கு இங்கு நிலவிய ஒற்றுமையே காலாக அமைந்தது. முஸ்லிம்கள் வணிகர்கள் பலர் தவள முறையையும் ஈழத்துக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். வணிகத்துக்காகச் செல்கின்ற தவள மாடுகள் தங்கிச் செல்லவென பல சுமைதாங்கிகளைக் கட்டினர். மடங்களை நிர்மாணித்தனர். கிணறுகளையும் தம் செலவிலேயே தோண்டினர். இவற்றில் சிலவற்றை இன்றும் காணலாம். யாழ்ப்பாணம் மாணிப்பாய் வீதியில் அமைந்துள்ள ஆறுகால் மடம் இவற்றுள் ஒன்றாகும். இது முன்பு முஅத்தின் மடம் என்று அழைக்கப்பட்டது. முஅத்தின் என்ற அரபுப் பதத்தை உச்சரிப்பது சிரமமாக இருந்ததனால் தூண்களைக் கணக்கிட்டே ஆறுகால் மடம் என அழைத்தனர். இம் மடத்தோடு சேர்ந்து ஒரு நன்னீர்க் கிணறும் சுமைதாங்கியும் அமைந்துள்ளன. இதன் பழைய தாய் உறுதிகள் இதனைப் புலப்படுத்தும்.

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வரு முன்னரே யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பெரும்பாலான பகுதிகளில் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். நாச்சுக்குடா, பள்ளிக்குடா, பூநகரிக் குடியேற்றங்களும் காலத்தால் முந்தியனவே. பூநகரியின் பொறுப்புள்ள தலைவராக நெய்னாப்பிள்ளை மரைக்கார் என்பவர் இருந்ததையும் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தும்.

எனவே போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வரும் போது 5 பிரதான குடியிருப்புகளிலும் ஏனைய 10 க்கு மதிகமான இடங்களிலும் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழ்ந்துள்ளார்கள். நாட்டின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வர்த்தகங்கள் அவர்கள் கையிலேயே இருந்தன. தமிழ் மக்களுடன் எவ்வித போட்டி பொறாமையும் கொள்ளாது மனமகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள். படை வீரர்களாக அரச ஆலோசகர்களாக வைத்தியர்களாக மட்டுமல்லாது சிறந்த வணிகக் கணக்களின் தலைவர்களுமாக அவர்கள் திகழ்ந்துள்ளார்கள். இக்காரணங்களால் மிக முக்கியமான இடத்திலே அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள்.

போர்த்துக்கேயர் காலம்

போர்த்துக்கேயர் ஆதிக்கம் என்று இலங்கையில் பரவத் தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்து முஸ்லிம்களின் வாழ்வும் வளமும் சிதையத் தொடங்கியது. முஸ்லிம்கள் ஆண்டு அனுபவித்த அத்தனையையுமே இழந்து விட்டார்கள். அவர்களால் நிம்மதியாக வாழ முடியாதும் போய்விட்டது. அதுவரை காலமும் வணிகத்துறை முழுவதும் அராபிய முஸ்லிம்களின் கைகளிலேயே இருந்தன. அவர்களுக்கு நாடுபிடிக்கின்ற ஆசையோ அன்றேல் நாட்டைச் சூறையாடுகின்ற நாட்டமோ இருக்கவில்லை. நேர்மையான முறையில் வணிகம் செய்தனர். சுதேசிகளின் அன்புக்கு இலக்காகினர். வந்தவர்களில் பலர் சுதேசப் பெண்களை மணந்து மற்றவர்கள் பின்பற்றத்தக்க உயர் வாழ்வு ஒன்றைக் கைக்கொண்டிருந்தனர். எனவே அவர்கள் ஈழத்தையே தமது தாயகமாகக் கொண்டதில் வியப்பில்லை. மத்திய ஆசியாவில் நடைபெற்ற சிலுவை யுத்தம் காரணமாக கொன்ஸ்தாந்தினோப்பிள் வழி அடைக்கப்படவே புதிய பாதைகள் தேடி ஐரோப்பியர் புறப்பட்டனர். கடலின் நடுவிலும் யுத்தம் பரந்தது. இதனால் முஸ்லிம்கள் எங்கு வாழ்ந்தார்களோ அங்கெல்லாம் போர்த்துக்கேயர் அழிவுகளை ஏற்படுத்தினர்.

கோட்டை இராச்சியத்தில் போர்த்துக்கேயர் நுழைவதை முதலில் எதிர்த்தவர்கள் முஸ்லிம்களே. யாழ்ப்பாணத்திலும் அவ்வாறே. இதே

கொள்கையை மாயாதுன்னையும் அவனது மகனான இராஜசிங்கனும் கொண்டிருந்ததனால் பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் இவர்களுடன் இணைந்து போர்த்துக்கேய ஏகாதிபத்தியத்துக் கெதிராகப் போரிட்டனர்.

போர்த்துக்கேயர், கோட்டை மன்னன் புலனேகபாகு இறக்க தர்மபராக்கிரமபாகுவின் பெயரில் இலங்கையின் ஏனைய இடங்களிலும் தமது ஆக்கிரமிப்புக் கரத்தினை நீட்டினர். கொழும்பிலும் ஏனைய கரையோரப் பிரதேசங்களிலும் முஸ்லிம் சகோதரர்கள் கொல்லப்படுவதையும் அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் குறையாடப்படுவதையும் கேள்வியுற்ற யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களும் இணைந்து எழுந்ததில் வியப்பில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள முஸ்லிம்கள் அனைவரும் சின்னக்கடைச் சந்தைக்கு அருகில் இருந்த ஜும் ஆப்பள்ளியில் கூடியிருந்து ஆலோசனை புரிந்தனர். தாம் வாழும் நாட்டையும் மக்களையும் காக்கும் புனிதப்போரில் — ஜிஹாது—ஈடுபடுவது என்பது முடிவாயிற்று. காதர்வாலாவின் தலைமையில் படை திரண்டது. படையினருக்கு யாழ்ப்பாண மன்னனும் ஆதரவு அளித்தான். அவனுக்கெதிராக உள்ளாட்டின் சதியொன்று நடப்பதனை அறிந்து அவன் அதில் கலந்து கொள்ளவில்லை. காதர் வாலா என்ற முஸ்லிம் படைத்தளபதியின் தலைமையில் திரண்ட ஒரு பெரும்படை பூநகரி விடத்தத்தீவு, முருங்கன், சிலாபத்துறை வழியாகத் தெற்குநோக்கி நடக்கலாயிற்று. தெற்கிலிருந்து கொழும்பு கோட்டை நோக்கி மாயாதுன்னையின் படைவர வடக்கிலிருந்து கொழும்பு

கோட்டை நோக்கி காதர் வாலாவின் படை சென்றது. சிலாபத்துறையில் போர்த்துக்கேயப் படையும் இஸ்லாமியர் படையும் கைகலந்தன. போர்த்துக்கேயரிடம் நவீன படை பலம் இருந்ததால் காதர் வாலாவைக் கொன்று வீரர்கள் பலரைச் சிறைசெய்து கோட்டைக் காட்டுக்குக் கொண்டு சென்றது. 10

காதர் வாலாவால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட சுதந்திர தாகம் காதர் வாலாவின் மரணத்தால் அணைந்துவிடவில்லை. மேலும் பலர் திரண்டெழுந்தனர். இத்தகைய யுத்தங்களால் வீர மரணம் அடைவதுடன் (பீசபீல்) நாட்டையும் அழிவிட்டு நந்து காப்பாற்றலாம் என்று உறுதியுடன் நம்பினர். இதனால் தான் தோல்விமேல் தோல்வி வந்தபோதும் முஸ்லிம்கள் சகோத்துவிடவில்லை. 1517-ல் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் மீளவும் ஒரு படை திரட்டி போர்த்துக்கேயரின் கோட்டையை வளைத்தனர். அப்போதும் முஸ்லிம்களுக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது. பின்னர் 1520-ல் ஒரு படையுடன் சென்றனராயினும் அப்போதும் தோல்வியே ஏற்பட்டது. தோல்விகள் ஏற்பட்ட போதும் நாடுகாக்கும் பணியில் நம்மவர் காட்டிய துணிவும் ஆர்வமும் பாராட்டப்பட வேண்டும். இதற்காக நாம் நம் முன்னவர்களுக்கு நன்றிக்கடப்பாடு உடையவர்கள் ஆவோம். ஆரம்ப காலங்களில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியை யாழ்ப்பாண மன்னர்களும் எதிர்த்தனர். இதனால் முஸ்லிம்களுடன் இணைந்தே இருந்தனர்.

1560-ல் யாழ்ப்பாணத் துறைமுகம் ஊடாக உள்ளே நுழைந்த போர்த்துக்கேயர் சோனகர்களின் கிட்டங்கிகளைச் சூறையாடினர். 10000 கண்டி நெல்லையும் 400 கண்டி அரிசியையும் ஏனைய வீட்டுவிலங்குகளாகிய ஆடு, மாடு, கோழி போன்றவற்றையும் சூறையாடிச் சென்றனர். 11

1590-ல் புலிராசசிக்கன் தென் இந்திய சோனகபடைத் தலைவனான கொட்டிமூசா மரிக்காரிடம் 12 போர்த்துக்கேயரைத் தான் எதிர்ப்பதற்குப் போதிய படைப்பலம் தன்னிடம் இல்லையாதலால் உதவிசெய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டான். அவனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். என்றாலும் காற்று வாய்ப்பாக இல்லாத காரணத்தினால் அவனும் அவனது படைகளும் சிலாபத்தில் வந்து தங்கினர். இந்த செய்தியை முன்பே அறிந்த போர்த்துக்கேயர் படை உதவி வருமுன்னரேயே யாழ்ப்பாணத்தைத் தாக்கினர். தாக்கிவரும் வழியில் சிலாபத்தில் தங்கியிருந்த கொட்டிமூசா மரைக்காரின் படையையும் சிறைத்தனர். பலரைக் கொல்லும் செய்தனர். ஒருரிலர் தப்பியோடினர். இந்தச் சம்பவத்திலிருந்து முஸ்லிம்களுக்கும் தமிழ் மன்னர்கள், சிங்கள மன்னர்கள் ஆகியவர்களிடையேயும் நிலவிய ஒற்றுமை புலனாகும்.

1591-ல் சீதாவாக்கை ராஜ்ஜியத்திலிருந்து தென்னிந்தியாவின் தஞ்சாவூர் ராச்சியத்துக்கு உதவிதேடி அனுப்பிய தூதை யாழ்ப்பாண மன்

னர் மடக்கினார். ¹⁹ ஏற்கனவே பகைமையைத் தேடிக்கொண்ட யாழ்ப்பாண மன்னர் இதன் மூலமாக நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று விரும்பியிருக்கலாம். மன்னன் எதிர்பார்த்தது போலவே போர்த்துக்கேயர் மகிழ்ந்தனர். இதனால் போர்த்துக்கேயருக்கும் யாழ்ப்பாண மன்னருக்குமிடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் உருவாகிற்று. அந்த ஒப்பந்தத்தின் படி முஸ்லிம்கள் துரத்தப்பட்ட இடங்களில் மீளவும் அமர்த்தப்படக் கூடாது என்றும் மேலும் இடம் கோலாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் பொறுப்புக்களை யாழ்ப்பாண மன்னர் ஏற்றார். இது முஸ்லிம்கள் மீது போர்த்துக்கேயர் எவ்வளவு வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் காட்டுவதாகும். இந்த சம்பவத்தின்பின் படிப்படியாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் விடயங்களில் போர்த்துக்கேயர் தலையிடத் தொடங்கினர். அவர்கள் தமது மதமான கத்தோலிக்க மதத்தைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். கொள்கை ரீதியான பிரச்சாரம் இவர்களுக்கு வெற்றி தரவில்லை. ஏற்கனவே பல பகுததறிவாளர் இஸ்லாத்தின்பால் கவரப்பட்டிருந்தார்கள். எனவே சலுகைகள், உதவிகள் மூலம் தம் மதத்துக்குத் திருப்ப முயன்றனர். தமது கருத்துக்குச் செவிசாய்க்காத, தமது கருத்துக்கு முரணானவர்களிடம் கர்ணகரோமாக நடந்தனர். முஸ்லிம்கள் ஒருவராவது கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவ மறுத்தது அவர்களுக்குப் பெரிய தோல்வியாக இருந்தது. எனவே முஸ்லிம்களை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முற்றாகக் கருவறுக்கவே விரும்பினர்.

முஸ்லிம்கள் தமது பொருட்களை வைத்து எடுப்பதற்கென ஒரு பண்டகசாலையை இன்று டச்சுக்கோட்டை அமைந்துள்ள பகுதியில் கட்டியிருந்தனர். இது ஏற்கனவே போர்த்துக்கேயரால் குறையாடப்பட்டு இருந்தது. யாழ்ப்பாண மன்னன் கொடுத்த அனுமதியின்படி பகலெல்லாம் நாட்டிலும் இரவில் கப்பல்களிலும் தங்கிய போர்த்துக்கேயர் சிறிய ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ள அனுமதி கோரினர். சூழ்ச்சியை அறியாத மன்னனும் சம்மதித்தான். 1591-ல் ஏற்கனவே முஸ்லிம்கள் கட்டியிருந்த பண்டகசாலையை தமதாக்கினர். ¹⁴ படிப்படியாக அதில் ஆயுதங்கள் குவித்து ஒரு கோட்டைபோலாக்கி விட்டனர். மன்னன் விரும்பினால் இந்த அனுமதியை வழங்க மறுத்திருக்கலாம். ஏற்கனவே நடந்து முடிந்த விடயங்கள், உள்ளூரில் நிலவிய அரசியல் நெருக்கடிகள் கூடவிருந்தே குழிபறித்து விட முயன்றவர்களின் ஆலோசனைகள் அனைத்துமே அவனை அனுமதி கொடுக்கவேண்டிய நிலையில் கொண்டு வந்தன. 1615-ல் ஒரு நாள் உலாச்சென்ற மன்னன் சங்கிலியன் அங்கு ஒரு கோட்டை இருப்பதைக் கண்டு அதனை இடித்து விட்டான்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் 151 வருடங்களும் ஒல்லாந்தர் 142 வருடங்களும் யாழ்ப்பாணத்தைத் தம்கீழ் வைத்திருந்த போதும் போர்த்துக்கேயர் 1621 முதல் 1658 வரையிலான 37 வருடங்கள் மட்டுமே ஆண்டதற்குக் காரணமே அவர்கள் கையாண்ட கொடுமைகள் நிறைந்த ஆட்சி முறையேயாகும். மக்கள் ஆதரவு கிட்டு

சிற்றும் அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. போர்த்துக் கேயர் பிறமதங்களைப் பொறுத்கவரை சமயப் பொறுமையைக் கொள்ளவில்லை. முஸ்லிம்கள் மீது கிழை நாடுகளில் அவர்கள் தொடர்ந்து சிலுவைப் போர்களை நடத்தியே வந்தனர்.

இன்று சின்னக் கடையில் அமைந்துள்ள புதுமை மாதா கோவில் (OUR LADY OF MIRACLES) முன்பு முஸ்லிம்களின் முதலாவது மிகவும் பெரிய ஜும் ஆப்பள்ளியாக இருந்தது. ஒரே நேரத்தில் 1000 பேர் நின்று தொழத்தக்க பிரமாண்டமான பள்ளியாக இருந்தது. அச்சூழலில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் இம்சிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களிலிருந்து அனைவருமே துரத்தப்பட்டனர். இதனால் அனைவரும் இடம் பெயர்ந்தனர். குடாநாட்டின் ஏனைய இடங்களுக்கும் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் குறிப்பாக வன்னிப் பகுதிகட்கும் சென்று குடியேறினர். சிலர் தமது எதிர்கால நலன் கருதி தெற்கு, கிழக்கு மத்திய பகுதிகளுக்கும் செல்லத் தலைப்பட்டனர். பெருமளவினராக மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதியைக் கொண்ட கண்டி ராச்சியத்துக்குச் சென்று பின்பு கண்டிய மன்னனால் கிழக்கில் குடியேற்றப்பட்டனர். இவ்வாறு முஸ்லிம்கள் அனைவருமே துரத்தியடிக்கப்பட்ட பின்பு மேமாதம் 8 ஆம் திகதி 1614 ஆம் ஆண்டில் பள்ளிவாயிலும் இடிக்கப்பட்டு "பிறே பெட்ரோடி பெண்டாக்" என்பவரால் அப்பள்ளிவாசல் அமைந்திருந்த இடத்தில் ஒரு தேவாலயம் கிறுவப்பட்டது. அப்போது அதற்கு வெற்றித் திருமகள் கோவில் (OUR LADY OF VICTORY) என்று பெயருமிட்டனர்.

ரின்பு காலகதியில் அக்கோயில் புதுமை மாநா கோவில் என்று அழைக்கப்பட்டது. ¹⁵ அக்கோயிலை இன்றும் சின்னக்கடையில் காணலாம். இது நடைபெற்றபோது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரராசசேகர பாண்டியன் ஆண்டு வந்தான்.

டச்சக்கோட்டையில் தற்போது முனியப்பர் கோவில் அமைந்துள்ள பகுதிக்குப் பின் உள்ள மரத்தினடியில் ஒரு அவ்வியா (நல்லடியார்) வின் 'சியாறம்' எனும் அடக்கஸ்தலம் இருப்பதாகக் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கி வருகின்ற செய்தி யொன்று உண்டு. இவர் போர்த்துக்கேயரால் கோட்டையில் வைத்துக் கொல்லப்பட்டவராம்.

இதே காலத்தில் போர்த்துக்கேயரின் கொடுமையினால் வெளியேறிய ஒரு சாராரும், ஏற்கனவே இந்தியாவில் இருந்து குடியேறி விவசாயத்தைத் தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தவர்களும் உசன் என்ற பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களுடன் கலந்தனர். இக்காலத்திலேயே விவசாயம் மீன்பிடி என்பவற்றைத் தம்தொழிலாகக் கொண்டிருந்த பலர் ஏற்கனவே மீரா என்று குறிப்பிடப்பட்டவரால் ஆக்கப்பட்ட விடத்தற் தீவிற்கும் முசவி, வவுனியாப் பகுதிக்கும் பூநகரி பள்ளிக் குடா, நாச்சக்குடா ஆகிய இடங்களுக்கும் பெயர்ந்திருக்கிறார்கள்.

இதே காலத்தில் முஸ்லிம்களின் இரண்டாவது பெரிய குடியிருப்பான தென் மிருகவில்லில் உள்ள முஸ்லிம்களும் பாதிப்படைந்தனர். மன்னன் பலமிழக்க இழக்க முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளும் போதிய பாதுகாப்புத்தரும் பகுதிக

ளாகக் காணப்படாது போகவே அவர்களும் தெற்கு நோக்கி இடம்பெயர ஆரம்பித்தனர். பூநகரியின் செல்லையா தீவில் இன்றும் இவ்வாறு குடியேறிய பழைய பூர்வீகக் குடிகளின் வழித் தோன்றல்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். முல்லைத் தீவு தனியூற்று என்பனவும் இக்காலத்திலேயே குடியேற்றங்கள் ஆகி இருக்கவேண்டும். முஸ்லிம்கள் பெருமளவினராகவாழ்ந்த தன்மையினாலேயே ஆங்கிலேயர் காலத்தில் பூநகரியின் தலைமைக்காரனாக நெய்ஓப்பிள்ளை மரைக்காயர் என்பவர் இருந்துள்ளார் என்று சான்றுகள் கூறும்.

இக்காலத்திலேயே உசவில் வாழ்ந்த சிலருள் ஒரு சாரார் சாவகச்சேரிக்கும் சங்கத்தானைக்கும் இடையில் உள்ள பகுதியில் குடியேறினர். அது அன்று முதல் சோனகன் புலவு என்று வழங்கப் படலாயிற்று. இன்றும் அப்பகுதி 'சோனகன் புலவு' என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

அரசரோடு தொடர்புடைய தொழில் புரிந்த பலர் இக்காலத்தில் நல்லூரில் வாழ்ந்து வந்தனர். 1410 முதல் யாவுகர் சேரியில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்கள் பலர் சப்புமால் குமரையாவை எதிர்த்ததனால் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் காலத்தில் அதாவது 1564-ல் துரத்தப்பட்டனர். அவர்களும் வேறு இடங்களில் சென்று சிதறிக் குடியேறினர். இக் காலத்தில் சில வணிகர்கள் நல்லூர் வீதியிலிருந்து நாவாந்துறை ஈறாக இருந்த, மிகவும் அகன்ற வீதியின் இருமருங்கும் குடியிருந்தனர். முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல்களை மட்டுமல்லாது இந்துக்களின் கோவில்களையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினர். இச் செயலானது முஸ்லிம்களையும் தமிழரையும் ஒன்றுபட வைத்தது.

பொதுவாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் மீது தீராத சமயப்பகையைப் போர்த்துக்கீசர் கொண்டிருந்தனர். ஐரோப்பாவில் மட்டுமல்லாது உலக எங்குண்டுமே அரசியல், சமய, வியாபார எதிரிகளாக முஸ்லிம்களே விளங்கினர். எனவே இவர்கள் ஆட்சியில் முஸ்லிம்கள் அடைந்த நஷ்டம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. சுருக்கக்கூறின் இக்காலத்தில் முஸ்லிம்களால் கிம்மதியாக வாழமுடியாது போய் விட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைத் தமது தாயகமாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் அனைவருமே தமது தொழில் செல்வம் அனைத்தையுமே இழந்து, யாரும் துணையற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோவிலுக்குப் பின் உள்ள காணி ஒன்றின் பெயர் தீன்றும் சோனகன் தரவு என்று குறிப்பிடப்படுவது சிவன்கோவில் நிர்மாணிக்கப் படுவதற்குமுன் அதாவது 1713 ன் முன் முஸ்லிம்கள் சிலர் வாழ்ந்த பகுதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்தும். இன்றும் சிவன் கோவில் மேற்கு வீதியில் முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமான ஆதனங்கள் இருக்கின்றன.

அண்மையில் காமால் வீதியில் கட்டிடம் அமைக்கப்படும்போது M. S. ஹக்கீம் என்பவர் தமது புதிய வீட்டை நிர்மாணிக்க அத்திவாரம் வெட்டும்போது 2½ அடி உயரமான கலையம்சம் பொருந்திய சண்டகுவரரின் கருங்கற் சிலையையும் 9" உயரமான வெண்கல அம்மன் சிலையையும் கண்டெடுத்து மநகரசபை ஆணையாளரிடம் கையளித்தார். இவை பாதுகாப்புக் கருதி முஸ்லிம்களிடம் கொடுத்துப் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததாகலாம். இவையும் போர்த்துக்கேயர் காலத்துக்கே உரியவையாகும்.

ஒல்லாந்தர் காலம்

1

இவர்களின் காலம் 1658 முதல் 1796 வரையிலாகும். ஒல்லாந்தரின் நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் போர்த்துகீசருக்கு எதிராகவே இருந்தன. கத்தோலிக்கர்களுக்கு எதிராகப் பல சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தனர். 1658 — 1659 ஆண்டு காலங்களில் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள் கத்தோலிக்க சமயத்தை அனுஷ்டிக்கத் தடைவிதித்ததுடன் கரையோர மாகாணங்களிலிருந்து குருமாரையும் வெளியேற்றியது. கத்தோலிக்க குருமாருக்குப் புகலிடம் தருதல் அல்லது மறைத்து வைத்தல் மரண தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. விவாகம், ஞானஸ்நானம் பெறுதல் யாவும் ஒல்லாந்தத் திருச்சபையிலேயே நடைபெற வேண்டும். இவற்றுக்காகவும் ஏனைய செயல்களுக்கும் கத்தோலிக்கரிடமிருந்து அதிக வரி அறவிடப்பட்டதுடன் கத்தோலிக்கர் அரசாங்க உத்தியோகம் வகிப்பதும் தடைசெய்யப்பட்டது. இப்படியான முறைகளைக் கையாண்டதன் முக்கிய நோக்கங்கள் போர்த்துகீசரின் வர்த்தகம் கடல் ஊழிமை ஆகியவற்றை நசுக்கி அவர்களின் ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதேயாகும். அத்துடன் கத்தோலிக்கம் தவறான வழிகாட்டும் சமயம் என்றும் அவர்கள் கருதியிருந்தனர்.

இதே கொள்கையினை இஸ்லாமியர் மீதும் பின்பற்றினர்.¹⁶ அக்கால முஸ்லிம்கள் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறைகளை (ஸூன்னத்) ப் பேணி தாடி வளர்த்தனர். செருப்புகள்

அலரிந்தனர். இப்படித் தாடி வளர்ப்பதற்கும் காலில் பாநணி அணிவதற்கும் முஸ்லிம்கள் வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. என்றாலும் இவர்கள் வணிகத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தியதனால் பெருமளவில் முஸ்லிம்களைப் பாதிக்கும் வண்ணம் இட்ட சட்டங்கள் மாவும் வியாபார நோக்கத்தைக் கொண்டனவாகவே யிருந்தன. யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, காலி, மாத்தறை போன்ற இடங்களில் முஸ்லிம்கள் வசிப்பதற்குத் தடை போடப்பட்டது. இதன் காரணம் வியாபாரத் திற்கான எக்போக உரிமையை இவர்கள் வைத்திருக்க விரும்பியதேயாகும். இத்தனைக்கும் இடையில் முஸ்லிம்கள் மீது போர்த்துக்கேயர் கொண்டிருந்த அளவு வெறுப்பும் பகைமையும் பாராட்டவில்லை. காரணம் இஸ்லாம் சமயம் பகுத்தறிவுவான கொள்கைகளையும் சில இடங்களில் புரட்டஸ்தாந்து சமயக் கொள்கையுடன் தொடர்புபட்ட கொள்கைகளையும் கொண்டதாக இருக்கலாம். ஒல்லாந்தரும் சமய மாற்ற முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் எனினும் இவர்கள் வகையாண்ட முறைகள் போர்த்துக்கீசர் கையாண்ட முறைகளில் நின்றும் வேறுபட்டவை. 1739-ல் அச்சகம் நிறுவி தேசிய மொழிகளில் பிரச்சாரம் செய்தனர். ஏழைகளுக்கு பணம், உடுபிடவை கல்வி, உத்தியோகம் என்பவற்றை வழங்கி திசை திருப்ப முயன்றனர்.

போர்த்துக்கேயரின் தாக்குதலுக்குப் பல்யான முஸ்லிம்கள் குடாநாடெக்கணும் தறிகெட்டோடி முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த வேறிடங்களில் குடி

யேறினர். ஏற்கனவே மிருகவீலின் உசன் பகுதியிலும் சென்று குடியேறியிருந்தவர். இக்காலத்தில் சமயப் பிரச்சாரம் மற்றும் வணிக நோக்கங்களுடன் காயல் பட்டினத்திலிருந்து பலர் வந்து குடியேற ஆரம்பித்தனர். இவர்கள் இங்கிருந்து குழவுள்ள சந்தைகளில் வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள். சனங்களும் பெருக பிரதான நகரமும் நல்லூராக அமைய அவர்களின் வணிகத்துக்கு வாய்ப்பில்லாது போய்விட்டது. அங்கிருந்து பெயர்ந்து சாவகச்சேரிக்கும் சங்கத்தானைக்கும் இடையிலுள்ள சோனகன் புலவு என்ற இடத்தில் குடியேறினார்கள். அந்த இடமும் பொருந்தாது போகவே ஏற்கனவே ஓரளவு முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த மற்றொரு பகுதியான நல்லூரில் குடியேறினர். பெருமளவினராக முஸ்லிம்கள் திரண்டதால் ஏற்கனவே நல்லூரிலிருந்து போர்த்துகேயரால் இடிககப்பட்ட பள்ளிவாயிலை மீளவும் பெரிதாக கிரமாணித்து அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த இடம் சோனகன் தோப்பு என வழங்கப்பட்டது. இன்று நல்லூர்க்கந்தகவாமி கோயில அமைந்துள்ள பகுதியிலேயே அன்று முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல் அமைந்திருந்தது.

இக் காலத்தில் இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் தலைவராக, வழிகாட்டியாக வாழ்ந்தவர் முகம்மது இப்ரஹிம் என்ற பெரியாராவர். இவர் இறந்தபின் பள்ளிவாயில் அமைந்த நிலப்பரப்பிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டார். இவரின் அடக்க ஸ்தலம் (சியாறம்) கல்லினால் கட்டப்

பட்டது. அது இன்றும் மூலஸ்தானத்துக்குப் பின்னால் அமைந்துள்ளது. இந்த சியாறத்தில் கால்மாடு (பக்கம்) மூலஸ்தானம் மறைத்துக் கூட்டப்பட்ட சுவருக்கு வெளியே தெரிகிறது. இச் சியாறத்தில் இன்றுவரை அணையா விளக்கு ஒன்று எரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இது எப்போதும் எரிந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் அதன் முன்பும் வருணப்பாசுபாடு நிலைத்திருந்தது. நல்லூரில் சாதிக்கு ஒரு வீதியாக 64 வீதிகள் இருந்தன. இந்த 64 சாதியினரும் உயர் சாதியினராகக் கணிக்கப்பட்டிருந்தனர், எனச் சான்றுகள் கூறும். துரும்பர் என்பவர்களும் பறையர்களும் தேரட்டி வேலைகள் செய்து வந்தனர். இவர்கள் கமது பணிகளை இரவிலையே ஆற்றினர். இவர்கள் பகற் காலங்களை தக்கமது சேரிகளிலேயே கழிப்பர். இப்படியானவர்கள் நகரத்தின் புறம்போக்கான இடங்களிலேயே அமைந்திருந்தனர். ஒட்டுமடத் திற்கருகிலுள்ள துரும்ப குளமும் அதையடுத்துக் காணப்படும் பறைச்சேரி வெளியும் இவர்களின் குடியிருப்புகளாக இருந்தன. அம்பட்டர், வண்ணூர், பள்ளர், நளவர், பறையர், துரும்பர் முதலானவர்களுக்கு இருப்பிடமோ வீதிகளோ இருக்கவில்லை. இவர்கள் தாழ்ந்த சாதியினராகக் கருதப்பட்டதாகச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. ¹⁷

இஸ்லாம் சமயம் தொழிலைக் கொண்டோ, பிறப்பைக் கொண்டோ, வர்க்க பேதத்தைக் கொண்டோ மக்களைப் பாசுபாடு செய்வதைக் கண்டிப்பாக வெறுத்து ஒதுக்கிய போதும் யாழ்ப்ப

பாண முஸ்லிம்கள் தாழ்ந்த சாதியினராகக் கருதப்பட்டவர்கள் செய்த தொழில் எதனையும் இன்று வரை செய்யாதிருப்பதானது தமிழ்ப்பண்பாட்டின் செல்வாக்கினையே காட்டுவதாக உள்ளது. அத்துடன் முஸ்லிம்கள் தங்கள் மனைவியராகக் கொண்ட பெண்கள் உயர் சாதியினராகவே இந்நத்தர்கள் முஸ்லிம்கள் நல்லூரில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்த 64 வீதிகளில் ஒன்றிலேயோ பலவற்றிலேயோ வாழ்ந்ததால் அவர்களும் உயர்சாதியினரான ஒருவராகவே கணிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஒல்லாந்தர் மிகவும் உயர்ந்த வரிகளை விதிப்பதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தினர். முத்துக் குளிப்பவர்கள் மீதும் சிறப்பாக வணிகத்திலீடுபட்ட அதிராம் பட்டினத்தாரின் வாரிசுகள் மீதும் அளவுக்கு மீறிய வரிகளைச் சமத்தியதால் முஸ்லிம்கள் பலர் தமது முத்துக்குளிக்கும் தொழிலை விட்டு வேறு தொழில்களைத் தேட ஆரம்பித்தனர். புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தைப் பரப்ப ஒல்லாந்தர் நடவடிக்கைகள் எடுத்தாராயினும் போர்த்துக்கேயரைப் போன்று கடுமையாக நடக்கவில்லை. எனவே ஏற்கனவே போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்ட கோயில்களைப் புனருத்தாரணம் செய்ய இந்துக்கள் முன்வந்தனர்.

நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயிலைப் புனருத்தாரணம் செய்யும்போது முஸ்லிம்களின் பள்ளி வாசல் இடிபடுவதும் அவர்கள் சூடியிருப்புக்களைப் பறிப்பதும் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. முஸ்லிம்கள் அக்கு சூடியிருந்தால் நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயிலைப் பெரிதாகக் கட்டமுடியாது

போய்விடும் என்பதறிந்து முஸ்லிம்களை நல்லூரி லிருந்து வெளியேற்ற இந்துக்கள் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர். முஸ்லிம்கள் அங்கு குடியிருந்தால் பள்ளிவாசலை இடிப்பது சாத்தியமாகாது எனக்கண்டு அங்கு குடியிருக்கும் முஸ்லிம்களை அப்புறப்படுத்தித் தரும்படி ஒல்லாந்தர் அதிகாரிகளைக் கோரினர். ஒல்லாந்தர் வர்த்தகத்திலும் வரிகள் அறவிடுதலிலும் தான் அதிக கவனம் செலுத்தினர். அத்துடன் உருவ வணக்கத்துக்கு புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தவரைப் போல முஸ்லிம்களும் எதிராக இருந்ததாலும் போர்த்துக்கேயரை வெளியேற்ற முஸ்லிம்கள் பெருமளவில் உதவி புரிந்திருந்ததாலும் அவர்கள் இந்துக்களின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதாகக் கூறிய போதும் நிறைவேற்றாது காலம் தாழ்த்தினர். இன்று கந்தகவாமி கோயில் அமைந்துள்ள பகுதியின் மேற்குப் பகுதியிலேயே முஸ்லிம்களின் வீடுகள் அமைந்திருந்தன. அந்த இடங்களை விடுமாறு படி இந்துக்கள கோர முஸ்லிம்கள் மறுத்தனர். எனவே அவ்விடத்திலிருந்து முஸ்லிம்களை வெளியேற்ற மிகவும் ஈனமான முறையொன்றைக் கையாண்டனர். முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் மதுபானமும் பன்றி இறைச்சியும் விலக்கப்பட்ட (ஹரூயான) உணவு வகைகளாகும். இதனை நன்கறிந்த இந்துக்கள் ஒரு பன்றியைக் கொண்டு முஸ்லிம்கள் பொதுவாக நீரருந்தும் எல்லாக்கிணறுகளிலும் இட்டனர். இதனால் நல்லூரில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் அனைவரும் அழுது புலம்பினர். அவர்கள் அருந்துவதற்குத் தூய்மையான நீர் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. நீர் அருந்தாமல்,

உண்ணாமல் பலநாட்கள் அவர்கள் பட்டினி கிடந்தனர். அவர்களுக்கு உதவ யாருமே முன் வரவில்லை. இந்த நிலையில் படிப்படியாகத் தாம் வாழ்ந்த இடங்களை விட்டுப் பெயர்ந்து ஏற்கனவே ஓரளவு முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்த நாவாந்துறையின் கிழக்குப்பக்கமாகச் சென்று குடியேறினர்.¹⁴

தங்களுக்கு இக்காலத்தில் இழைக்கப்பட்ட மனிதாபிமானமற்ற கொடுஞ்செயலை வன்மையாகக் கண்டித்த போதும் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையினராக இருந்த தன்மையினால் எதிர்த்துப் போராட முடியாது போய்விட்டது. கந்தகவாமி கோயிலை விஸ்தரித்தல் என்ற கொள்கையின் கீழ் அனைவரும் ஒன்று திரண்டிருந்தனர். இது கண்டு புதிய இடத்துக்கு வந்தபின் அங்குள்ள வர்களுடன் சேர்ந்து திரண்டு மீளவும் நல்லூருக்குச் சென்றார்கள். அப்போது ஒரு ஒப்பந்தம் உருவாகிற்று. வருடத்துக்கு ஒருமுறை அங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள முகம்மது இபுரூலீம் அவர்களின் சியாறத்தை (சமாதியை) கரிசிக்க அனுமதிக்க வேண்டும். முஸ்லிம்கள் பெருநாட் தினங்களில் வந்து தமது சமய வழிபாடுகளை செய்யத் தடை செய்யக் கூடா தென்றும் சரத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டன. இந்த ஒப்பந்தத்தின் படியே தான் கோயிலின் மேற்குப்புறப் பகுதியில் முஸ்லிம்கள் உள்ளே செல்வதற்கு வாயில் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வழியின் மூலமே அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். பின்வந்தோர் அதே செயலைத் தொடர்ந்து செய்து வராததினால் இப்போது அந்தக் கதவும் நீக்கப்பட்டு சுவர் இடப்பட்டுள்ளது இன்றும் அந்த வில்லிவினைக்

கொண்ட வாசலின் வடிவு உள்ளது. கோயில் கட்டும்போது மூலஸ்தானத்தை முகம்மது இபுரூ ஷரீம் என்பவர் அடங்கப்பட்ட சமாதியின் மீமலேயே அமைக்க முயன்றனர் என்றும் அச் சமாதியை உடைக்க முயன்ற வேலையாள அத்தே ஆயுதத்தால் தாக்குண்ட படியால் அந்த முயற்சி தடைப்படவே அந்த சமாதியிலிருந்து சில அடிகளுக்கு அப்பால் மூலஸ்தானத்தின் வேல் பதிக் கப்பட்டதாகக் கூறுவர். இத்தக் கோயிலின் உரியை சம்பந்தமாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஒரு வழக்கும் நடந்ததாகவும் கூறுவர். இன்றுவரை அச் சமாதி இடிக்கப்படாமல உள்ளது. அது ஒரு பீடம் போலக் கட்டப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் இந்த சம்பவம் ஒன்றைத் தவிர மற்ற வகையில் எல்லாம் நெருங்கியே மிக அன்யோன் னிய உறவுடன் பழகி வந்தனர். வண்ணார்பண் ணையில் சைத்தியலிங்கச் செட்டியார் என்ற பெய ருடைய ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். 19 இதே காலத்தில் முஸ்லிம் பகுதியில் முகம்மது தம்பி மரைக்கார் என்ற பெயருடைய ஒருவரும் வாழ்ந்து வந்தார். இவர்களிருவரும் மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர். இருவருமே முத்துச் சிப்பி குத்தகைக்கு எடுத்து வணிகம் செய்து வந்தனர். 1713-ல் ஒஸ்லாந்தர் கோட்டை கட்டு வதற்கென கொண்டுவந்த கற்களில் எஞ்சிய கற்களை இவர்கள் இருவருமே விலைக்கு வாங்கினர். இந்தக் கோட்டை கட்டுப்பட்ட அதே கற்களி னால் வண்ணார்பண்ணை சிவன்கோவிலை வைத்திய லிங்கம் செட்டியார் கட்டினார். இதே காலத்தில் தான் முஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதியில் இரண்டு

தைக்காக்களும் ஒரு பெரிய பள்ளிவாசலும் கட்டப்பட்டது. முஸ்லிம் கல்லூரி வீதியில் அமைந்துள்ள பெரிய பள்ளிவாசல் என்னும் ஜும் ஆப் பள்ளி இக்காலத்திலேயே கட்டப்பட்டது.

வண்ணை வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் கோவிலைக் கட்டும்போது பலவகையிலும் முகம்மது தம்பி மரைக்கார் அவருக்கு உதவி செய்தார். நன்றிமறவாய் பண்டியுடைய வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் பெரிய குளத்தைக் கட்டிக் கொடுத்தார். எனவே 1713-ல் தான் பெரிய பள்ளிவாசலும், பெரிய குளமும், ரிபாய்யாத் தைக்காவும், முகிதீன்பள்ளி வீதியிலிருக்கும் முகிதீன் பள்ளியும் கட்டப்பட்டன.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தான் காணிகளுக்குத் தோம்பு எழுதும் முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எனவே பழைய காணிகள் காட்டுகின்ற காணியின் பெயர்கள் பெரிதும் இஸ்லாமியப் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. இவை பெரிதும் முஸ்லிம்கள் நிலைகொண்டிருந்த ஜடங்களாக இருக்கவேண்டும்.

இக்காலத்தில் தமிழில் மட்டுமல்லாது அரபுத் தமிழிலும் உறுதிகள் எழுதப்பட்டன. அரபுத் தமிழும் தேசிய மொழியாக ஒல்லாந்தர் அங்கீகரித்திருக்கலாம். இத்தகைய அரபுத் தமிழ் உறுதிகள் நொத்தாரிக இனயத்துல்லா என்பவரால் எழுதப்பட்டிருந்தன. இங் லீலகிறத்தாளில் காணப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் இக்காலத்தில் பல கல்விச் சாலைகளை ஸ்தாபித்திருந்தனர். என்றாலும் அங்கு தங்கள் பிள்ளைகள் சென்று படிப்ப

பதை முஸ்லிம் பெற்றோர்கள் விரும்பவில்லை. அங்கு சென்று தங்கள் பிள்ளைகள் கல்வி பயில்வதனால் அவர்கள் மதத்துக்கு மாறிவிடலாம் என்று ஐயுற்றதே காரணமாகலாம். அரபு மொழியைய நன்கு கற்றார்கள். மார்க்க நூலான திருக்குர்ஆனை வாசிக்க அரபுக்கல்வி இன்றியமையாததாக இருந்தது. அவர்களின் தந்தையர் மொழி அரபாக இருக்க தாய்மொழியாகத் தமிழே இருந்தது. தமிழைப் பேசினர். அவர்கள் தமிழை முறையாகக் கற்காத காரணத்தினால் அரபு எழுத்துக்களில் தமிழை எழுதினர். இப்படியாகவே அரபுத்தமிழ் தோன்றியது. பிற்காலத்தில் அரபுத்தமிழில் பல இலக்கியங்களும் எழுந்தன. சுருங்க நோக்கின் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் முஸ்லிம்கள் தமக்கு கிரந்தரமாகத் தங்க ஒரிடத்தை தேடிக்கொண்டதுடன் மீளவும் பழைய நிலைக்கு ஓரளவுக்கு மீளும் நிலையினையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

ஆங்கிலேயர் காலம்

இவர்களின் ஆட்சியின் கீழிருந்த காலம் 1798 முதல் 1947 வரையுள்ள 151 ஆண்டுகளாகும். இவர்கள் காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்று அம்சங்கள் அடங்கா விடினும் தேசிய ரீதியில் சில விடயங்களை வென்றெடுக்கவும் அரசியலில் விழிப்புணர்வு பெறவும் முனைவதனை அவதானிக்கலாம். இக்காலம் முன்னைய இரு காலங்களையும் போலவல்லாது முஸ்லிம்களால் சிந்து நிர்மதியாக வாழ முடிந்ததுடன் இழந்த பொருளாதார வளத்தை மீட்டுக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இக் காலத்தில் முஸ்லிம்கள் தம்மை மீளவும் ஒரு வர்த்தக சமுதாயமாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள் பொருளாதார நிலைமை பலமடைய இழந்துபோன உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கியதுடன் இவர்கள் அதில் வெற்றியும் கண்டனர். எனினும் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் சமுத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள முஸ்லிம்கள போலப் பின் தங்கியே இருந்தனர். போர்த்துகேயரதும் ஒல்லாந்தரதும் கல்வி முறை போலவே ஆங்கிலேயரின் கல்வி முறையும் இருக்கும் என்று எண்ணினர். இருந்தாலும் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கடைக்கூற்றுப் பகுதிகளில் சில கல்விமாதங்கள் தோன்றச் சுற்றுடலின் செல்வாக்கே காரணமாக இருந்துள்ளது.

இக் காலத்தில் குழந்தையின் மகன் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒருவரின் முயற்சியினால் நல்

லூர்க் சுந்த சுவாமி கோயில் சம்பந்தமாக வழக்கு ஒன்று நடந்து அதிலே அவர் வென்றதாகக் கூறுவர். இதற்கு ஆதாரம் தேடமுடியாது உள்ளது.

செழிப்பான நிம்மதியான வாழ்வு ஒன்று நிகழும்போதே நல்ல பல காவியங்கள் எழும் என்பது இலக்கிய வரலாறு தரும் அனுபவமாகும். இக்காலப்பகுதியில் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்தநிலை ஏற்பட்டிருந்ததனால் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பதுறுத்தீன் புலவர் என்பவர் 4000 விருத்தங்களினாலான முகியித்தீன புராணத்தை 1811-ல் எழுதினார். இது காவிய அமைப்பை ஒட்டி எழுந்தது. ஈழத்தின் முதற்றரிழ்க் காப்பியம் என்று கொள்ளப்படத்தக்கது.

1822-ல் பேர்சிவல்அலன்டைக் என்பவரது முயற்சியால் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதியில் சனநெருக்கம் அடர்ந்தியாகக் காணப்படுகிறது என்ற காரணத்தினால் புது வீதிகள் திறக்கப்பட்டன. இக்காலத்தில் திறக்கப்பட்ட புது வீதிகளில் ஒன்றுதான் இன்று முஸ்லிம் கல்லூரி வீதி என வழங்கப்படும் வீதியாகும். இது முன்பு ராப்ஸ் வீதி என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த ராப்ஸ் என்பது இவ் வீதியை அமைத்தவரின் பெயராகலாம்.

இக்காலத்தில் சிறந்த கலை நுணுக்கம் கொண்ட தொழிலாளர் பலர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். 1898-ல் சிறந்த கலைஞர்களுக்கான பாராட்டு விழாவில் சரும வேலையில் திறமை மிக்கவர் என்ற காரணத்தால் ஜூனாப் காதர் முகம்மது என்பவர்

யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபரால் கௌரவிகப்
பட்டார். 20

19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முஸ்
லிம்களை கல்லியில் காட்டிய ஆர்வத்தின் காரண
மாக பல அறிஞர்கள் தோன்றினர். புலவர்கள்
தோன்றினர். 1904-ல் இலங்கையின் முதல் முஸ்
லிம் வழக்கறிஞராக மர்ஹூம் M. C. அப
துஸ்காதர் B. A. அவர்கள் சிந்தியடைந்தார்கள். 21
இவர் தேசிய ரீதியிலான வெற்றி ஒன்றினைப்
பெற்றார். இவர் கல்விகற்று முதல் முஸ்லிம் பட்
டதாரி, முதல் முஸ்லிம் வழக்கறிஞர் என்ற
பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டபாபும் சமய
அனுஷ்டானத்தில், பண்பாட்டைப் பேணுவதில்
அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார். வழக்க விசா
ரணையின்போது நீதிபதியையும் கேரட்டையும் மரி
யாதை செய்வதற்காக அணிந்துள்ள துருக்கித்
தொப்பியை அகற்ற வேண்டும் என்ற முறை நிலவி
வந்த காலம். இந்த முறைக்கு எதிராக முஸ்லிம்
கள் தொப்பி அணிவது மற்றவர்களைக் கௌர
வப்படுத்துவதற்காகவே தவிர அவமானப்படுத்து
வதற்கல்ல என்றும் அவ்வாறு அணிவது மதத்
தின் சின்னமாகும் என்றும் மற்றையவர்கள்
அணியும் தொப்பியிலிருந்து வேறுபட்டது என்
றும் வாதாடி வெற்றி பெற்றார். தொப்பியில்லா
மல் வழக்காடு மன்றத்துக்கூட செல்லமாட்டேன்
என்று குளுரைத்து அசன்படி வெற்றியும் பெற்
றார். இதன் மூலம் துருக்கித் தொப்பியை எக்
காரணம் கொண்டும் எந்த வேளையிலும் முஸ்
லிம்கள் அகற்ற வேண்டியதில்லை என்பதனை நிலை

நாட்டினர் இவ்வாறு வெற்றி பெற்றது 1905 லா
கும். முதலாம் உலக மகா யுத்தத்தையண்டிய
காலப் பகுதியில் நிர்வாகம் சீராக இருக்கவில்லை.
உள்நாட்டு வெளிநாட்டு பொருளாதாரம் சீர்கே
டடைந்து காணப்பட்டது. மக்களிடம் வறுமை
தலைவிரித்தாடியது. பட்டினியால் மக்கள் திருட
வும் கொலை செய்யவும் கூடத் தலைப்பட்டனர்.
பொருட்களைப் பதுக்கி வைத்திருந்தவர்கள்
பெருங் கொள்ளை வரபம் சம்பாதித்தனர். இக்
காலத்தில முஸ்லிம்களில் சிலர் யாழ்ப்பாணம்
சந்தையில் வியாபாரம் செய்து வந்தனர். இக்
கடைகளை யெல்லாம் மக்கள் சூறையாடினர்.
இதற்கெதிராக நிர்வாகம் இயங்கியது. கொள்
ளைக் காரர்களைச் சுடும்படி பணித்தது. இவ்வாறு
ஒரு கொள்ளைச் சம்பவத்தை யொட்டி சந்தை
அமளிதுமளிப்பட்டபோது அப்போது எலுமிச்சம்
பழ வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த முஸ்லிம்
வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த கதிர் லெப்பை என்ப
வர் தனது பொதிகளுடன் வீடுசெல்ல முயலும்
போது போலீஸாரால் தவறுதலாகச் சுடப்பட்
டார். இது நடந்தது 1914 விலாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்தும் நாடெங்கும் பதட்ட
நிலையே காணப்பட்டது. 1918 லும் ஒரு கலவரம்
நடந்தது. 1918 நவம்பர் 10-ல் பருத்தித்துறை
கன்னாகம் ஆகிய பகுதிகளில் முஸ்லிம்களுக்குச்
சொந்தமான புடவைக் கடைகள் கலவரகாரர்
களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. போலீஸார்
உடனடியாக ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எடுத்ததனால்
கலவரம் அடங்கியது. எட்டுக் கலகக்காரர்கள்
காயமடைந்தனர். ஒருவர் கடுமையான காயம்
அடைந்தார். 22

1920-ல் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த எல்லா இன, மதத்தவராலும் மதிக்கப்பட்ட உதார குணங்களை யுடைய ஜனாப் அய்யாப்பிள்ளை என்ற முஸ்லிம் பெருவர்த்தகர் காலமான செய்தியை 24-1-1920-ல் 'உதய தாரகை' செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. ²³ இவரது குடும்பத்தினரும் இவரும் எடுத்த முன்னோடியான நடவடிக்கைகளினால் சமுதாயத்தினர், தமது பழைமை சார்ந்த சில மூடநம்பிக்கைகளை விடக்கூடியதாக இருந்தது.

முஸ்லிம்கள் தாம் முன்பு வாழ்ந்த பகுதிகளில் மீன் உண்ண நன்கு பழகியிருந்தனர். ஆதலால் புதிய இடத்தில் குடியேறிய பின்னரும் தாம் அந்த மீன்பிடித் தொழிலைச் செய்யாததால் நாட்டுப் புறங்களிலிருந்து சில மீன்வர்களான திமிலர் என்ற வகுப்பாரைக் கொண்டு வந்து தமது சுற்றுடலில் கடலையண்டிய பகுதிகளில் தமக்குச் சொந்தமான நிலங்களில் குடியேற்றினர். இக்காலத்தில் பறைச்சேரி வயல் பொம்மைவெளி போன்ற வயல்கள் அனைத்தும் முஸ்லிம்களுக்கும் சொந்தமானவையாயிருந்தன. வயலில் குட்டிக்க ஆயத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்த நெற்குடுகளை சில திமிலர் வளர்த்த மாடுகள் வந்து மேய்ந்து அழித்துவிட்டன. இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட நில உரிமையாளரான முஸ்லிம ஒருவர் அந்த மாட்டை அடித்தார். இதனையறிந்த மாட்டின் உரிமையாளன் அங்கு ஏதோ அலுவலாகச் சென்ற முஸ்லிம் ஒருவரை அடித்தார். இது இருவர் பகுதியிலும் கலவரமாக மூழத் தொடங்கியது. இரு பக்கமும் ஒவ்வொரு குழுக்கள் இயங்கி இரு சாராரையும் தாக்கியது. இதனால் இரு பக்கத் தைச் சேர்ந்த மக்களும் தாக்கத்திற்குள்ளாகினர். இக்கால பக்கீர் மீராஸெப்பை, நாஞ்சாகிபு, பிச்சை என்பவர்கள் முஸ்லிம் பகுதியில் முன்னின்றவர்களாவர். இது நடந்தது 1925 வாகும்.

சுதந்திரத்தின் பின்

விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈழத்தின் எல்லாருமே ஈடுபடும்போது முஸ்லிம்கள் அதில் ஈடுபடாதிருந்தது வியப்பல்ல. இக்காலப் பகுதியில் முஸ்லிம்களிடம் சில இந்து உயர் அதிகாரிகள் மாற்றாந் தாய் மனப்பான்மையுடன் நடந்து கொண்டனர். முஸ்லிம்கள் விவசாயக் குடியேற்றங்களுக்கு விண்ணப்பித்த போதும் அவர்கள் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. சில சமயங்களில் காணிக் கச்சேரிகளுக்குச் சென்ற முஸ்லிம்கள் மிகவும் சேவலமாக நடாத்தப்பட்டனர். ஆரம்ப காலத்தில் இவ்வகைக் குடியேற்றத் திட்டங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரே கவனம் செலுத்தினர். காணிக்கச்சேரிகள் நடக்கும் போது ஒருவருடைய விவசாய அனுபவம் அவரது குடும்ப அளவு என்பன கணிக்கப்பட்டு புள்ளி வழங்குவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் இப்போது ஒய்வு பெற்றுள்ள முன்னாள் உதவி அரசாங்க அதிபர் முஸ்லிம்களை மிகவும் இழிவாக நடத்தினார். முஸ்லிம்கள் எப்போதும் நாய்மையான ஆடையுடனேயே செல்லுவார்களாதலால் அதனை மனத்தில் கொண்டு 'என்ன காக்காமாரோ உடுப்பு உய்த்தையாகப் போயிடும்' என்று பாரக் கிறீரே உப்பிடி யெண்டால் எப்பிடி விவசாயம் செய்யிறது. மற்றவர்களைப் போல நிலத்தில் இரும்' என்றும். அந்த அதிகாரியின் தந்தையுடைய வயதான ஒரு முஸ்லிம் வயோதிரரைப் பார்த்து "இப்ப இவ்வளவு பிள்ளையாள் எண்டால்

இன்னமும் பெறுவீரோ” என்றும் இதுபோன்ற எழுத்தில் எழுதமுடியாத அளவு விடயங்களையும் அந்த அதிகாரி கேட்டாராம். மானியமுறைச் சமுதாய அமைப்பு ஆங்கிலேயர் காலத்தில் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள் சாதாரண குடியானவர்கள் என்ற நிலையில் நிலவிவந்துள்ளது. இந்த அதிகாரிகளைக் காணச் செல்கிற சாதாரண பொதுமக்கள் தமது தோளிற் சால்வைய அகற்றிக் கூனிக் குறுகி வேலைகளைச் சாதிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த நிலையில்தான் முஸ்லிம்கள் விவசாய நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்த முடியாதிருந்தது.

இக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பிரமுகர் இவ்வாறு காணிகள் கோரும் சிலரை அழைத்துக் கொண்டு அவர்களின் பாராளுமான்ற உறுப்பினரான G. G. பொன்னம்பலம் அவர்களது கூற்றுக்கேற்ப சாவகச்சேரி வே. ருமாரசாமியிடம் அழைத்துச் சென்றார். அப்போது அவர் கூறிய கூற்றும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. “ஊசிநூல் விக்கிற உக்களுக்கெல்லாம் ஏதுக்கு விவசாயக் காணி” என்பதே அதுவாகும். வெள்ளையர் ஆட்சியிலும் பின்பு சுதந்திரமடைந்த பின்பும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய அதிகார நிலைக்கு இவை உதாரணங்களாகும்.

முஸ்லிம்களின் அயராது முயற்சி காரணமாக கிளிநொச்சி முரசுமோட்டையில் பக்கீர்தம்பி என்றவருக்கு முதன் முதலில் குடியேற்ற காணி வழங்கப்பட்டது. இப்படியாகவே 1951-ல் செட்டிஞளம் பகுதியில் மிஸ்கின் சாகிபு, அப்துல் ஹமீது, முகம்மது அப்துல்காதர் ஆகியமூவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

முஸ்லிம்கள் சேர்ந்து வாழவேண்டியவர்கள், இவ்வாறு தனித்துத் தனித்து வாழ்வதனால் அவர்களது பண்பாடு அழிக்கப்படுகிறது என்று பல விதமான முறைப்பாடுகள் தரப்பட்டு, முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு தொகுதியாக குடியேற்றத் திட்டம் வழங்கப்படவேண்டும் என்று கோரினர். இத்தகைய கோரிக்கைக்கு வழிவகுத்து ஆலோசனை தந்தவர் முதலியார் செ. முத்துத்தம்பி ஆவார். காணி கோருகிறவர்கள் அனைவரையும் ஒரு சங்கமாக அமைத்து அதன் பின்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபடுமாறு இவர் ஆலோசனை கூறினார். அதன் படியே 125 அங்கத்தவர்கள் கொண்ட சங்கம் உருவாகிற்று. இதன் தலைவராக மர்ஹூம் முகம் மது மீராசாகிபுவும் செயலாளராக M. E. ஷாகுல் M. Y. கச்சமுகம்மது ஆகியவர்களும் கடமை யாற்றினர். ஆரம்பத்தில் இச்சங்க நடவடிக்கைகளில் குவாசி M. M. சுந்தான் பங்கெடுத்த போதும் பிற்பகுதியில் அப்போது வழக்குரைஞராக இருந்த M. M. அப்துல்காதர் மிகவும் கூடிய முயற்சி எடுத்தார். பல சமயங்களில் இவர் இம் முயற்சியில் தனது பணத்தையே செலவிட்டுள்ளார்.

1953 ஆம் ஆண்டில் இச்சங்கம் M. E. ஷாகுல் தலைமையில் தங்களது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் G. G. பொன்னம்பலத்தைக் கொழும்பில் பேட்டி கண்டது. இப் பேட்டியின் போது தமக்கு ஒரு தொகுதியாகக் காணி வழங்கப்படவேண்டும் என்று கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். அவர், சென்ற தூதுக்குழுவின் முன்னரேயே

தனது கொலைபோசியை எடுத்து அப்போதையக் காணி அமைச்சரான புலங்குலமை திசாவையுடன் உரையாடி 125 காணிகளை கிளிநொச்சிக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்று கோரினார். பின்னர் அவ்வாறே தரப்படும் என்று அமைச்சர் தெரிவித்ததாக G. G. P. தெரிவித்ததும் சென்ற தூது கோஷ்டி மகிழ்ந்தது. அவரைப் புகழ்பாடி துதித்து நன்றி கூறி மீண்டது. இப்படி மீளும் வழியில் செயலாளர் M. E. ஷாசுல் அவர்கள் இவ்வாறு நாம கேட்டவுடன் அனுமதித்த அமைச்சருக்கும் நன்றி கூறி மீளுவோம் என்று குழுவினரிடம் தெரிவித்து அமைச்சரைச் சந்திப்பதற்கு வழிவகுக்க டாக்டர் எம். சி. எம். கலீல் அவர்களை நாடினார். டாக்டர் M. C. M. கலீல், குழுவினரை அழைத்துக்கொண்டு தேனீர்ச்சாலைக்குச் சென்றார். அத்தேனீர்ச்சாலையில் சர்ஜோன் கொத்கலாவல, W. தஹநாயக்கா, எம். டி. பண்டா ஆகியவர் களும் M. C. M. கலீல் அவர்களுடன் ஒன்றாகவே இருந்த போது டாக்டர் கலீல் அவர்கள் இக் குழுவினரைச் சுட்டிக்காட்டி நடந்த விடயங்களை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். G. G. பொன்னம் பலம் அவர்களை நன்கு அறிந்தவரான சர்ஜோன் உடனடியாக பாராளுமன்றத்துக்குள் சென்று அமைச்சர் புலங்குலமையைக் சுட்டிக் கொண்டு வந்தார். வந்தவர் “இவ் விடயங்கள் அனைத்தும் உண்மையானவையா? இதோ இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு நன்றி சொல்வதற்காக” என்று தெரிவித்தவுடன் அமைச்சர் புலங்குலமை திசாவை ஒன்றும் அறி

யாது விழித்தார். அப்போது M. E. ஷாகுல் அவர்கள் "ஐயா இன்று காலை 10 மணியளவில் எமது தொகுதி எம். பி. உக்களுடன் தொலை பேசியில் கேட்டு சீக்களும் சமமதித்தீர்களே" என்று கூற, அவர் பதைத்து எழுந்து "நீர் கணவு கண்மரா?" அப்படி இதுவரை ஒன்றும் நடக்க வில்லையே" என்றார்.

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களிடமிருந்து சென்ற தூதுக்குழு யாழ்ப்பாண எம் பி யாலேயே நன்றாக ஏமாற்றப்பட்டதை உணர்ந்து கொண்ட டாக்டர் M. C. M. கலீல் அவர்கள் விடயத்தை விளக்கி மறுநாளே அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக்கைக் கூட்டி முயற்சித்தார்.

இதன் பலனாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் குடியேற்றத்திட்டப் பிரச்சினையை அமைச்சர் புலங்குலமை திசாவைக்கு விளக்குவதற்காக எல்லா முஸ்லிம் அமைச்சர்களும் உறுப்பினர்களும் செனட்டர்களும் சபாநாயகரும் அறிஞர் அல்லாஹ் A. M. A. அனீஸ் அவர்கள் தலைமையில் சென்று நிலையை விளக்கினர். பின்னர் 100 பேருக்கு வழங்கப்படும் என்று உறுதியளித்தார் அமைச்சர் புலங்குலமை.

எல்லா வீடுகளும் ஒவ்வொரு தொகுதிக்காரியாணிகாரிகளுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததனால் திடீரென அவ்வளவு காணியைப் பெறுவது முடியாத காரியமாக இருந்தது. அமைச்சர் யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபருடன் உடனேயே தொலைபேசிமூலம் உரையாடி 30 குடியேற்றக் காணிகளை ஒருவாறு பெற்றுக் கொடுத்தார். அந்த வருடமே நீதிபதியாகப்

பதவி உயர்வு பெற்றிருந்த அல்ஹாஜ் எம். எம். அப்துல்காகர் அவர்கள் அப்போது உதவி அரா சாங்க அதிபராக இருந்த கிரு. நவரத்தினராஜாவுடன் தொடர்பு கொண்டு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். இந்த 30 இலும் 15 பேர் வரையிலேயே உடனடியாகக் குடிசையினர்.

இகே 1953 ஆம் ஆண்டில் நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு பெற்ற அல்ஹாஜ் எம். எம். அப்துல்காதர் அவர்களுக்கு M. E. ஷாசுல் அவர்களது முயற்சியினால் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் சார்ட்டில் ஒரு வரவேற்பும் யாராட்டு விழாவும் நடத்தினர்.

1954 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து சைக்கிள் வீரன் M. முத்து முகம்மது அவர்கள் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்ட முயன்றார். 23-6-1954 அதிகாலை 5-52க்கு வடமுனையாம் காங்கேசன்துறையிலிருந்து புறப்பட்டு தென்முனையாம் அம்பாநகோட்டையை எவ்வித ஓய்வும் எடுக்காமல் சென்று அடையும் சாதனையை மேற்கொண்டார். இதன்படி 43½ மணித்தியாலத்தில் 408 மைல்களை ஓடி தங்காலை என்ற இடத்தில் தனது சாதனையை நிறுத்தினார். இவரைப் யாராட்டி யாழ்ப்பாண மக்கள் விழாவொன்றை எடுத்தனர். இவ்விழாவில் நீச்சல் வீரர் திரு. நவரத்தினசாமியும் கலந்து கொண்டார்.

1954-ல் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலேயே அவர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்த போதும் யாழ் மாநகரசபையில் அவ்வருடம் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யப்பட்ட வழக்கறி

ளர் எம். எம். கல்தான் அவர்கள் முதல் முஸ்லிம் மேயராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

1969-ல் அப்போது யாழ்ப்பாணத் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த ஸ்ரீமான் G. G. பொன்னம்பலம் தனது சில இந்துமத ஆதரவாளர்களைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டு முஸ்லிம்களுக்கு நீண்டகாலம் சொந்தமாக விரங்கும் கொட்டடியில் அமைந்துள்ள முஸ்லிம்களின் மையவாடியை அகற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இச் செயலை இறுதிநேரத்தில் அறிந்த யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் கொதித்து எழுந்தனர். உன்மையாக இச் செயலைக் கண்டித்தனர். அப்போது இலங்கை முஸ்லிம்களின் உரிமைகாசரவாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த "இன்ஸான்" பத்திரிகையில் இவ்விடயத்தை ஜொப். ரஹீம் அவர்கள் வெளிக்கொணர்ந்து தெற்கிலுள்ள முஸ்லிம்களின் ஆதரவனைக் கோரி கின்றார். இகன் பயனாக இப்பிரச்சினை யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பிரச்சினையாக மட்டுமல்லாமல் இலங்கை முஸ்லிம்களின் பிரச்சினையாக்கப்பட்டது. இவ்விடயத்தில் இரண்டாம் முறையாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களுக்காக கொழும்பிலும் மற்று மிடங்களிலும் வாழ்கின்ற முஸ்லிம் தலைவர்கள் ஒன்று கூடினர். அப்போது சுகாதார அமைச்சராக இருந்த கௌரவ E. L. சேனநாயக்க அவர்களை முஸ்லிம் தலைவர்கள் சென்று கண்டு நிலையை விளக்கினர். இந்த அரும்பெரும் முயற்சியில் இலங்கை மேமன் இயக்கத் தலைவராகவும் சமூக சேவகராகவும் விளங்கிய அல்ஹாஜ் உஸ்மான் பைலா அவர்கள்

திவிர பங்கெடுத்தார். கிலைமையை நன்குணர்ந்த அமைச்சர் E. I. சேனநாயக்கா அவர்கள் நேரிலே குற்றச்சாட்டுக்களை அறியவந்தார். இங்கு அடக்கம் செய்யப்படும் மையித்துக்களால் குழுவர உள்ள கிணறுகளின் நீர் கெட்டுவிடுகிறது என்பது G. G. பொன்னம்பலம் அவர்களின் வாதமாகும். அமைச்சர் வந்தபோது குழு உள்ள நீர்க்கிணறுகளில் உள்ள நீர் அமைச்சரால் பரிசீலிக்கப்பட்டது. அந்த நீர்களில் திட்டமிட்டே ஒரே இரசாயனப் பொருள் கலந்திருப்பதனை அமைச்சர் கண்டார். மையத்து அடக்குதல் அதன் ஆழம், வருடம் ஒன்றுக்கு அங்கு அடக்கப்படும் சராசரி மையத்துக்களின் தொகை என்பன அவரின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபின் அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருந்த மையத்தை அடக்குதலைத் தடுக்கும் சட்டத்தை சிராகரித்தார். இப்பணியில் ஜூனப் T. செய்யுல் ஆப்தின் H. S. I. உரிமையாளர் ஹாபிஸ் ஆகியவர்களின் நடவடிக்கைகள் பாராட்டப்படத்தக்கனவாயிருந்தன.

இந்த நடவடிக்கையினால் முஸ்லிம் மக்களின் அன்பைப் பெறத்தவறிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அவர்கள் பொம்மைவெளிக் குடியேற்றத் திட்டத்தின்மூலம் மீளவும் கிலைநாட்ட முயன்றார்.

சேர் ராசிக்பரீத் அவர்களுடன் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் தொடர்பு கொண்டு அப்போதைய அரசாங்க அதுபரான வேர்ணன் அபேயசேகராவின் ஆதரவுடன் முஸ்லிம்கள் சிலருக்குச் சொந்தமாயிருந்த பொம்மை வெளியைச் சுவீகரித்து காணியற்ற மக்களுக்கு வழங்க நடவடிக்கை

எடுத்தனர். எனினும் முஸ்லிம்களின் நீண்ட கால ஆதரவாளரான ஸ்ரீமான் G. G. பொன்னம்பலத்தின் மீது கொண்ட வெறுப்பு 1970 தேர்தலின் அவரது தோல்விக்கு வழிவகுத்த காரணிகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது.

1972-ல் யாழ்ப்பாண மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா அவர்களின் முயற்சியினால் பொம்மை வெளி 200 வரையிலான குடியிருக்க நிலமற்றவர் களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது எனினும் அந்தப் பகுதி மழை காலத்தில் 2 அடி முதல் 3 அடிவரை நீர்தேங்கும் பகுதியாகவே இருந்தது.

இதே காலத்தில் முஸ்லிம்கள் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து தமக்கு குடியேற்ற நிலம் தரப்பட வேண்டும் என்று இடையறாது கோரி வந்ததனால் பள்ளிக்கூடா என்ற காட்டுப்பகுதி சிலருக்கு வழங்கப்பட்டது. இங்கு நீர் வசதி மிகவும் குறைவானதாகவும் மேட்டுநிலமாகவும் இருந்ததனால் பலர் குடியேறப் பின்னின்றனர். சிலர் இப்பகுதியில் குடியேற்றனர் எனினும் வாழ்க்கை வசதிகள் இல்லாதிருந்ததனால் அவர்களும் அந்நிலங்களைக் கைவிட்டு மீண்டும் வந்தனர். 12-5-1972ல் மகாம் ஒன்றுக்கூடச் சொந்தமான காணியிசு மாநகரசபை மூர்மார்க்கட்டைக் கட்டியது.

1973 ல் பொம்மை வெளிக் குடியிருப்பாளர் சங்கம் தமது வசதிகளை உயர்த்த முயன்றது. திருவாளர் அல்பிரட் துரையப்பா அவர்கள் இப்பகுதிகளுக்கு மின்சார வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார். நீர் யாவும் உவர்ப்பாக இருந்ததனால் குடிநீரை வான்மூலம் வழங்க ஏற்பாடும்

செய்தார். இதே ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் உதவுவோர் சங்கம் துறையப்பாவின் மறைவின் பின், பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திரு. C. N. மாட்டின் அவர்களிடம் சென்று நிலையை விளக்கியது. அவர் இந்த நடவடிக்கையில் உடனடியாக இயங்கி அரசாங்க அதிபர் திரு. லால் வீஜயபாலா அவர்களுடன் பலமுறை நேரில் வந்து பார்த்து நிலையை அமைச்சருக்கு அறிவித்தார். நாடாளுமன்றத்திலும் இதுபற்றி 11-12-1975 அன்று உரையாற்றினார். அப்போதைய விவசாய அமைச்சர் ஹெர்ப்டா கொபேகருவ அவர்களிடம் நிலையினை விளக்கி மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்தும் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்திலிருந்தும் நிதியை ஒதுக்கி 2½ லட்சம் ரூபா செலவில் பொம்மை வெளியில் நீர் தேங்கும் நிலையை நீக்கினார். அவர் அதை மக்கள் வாழக்கூடிய பகுதியாக மாற்றினார். 1977 ல் பொலிஸ் பொதுமக்கள் மோதலினால் 20-க்கு மேற்பட்ட முஸ்லிம் கடைகள் தீக்கிரையாகின.

1977 தேர்தலின்பின் சில நிமிட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வாலிபர்களுடன் முஸ்லிம் வாலிபர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணக்கு ஒரு கலவரமாக வெடித்தது. இரு சாராரும் எதிர் தரப்பினரைக் கண்ட இடமெல்லாம் தாக்கினர். சில முஸ்லிம் வீடுகள் உடைக்கப்பட்டிக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட சில முஸ்லிம் வாலிபர்கள் வீதியருகே இருந்த ஒரு நிமிட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வருக்கான மரக்காலையை உடைத்தனர்.

இதன் பின்பு மறுநாள் சில திமில சமூக இயோகர்கள் துப்பாக்கி, பெற்றோரல் சகிதம் வந்து பொம்மைவெளியில் வாழ்ந்த ஏழைகளின் ஒலைக் கொட்டில் வீடுகளுக்கு நெருப்பூட்டினர். உயிரைக் காக்க வெளியேறி ஒடியவர்கள் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டனர். ஒரு முஸ்லிம் வாலிவர் பலத்த காயத்துக்குள்ளானார். இதனால் 40 ஏழை முஸ்லிம்களின் வீடுகளும் அவர்களது துனிமணி அலைந்தும் நெருப்புக்கு இரையாயின.

இதனை அடுத்து கலவரம் பெரிதாக வெடிக் காயு பொலிசார் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்தனர். இந்தச் சம்பவங்களால் தமக்கு ஏதும் ஆபத்து நேரலாம் என அறிந்த திமில சமூக மக்கள் அங்குள்ள தேவாலயம் ஒன்றில் தஞ்சமடைந்தனர். வீடுகளை இழந்த முஸ்லிம்கள் ஒஸ்மானியாக் கல்லூரியில் தஞ்சம் புதுந்தனர்.

மேலும் சில நாட்கள் பதட்டநிலை நீடித்தது. இப்போதைய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதி யரசர் அவர்களின் முயற்சியினாலும் கத்தோலிக் கப் பாநிரிமார் சிலரின் முயற்சியாலும் சமாதான நிலை ஏற்பட்டது.

திவைப்பினால் வீடிழந்த மக்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய பொருட்களை சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் வழங்க வேண்டிய திட்டங்களை முன்வந்தது. வீடுகளைக் கட்ட கூலிகள் கூடக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்ததனால் உள்ளூரிலும் வெளியூரிலும் உள்ள பலரிடம் சிதி உதவி கோரிப் பெறப்பட்ட

டது. தற்போது இந்த வீடுகள் கட்டி முடிவடையும் நிலையில் உள்ளன. இப்பணியில்

பிரதிக் காணி ஆணையாளர் M. M. மக்பூல்
ஒஸ்மாவியாக கல்லூரி அதிபர் A. H. ஹாமீம்
கல்வி அதிகாரி M. A. C. S. A. ஸலாம்

பிரபல வர்த்தகர் K. N. M. மீரான் சாகிபு
ஆகியவர்களும் பிறரும் தீவிரமாக உழைத்து வருகின்றனர்.

இரு முறையும் திமில் சமூக மக்களுடனேயே பிரச்சினைப்பட்ட முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையினரான இந்துக்களுடன் மிகவும் நேசமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1979-ல் முஸ்லிம் இலக்கியங்கள் பற்றிய பல பயன் தரத்தக்க ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியமைக்காகவும் கலையும் பண்பும் என்ற நூலை எழுதிப் பணி புரிந்தமைக்காகவும் முஸ்லிம்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் துணையேந்ததாக நியமிக்கப்பட்டமை குறித்து ஒரு பாராட்டு விழாவை முஸ்லிம்கள் அன்றாளுக்கு அளித்தனர்.

பிற்சேர்க்கை I

பகுதி I

இல.	நூற்பெயர்	பக்கம்
1.	இஸ்லாமிய கலைக் களஞ்சியம்	
2.	Ancient Jaffna	200
3.	யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம்	85
	Ancient Jaffna	211
4.	முஸ்லிம்களின் தற்காலநிலை	65
5.	மறுமலர்ச்சித் தந்தை	2
6.	யாழ்ப்பாண பூர்வீக வைபவம்	5
	யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம்	4 - 5
	வையா பாடல்	21-22
	வையா பாடல்	42
	யாழ்ப்பாண வைபவமாலை	9
7.	யா. வை. வி:	47
	வையா பாடல்	42
8.	யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்	56
	யா. வை. வி:	81
	யா வை; மா,	60
9.	யா. ச.	86
10.	யா. ச.	53
	யா. வை. கௌமுதி	56
11.	யா. வை. வி.	
12.	யா. வை. வி.	138
13.	உா. வை. வி.	136
14.	யா ச.	64
	யா. வை கௌ.	56
	Notes on Jaffna	91
15.	Notes on Jaffna	137-138
17.	இஸ்லாமிய காலச் சமயநிலை க. ச. அருமை	
	நாயகம் (சிந்தனை)	
17.	யா. ச.	37
18.	யாழ்ப்பாண வைபவமாலை	91

	யாழ்ப்பாண சரித்திரம்	86
	.. பூர்வீக வைபவம்	32
	A Hand book of the Jaffna Peninsula	17
19.	யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்	94
	யாழ்ப்பாண பூர்வீக வைபவம்	39
20.	Notes on Jaffna	289
21.	" "	272
22.	" "	318
23.	" "	338

சில குறிப்புகள்

1. Book:- Notes on Jaffna.

by John Hentry Martin 1922 page 138

The Moors at the time had a Mosque close to the landing place on the lake. And this site which lay within the Fort of to day. the Father (Fracy pedro de Bentacor) succeeded by a stratagem in obtaining for his purpose. The Hindu Raja of Tanjore gave him generous assistance and, on 8th May 1614 the foundation of the new church of our Lady of victory was laid.

2. Book:- The Kingdom of Jaffna Patam 1645

by P. E. Piers 1914 page 33

The Alfandiga (Collector of Customs)

அலுப்பாந்தி a word of arabic origin

3. Book:- Notes on Jaffna. pag 318

On the 10th November 1918. A riot occurred in Jaffna resulting in the looting of several cloth boutiques. The Police promptly

quelled the riot. Eight rioters were injured one fatally. These traders were partly Tamil and partly Moor men.

4. Book:- A Hand book to Jaffna Peninsula
by S. Karthigesu 1905 page 17
The Moor.

Mr. P. Arunachalam write according to its strict interepretation the term moor which means an inhabitant of Morocco is misleading when to the people of ceylon who go by that name and who do not lay claim to an african origin.

In ceylon the term in a relic of the rule of the portuguese who gave to the Ceylon Mohammedians the name of his co-religionist of Morocco and is used to desegnate all Mohammedians father than Malays born in ceylon or southeren India and speaking Tamil is their mother tongue.

The Moors of Jaffna are the descendants of one santha saibo and his friends who came from Kaialpatnam (East of cape commarin) and settled at Mirusuvil South for purposes of trade. They called South Mirusuril usan. From there they came out to Nalloor where they were driven by the tamil by throwing pigs in the wells as it was considered that the proximity of Islam to the sacred shring was improper. The Moors sold their land and

went to Navanthurai now called. They are a race of shop keeper and petty traders while a hand full of their leave settled down as agriculturen.

5. நூல்:- யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக். 56, 57
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1933

துருக்கர் சிலர் ஒரு பகடயாகத் திரண்டு காதர் வாலா என்பவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு மரக் கலங்களிலேறி சலாபத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களைத் தர்மபராக்கிரமபாகு படை எதிர்த்துக் காதர் வாலாவைக் கொன்று வீரரைச் சிறைசெய்து கோட்டைக் காட்டுக்குக் கொண்டேகிற்று. 1517-ல் துருக்கர் மீண்டுமொரு படையோடு பறங்கிகள் சுட்டிய கோட்டையை வளைத்தனர். அப்படையைப் பறங்கிகள் முறிந்தோடத் தாக்கினர். 1520-ல் மீண்டும் துருக்கர் ஒரு படையோடு வந்து அக்கோட்டையை வளைத்தனர். அப்போரிலும் தோல்வியுற்றனர்.

6. நூல்:- யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக். 86, 87
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1933

இக் காலத்தில் காயல் பட்டினத்திலிருந்து சில சோனகர் வந்து மிரிகவில் என்னுமிடத்திற் குடியேறினார்கள் அவர்கள் குடி கொண்டவிடம் உசன் என்னும் சோனகத் தலைவனுக்கு உரியதாகின்மையால் உசன் என வழங்குகின்றது. அச் சோனகர்கள் அங்குலின்று மகன்று சோனகன் புலவில் சிறிது காலம் வைகி அதுவும் வாய்ப்பாகாமையால் இப்போது நல்லூர்க் கந்தசுவாமி

கோயிலிருக்குமிடத்துக்கு மேல் பாகத்திலே குடி கொண்டார்கள். அங்கே ஒரு பள்ளி வாயிலும் கட்டினார்கள்.

அப்பொழுது முன் இடிபட்ட கந்த சுவாமி கோயிலை மீளவும் கட்டுதற்கு தமிழர் முயன்று சோனகரை அவ்விடத்தினின்றும் நீக்கித்தருமாறு ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். ஒல்லாந்த தேசாதிபதி அதற்கனுகூலஞ் செய்வதாகக் கூறியும் செய்யாது காலம் போக்கினான். அது கண்டு தமிழர் சோனகரை அவ்விடத்தை விடும்படி கேட்டும் இரந்தும் பார்த்தார்கள். முடிவில் அந்நிலத்துக்குப் பெருவிலை தருவதாயுங் கேட்டார்கள். சோனகர் அதற்கும் இசையாமை கண்டு தமிழர் ஒரு பன்றியைக் கொண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாயிருந்த கிணற்றிலிட்டார்கள். அது கண்டு சோனகர் தங்கள் நிலத்தை விற்று விட்டு நாவாந்துறைக்குக் கிழக்கேயுள்ள இடத்தை வாங்கிக் கொண்டு அங்கே ரடி யேறினார்கள். அது சோனகதெருவென வழங்குகின்றது. சோனகர்கள் அக்காலமுதல் பெரும்பாலும் வியாபாரத்தையே தமது தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

அவர்களுள்ளே முயற்சியின்றி இருப்பவர்களைக் காண்பதரிது. அவர்கள் சமயாபிமானமும் ஒற்றுமையும் பெரிதும் உடையவர்கள்.

7. நூல்:- யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

—மயில்வாகனப் புலவர் பக். 60

பதிப்பு நா. பொன்னையா திருமகள் அமுத்தம்

1919

அக் காலத்தில் அந்தச்சாய்வு என் பவனால் முகம்மது மார்க்கத்தவர் களாகக் கப்பட்ட தமிழர் வமிசத்தவர்களான சில சோனகக் குடிகள் காயல் பட்டணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்து தென்மிருகவில் என்னும் ஊரிலே குடியிருந்து சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், எழுகுமட்டுவாள், முகாவில் என்னுரிடங்களில் உள்ள சந்தைகளில் வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு தரங்களிருந்து தென் மிருகவிலுக்கு உசன் என்று பேருமிட்டார்கள். சில காலம் அவ்விடத்திலிருந்து அவ்விடம் வசதிப்படாததினால் அந்தச் சோனகக் குடிகள் அவ்விடத்தைவிட்டு நல்லூரில் சுந்தசுவாமி கோவிலிருந்து இடத்திலே வந்து குடியிருந்தார்கள். சோனகர் அதிலே குடியிருந்தாற் சுந்தசுவாமி கோயில் கட்டவருங்கால் தடையா யிருக்கும் என்று நினைத்து தமிழர் கூடி அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுத்தத் தெண்டித்துப் பார்த்தும் கூடாமற் போயிற்று. அந்த நிலங்களுக்கு அதிகவிலை தருவோம் எங்களுக்கு விற்று விடுங்கள் என்றும் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். சோனகர்கள் அதற்கும் சம்மதிக்கவில்லை. யாதொரு இணக்கத்துக்கும் சோனகர் சம்மதியாதே போனதனால் அந்தத் தமிழர் பன்றியி றைச்சியைக் கொண்டு போய் அவர்கள் தண்ணீர் குடிக்கும் கிணறுகளில் போடுவித்தார்கள். பன்றி யிறைச்சியைக் கண்டவுடனே சோனகர் அழுது புலம்பிப் பட்டினியாய்க் கிடந்து ஆற்றாமல் ஈற்றிலே தமிழருடன் தங்கள் பெருநாட்களில் தாங்கள் வந்து தங்கள் சமயவழிபாடு செய்யத் தடை பண்ணாதிருப்பதற்கு ஒரு உடன்படிக்கை எழுதி

ளித்துக்கொண்டு கிடைத்த விலையையும் வாங்கிக் கொண்டுபோய் நாவாந்துறைக்குக் கிழக்குப்பக்கமாகக் குடியேறினார்கள்.

8. நூல்: யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக். 134

புதியவர் புருந்தால் மீளுதற்கரியதாய்ச் சந்துப் பின்னலாய்க் குடிநெருங்கிக் கிடந்த சோனக தெருவை இவர் (துவைனம் 1869) சதுரங்க மனையாலக் குறுக்கு நெடுக்குமாக அநேக தெரு வீதிகளை வகுத்து விளக்கமாக்கினார்.

உரர்த்துணை

1. இஸ்லாமிய கலைக்களஞ்சியம் - அப்துறிறஹிம யுனிவர்சல் பப்ளிசர்ஸ் சென்னை
2. முஸ்லிம்களின் தற்காலநிலைமை - வ. மி சமசுத்தீஸ் சாஹிப். 1929 சென்னை கார்டியன் அச்சகம்
3. மறுமலர்ச்சித் தந்தை - ஏ இக்பால் 1971 விண்மதி வெளியீடு நாவலப்பிட்டி.
4. வையா பாடல் - J. N. அருட்பிரகாசம் 1921
5. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை - மயில்வாகனப்புலவர் நா. பொன்னையா பதிப்பு 1949 திருமகள் அழுத்தம் சுன்னாகம்
6. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1933 நாவலர் அச்சகம்
7. யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம் - சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் 1928 அச்சவேலி ஞானப்பிரகாசர் யந்திரசாலை
8. யாழ்ப்பாண வைபவக் கௌமுதிK. வேலுப்பிள்ளை 1918
9. யாழ்ப்பாண பூர்வீக வைபவம் - கா. மதியாபரணம் 1927 நாவலர் அச்சகம்
10. Ancient Jaffna Mudallyar C. Rasanayakam 1926

- 11; A Hand book of the Jaffna Peninsula
S. Karthigesu American Ceylon Misson Press
Tellippalai 1905
12. The Kingdomn of Jaffna Pattm P. E. Pieris
1944 Daily News Press
- 13; Notes on Jaffna John Hentry Martin
1922 American Ceylon Mission Press Tellippalaï
- 14; கைலாசமாலை — த. கைலாசபிள்ளை 1906
- 15; இனங்கையில் இஸ்லாம் — ஏ. எம். ஏ. அஸ்ஸி
கலைவாணி புத்தக நிலையம்
- 16; இஸ்லாமியத் தென்றல் — ம. மு. உவைஸ்
- 17; இலங்கைச் சோனகர் இனவரலாறு —
I. L. M. அப்துல்அஸ்ஸி
18. Glimpses from the past of the Moors of
Sri Lanka

பாகம் II

பண்பாட்டு அம்சங்கள்

மொழி,

உலகின் பல பாகங்களிலுமிருந்து வந்தவர்களை ஒன்றிணைத்த சக்தியாக இஸ்லாம் இருந்திருக்கிறது. தமிழ் மொழி இலகுவாகப் பேசக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மொழியாக இருந்ததினால் இங்கு சூடியேறிய முஸ்லிம்கள் அனைவருமே தமிழை அழகாகப் பேசினர். அக்காலத்தில் இன்று போலக் கல்விச்சாலைகளோ பாடத்திட்டங்களோ இல்லை. யாராவது ஒரு ஆணும் தன் வீட்டிலிருந்து அரபு மொழி, சமய நடைமுறைகள் என்பவற்றைக் கற்றுக் கொடுப்பார். எனவே அரபு மொழியையுப அதன் எழுத்தக்களையும் நன்கு கற்றவர்கள் அரபு மொழியில் தாமறிந்த தமிழ் வாக்கியங்களை எழுத ஆரம்பித்தனர். இதனால் அரபுத் தமிழ் பிறந்தது. அரபுத் தமிழில் மார்க்க நூல்கள் மலிந்தன. பல இலக்கியங்கள் அரபுத் தமிழில் எழுந்தன. இவ்வாறு இவை அரபுத் தமிழில் எழுந்தாலும் தமிழிலக்கியங்களில் பேணப்படுகின்ற யாப்புகள் ஒழுங்காகப் பின்பற்றப்பட்டன. காணிகளின் உறுதிகள் கூட அரபுத் தமிழில் எழுதப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த நொத்தாரிசு இளையத் துல்லா எபைவர் இவ்வாறு அரபுத் தமிழில் காணி உறுதிகளை எழுதியிருக்கிறார்.

மலையாளக் கரையை அண்டியே காயப்பட்டினம், தேவீ பட்டினம் என்ற பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. இந்த மூன்று பகுதிகளிலுமிருந்தும் வந்த நல்லடியார்கள் சமய போதனைகள் புரிந்தனர். ஹதீஸ் மஸ்நூலை அபைத்து மக்களை நல்லாழிப்படுத்தினர். சமய வழிகாட்டுதலில் காயல் பட்டினத்தைவிட மலையாளமே அதிக கவனமெடுத்தது. பொதலாக யாழ்ப்பாணத் தமிழையே மலையாளம் கலந்த தமிழென்பர் தென்னிந்தியத் தமிழகத்தார். சென்னை நகரத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்தார் சென்றால் "நீங்கள் மலையாளமா?" என்று வினவுகிற அளவுக்குத் தமிழ் உச்சரிப்பு அமைந்துள்ளது. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் முஸ்லிம்களின் மதபோககர்கள் பெரும்பாலும் மலையாளிகள் ஆகியினால் அவர்களின் உச்சரிப்பு பெரிதும் கலந்துள்ளமையிப்புக்குரியதல்ல.

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழில் ஒலிமாற்றங்களும் சீறப்பு வழக்குகளும்

ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழில் பிரதேசக் கண்கூடுகளையேனான வேறுபாடுகளும் குழுவின் செல்வாக்கும் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளன. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் சிறப்பாக தெற்கு மேற்கு மாகாணங்களில் அதிகமாக ஒலி வேறுபாடுகளும், சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கும் மிகுந்துள்ளது போலவே யாழ்ப்பாண மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களின் பேச்சு மொழியிலும் பல வேறுபாடுகள் மிகுந்துள்ளன.

சிறப்பாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் மொழி அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மக்களின் மொழியிலிருந்தும் பல வகையிலும் வேறுபட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம் மக்கள் தனித்து ஒரு தொகுதியாக வாழ்வதனாலும் அவர்கள் ஏனைய தமிழ் மக்களுடன் அதிக தொடர்புகளின்றி இருப்பதனாலும் இத்தகைய மாற்றங்களை நிகழ்ந்தள்ளன. அடுத்து முஸ்லிம்களின் மொழி வழக்கில் சமயமும் அதிக செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளது. அரபு மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களின் ஆட்சி அரபுத்தமிழ் நூல்களில் கையாளப்பட்டு வருகின்ற சொற்கள் என்பனவும்கூட அவர்களின் மொழியாட்சியை நன்கு பாதித்துள்ளன. பெரும்பாலான சமய போதகர்கள் தென் இந்தியாவின் கேரளப் பகுதியிலிருந்தோ காயல்பட்டினம், தேவிபட்டினம், அதிராம் பட்டினம் போன்ற பகுதிகளில் இருந்தோ வந்து போதனைகள் புரிந்ததனால் அவர்களிடமிருந்து பெற்ற சொல்லாட்சியும் ஒலி மாற்றமும் கூட யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

தெற்கின் பிரதான மொழியான சிங்களச் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் மிக அருகிய காரணப்படுகிறது. தமிழர் பேச்சு வழக்கில் பொதுவாக அவதானிக்கப்பட்ட ஒலி மாற்றங்கள் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வழக்கிலும் காணப்படுகின்றன.

அவையாவன :

1. சொற்களின் இடையில் வருகின்ற வல்லின நகரம் பகரமாக மாறுகின்றது.

உ ம்:- நாற்பது — நாப்பது

2. சொற்களின் இடையில் வருகின்ற திறு என்பது த்து என்று மாறுகிறது.

உ ம்:- காற்று — காத்து
நேற்று — நேத்து
சோற்று — சோத்து
மற்ற — மத்த

3. சொற்களின் இடையில் வருகின்ற த் ச் என்று மாறுகின்றது,

உ ம்:- அடைத்தான் — அடைச்சான்
எரித்தான் — எரிச்சான்
படித்தான் — படிச்சான்
குடித்தான் — குடிச்சான்

இத்தகைய மாற்றங்கள் தனித்து வருவதைவிட தணை வினைகளுடன் அமையும் போதே பெரிதும் ஏற்படுகின்றன.

உ ம்:- அடைத்து வைத்தான் — அடைச்சு வைச்சான்
படித்துக் கொண்டான் — படிச்சுக் கொண்டான்
அடித்துக் கொள்ளான் — அடிச்சுக் கொள்ளான்

சொல்லின் முடிவில் லகர எகரங்களின் முற்றுக்கள் உகரத்தைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றன.

கல் — கல்லு
பல் — பல்லு
முள் — முள்ளு

5. இடையின் ரகரத்தைத் தொடர்ந்து வல்வெழுத்துக்கள் வரும்போது முன்னே வரும் இடையின் ரகரம் மறைய மறைந்த நிலையிலேயே ஒலிக்கப்படுகிறது.

சர்க்கரை — சக்கரை
வளர்ப்பு — வளப்பு

பார்த்து - பாத்து
சேர்த்தான் - சேந்தான்

6. மொழி முதலில் வருகிற ஐகாரத்தைத் தொடர்ந்து மெல்லின மகர ஒற்று வரும்போது ஐகாரம் அகரமாகிறது.

ஐம்பது - அப்பது

இவையாவும் பொதுவான தன்மையாக உள்ளன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மகிகள் பேசும் வழக்கிலிருந்தும் முஸ்லிம்களின் தமிழ் வேறுபட்டு ஒலிக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தாரி வழக்கில் எழுவாய் முதலிலும் அதனைத் தொடர்ந்து இறுதியிலும் ஒலிக்கப்படும் வழக்கு உண்டு. இவ் வழக்கு யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்களிடத்து காணப்படுவதில்லை.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வழக்கு முஸ்லிம்கள் வழக்கு

கண்டநான்	-	கண்டேன்
வந்தநீயே	-	வந்தாயா, வந்தியா
கேட்டவர்	-	கேட்டாரி

இதேபோல யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வழக்கில் இங்கு பாரடா என்பது இங்கேரரா, இங்கேறூ என்று ஒலிக்க முஸ்லிம்கள் தம் வழக்கில் இங்கப் பாரடா என்று ஒலிப்பர்.

உன் அம்மா என்பது கொம்மா என்றும் உன் அப்பா என்பது கொப்பா என்றும் உன் அக்கா என்பது கொக்கா என்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் ஒலிப்பர்.

இதனை முஸ்லிம்கள் முறையே உங்க உம்மா, உங்க வாப்பா, உங்க ராத்தா எனவும் ஒலிப்பர். உம்முன் என்பது அம்மாவையும், அடிவன் என்பது அப்பாவையும் குறிக்கும் அரபுச் சொற்களாகும். உறவு முறையைக் குறிக்கும் சொற்களில் அரபு மொழி கலந்த தமிழின் செல்வாக்கை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

தொலைவுக்கா என்ற பதத்தை யாழ்ப்பாணத் தமிழர் துணைக்கே என்று ஒலிக்க முஸ்லிம்கள் தொலைக்கா எனவே

வினவுவர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் வழக்கில் உகரச் சுட்டு பெரும்பாலும் அடிக்கடி பயின்று வருகிறது.

உது, உவர், உப்பிடி, உவள், உவன், உங்கதான், உங்கிணைக்க என்பது போன்ற சொற்கள் முஸ்லிம்கள் வழக்கில் பயன்படுத்தப் படுவதேயில்லை;

புகையிலை என்பதனை யாழ்ப்பாணத்தார் போயிலை என ஒலிக்க முஸ்லிம்களோ போயிலை என ஒலிக்கிறார்கள்.

பெண்ணைக் குறிக்கும் அன்னை என்ற சொல் யாழ்ப்பாணத்தார் வழக்கில் அனை அல்லது எனை என்றே ஒலிக்கப்படுகிறது.

சொல்லனை, பாசனை, கேளனை என்றும், அன்னை என்ற பதம் விளிக்கப்படும்போது என்னைய் எனவும் வரும்; இவ்வாறு வழங்குவதும் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வழக்கில் இல்லை. இதேபோல ஆணையிடும்போது யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பயன்படுத்தப் முறையும் முஸ்லிம்களிடமில்லை. ஆணையிடும் வழக்கமும் இல்லை;

உண்மேல் ஆனை, கடவுள் மேலானை, தாய் மேலானை என்ற பதங்கள் முறையே உன்னானை, கடவுளானை. கொம்மாவானை என்று யாழ்ப்பாணத் தமிழர் தப்பேச்சு வழக்கில் வருகிறது. தமிழ் மக்களுடன் நன்கு ஊடாடிப் பழகுகிற சில முஸ்லிம்கள் மட்டும் உன்னானை, என்னானை என்று வழங்குவர். இத்தகைய வழக்கு மிகவும் குறைவு;

கடவுளறிய, முருகனறிய என்று யாழ்ப்பாணத்தார் சத்தியஞ் செய்யும் போது பயன்படுத்தப்படுவதையொட்டி முஸ்லிம்களும் அல்லா அறிய என்பதனை அல்லாறிய எனவும் வழங்குவர்.

இருந்தார்கள், வந்தார்கள் என்ற பதங்களை அதாவது உயர்நிலைப் பலர்பால் விசுவியாகப் பயின்று வரும் ஆர் என்ற விசுவியும், கள் என்ற விசுவியும் முறைய எஞ்சியுள்ள விசுவியும் காலங்காட்டும் இடைநிலையும் சேர்ந்துள்ள நிலையில் அவை என்ற விசுவி பெற்று யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பேச்சு வழக்கில் ஒலிக்கும்.

வந்தாரிகள் - வந்தவை
 இருந்தாரிகள் - இருந்தவை

இவ்வாறு இறந்தகாலம் அமைவதுபோல நிகழ்கால, எதிர்கால வினைமுற்றுக்கள் இனம் என்ற விசுவயைப் பெற்று ஒலிக்கும்.

வருவாரிகள் - வருவினம்
 படிப்பாரிகள் - படிப்பினம்
 வருகிறார்கள் - வருகினம்
 படிக்கிறார்கள் - படிக்கினம்

என்றும் ஒலிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அவை இனம் என்ற பதங்களை வினைமுற்றுக்களின் இறுதியில் சேர்த்து ஒலிக்கும் மரபும் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வழக்கிலில்லை. இதுபோல உயர்திணைப் பெயர்களைச் சுட்டும் பெயர்களினும் ஏற்படும் மாற்றங்கள் முஸ்லிம்கள் வழக்கில் இல்லை.

அவர்கள் > அவை > அவையன்
 அவன் > அவன் > அது

இவ்வாறு உயர்திணைச் சுட்டுக்கள், கீழ்திணைச் சுட்டு விசுவயைப் பெற்றொலிக்கும் பண்புகூட யாழ் முஸ்லிம்கள் வழக்கில் இல்லை. இதுபோல தமிழ் மக்களுக்கே உரிய சில சிறப்புச் சொற்களை பயன்படுத்துகிற சில தன்மையும் முஸ்லிம்களிடம் இல்லை.

சொல்லுதல் - பறைதல்

எனவே இதுகாறும் வழங்கிய வற்றால் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் வழக்கிலிருந்தும், யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வழக்கினை வேறுபட்டுள்ளதைக் கண்டோம்.

3. இனி யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் மத்தியில் சிறப்பாக ஏற்படுகிற ஒலி மாற்றங்களையும் முஸ்லிம்களிடம் மட்டுமே பரிந்துவரும் சிறப்புச் சொற்களையும் பாரிப்போம்.

மொழியில் முன்னே வரும் உயிரெழுத்துக்கள் அடையும் மாற்றங்களும் உதாரணங்களும் வருமாறு:

அ - இ	கடா - கிடா - கிடாய் கடாரம் - கிடாரம்
அ - எ	நகம் - நெகம்
ஆ - ஏ	வாங்கு - வேங்கு - வேண்டு
இ - எ	இறைச்சி - எறைச்சி கிடந்தான் - கெடந்தான் நிலைமை - நெலைமை - நெலமை
இ - உ	பிடி - புடி பிட்டு - புட்டு திறப்பு - துறப்பு
இ - ஓ	மிளகாய் - மொளகாய்
உ - எ	புரட்டு - பெரட்டு புரளி - பெரளி
உ - ஓ	உங்கை - ஒங்கை
எ - இ	செலவு - சிலவு
எ - ஏ	பெய் - பேய் (பேய்தது)
எ - ஓ	பெண் - பொண்
ஏ - ஆ	சேவல் - சாவல்
ஓ - உ	கொடு - குடு பொருமை - புருமை தொடக்கம் - துடக்கம் - துவக்கம்

1-2 மொழியின் இடையில் வருகின்ற உயிர் எழுத்துக்கள் சிலவும் இதேபோன்ற மாற்றங்களை அடைகின்றன.

ஐ - அ	இறைச்சி - இறச்சி
ஓ - அ	வருவோம் - வருவம்

1-3 மொழி இறுதியில் உயிர் எழுத்துக்களின் மாற்றம் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏ - ஐ	எக்கை - அக்கை
ஏ - அ	எக்கை - எக்க
ஐ - அ	பச்சை - பச்ச

2 மெய்யெழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வழக்கில் மொழி முதலில் மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்வதில்லை; பெரும்பாலும் இடையிலேயே ஏற்படுகிறது:

க - வ்	நோகுது - நோவுது
ட் - ப்	கேட்பேன் - கேப்பேன்
த - ச	வைத்தேன் - வைச்சேன்
ப் - வ்	கோபித்தான் - கோவித்தான்
ற - ட்	கழற்று - கழட்டு
ண் - ம்	என்பத்தைந்து - எம்பத்தைந்து
	ஆண்பிள்ளை - ஆம்பிள்ளை
ஈ - ஊ	என்று - எண்டு
ந் - ஞ்	ஐந்து - ஐஞ்சு
ன் - வ்	வந்தாளா - வந்தாவா

4. யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் ஈறு கெடுதல் ஆல்வது ஈறு திரிதல் என்பனவும் நிசெழ்சிறை.

வந்தாய் அன்னவா - வந்தாயல்லவா - வந்தியல்லவா என்றும்

முடியாமல் முடியாம
கேட்பார்கள் - கேட்பாக
அவள் - அவ
வருவார் - வருவாக
விடவில்லை - விடயில்லை - விடயிலை
பெண்டிர - பெண்டுகள் - பெண்டுக
போனல் - போனூ

5. நிகழ்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்றின் பேச்சு வழக்கில் காரணம் காட்டும் இடைநிலை குறகி ஒலிக்கிறது.

வருகிறேன் - வாரேன்
போகிறேன் - போறேன்
தருகிறேன் - தாரேன்
போகிறது - போகுது

6. தன்மையிடத்தில் நாம் என்பது நாம் என்றும், நமது என்பது நம்மட என்றும் நம்மை என்பது நம்மளை என்றும் யாழ் முஸ்லிம்களின் வழக்கில் மாறுபடுகிறது. இதுபோலவே வருக என்பது வாரும், தருக என்பது தாரும் என்றும் ஒலிக்கப்படுகிறது.

7. சில ஏவல் வினைகள் முக்கியமாக ஊகர ஊகர ஈழறை யுடையவை உகர வீகுதி பெற்று ஒலிக்கப்படுகிறது.

நின் — தின்னு

பன் — பன்னு

நின் என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த பிற வினைச் சொல் தின்னப்பன்னு என்ற கருத்தில் திங்கப்பன்னு என்று ஒலிக்கப்படுகிறது.

8. பொதுவாகப் பிறவினைகள் ஆக்கப்படும்போது பன்னொன்பதே அதிகம் பயின்று வருகிறது. செய் என்ற பதமும் வருவது உண்டு.

செய்வி	— செய்ப்பன்னு	
படிப்பி	— படிக்கப்பன்னு	— படிக்கச்செய்
போக்கு	— போகப்பன்னு	— போகச்செய்
பாச்சு	— பாய்ப்பன்னு	— பாயச்செய்
ஒட்டு	— ஒட்ப்பன்னு	— ஒடச்செய்
நடத்து	— நடக்கப்பன்னு	— நடக்கச்செய்
எழுப்பு	— எழுப்பப்பன்னு	— எழுப்பச்செய்
ஊற்று	— ஊற்றப்பன்னு	— ஊற்றச்செய்

9. உவமை உருபுகளில் போல என்பதே பெரிதும் பயன்பட்டாலும் சாதாரண பேச்சு வழக்குகளில் "ஆட்டம்" என்ற உவமை உருபு பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அவனைப்போல — அவனாட்டம்
நாயைப்போல — நாயாட்டம் — நாய்மாதிரி

10. முஸ்லிம்கள் பேச்சு வழக்கில் ரகரம் வகரமாகவும் தகரமாகவும் மாற்றம் பெறுவதுண்டு. இது சிறுபான்மையே வழங்கப்படும்.

இரத்தம் — ரத்தம் — லத்தம் எனவும் நெத்தம் எனவும் ஒலிக்கப்படுவதுண்டு. பெரும்பாலும் ரத்தம் என்பதுவே வழக்கு.

உரல் — உதல்
விரல் — விதல்

என்றும் சிறுபான்மை ஒலிக்கப்படுவதுண்டு.

- 2 யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் மதிதியில் பிற மொழிச் சொற்களின் கலப்பு அல்லது ஆதிக்கம் ஆகியவற்றை நோக்குப்போது வழிபாடுகளின் போதும் உபதேசங்களின் போதும் பயன்படுத்தப்படுவதன் காரணமாக

அரடி மொழியும், ஆட்சியினிருந்து ஆதிக்கம் செலுத்திய காரணத்தால் ஆங்கிலமொழியும், பெரும்பாலான மாரீசிக உபன்னியாசகர்கள் கேரளப் பகுதியினிருந்து வந்து உபதேசம் செய்ததனால் மலையாள மொழியும் செவ்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள தன்மையை அவதானிக்கலாம். ஆயினும் அவையாவும் தமிழ் ஒலி வடிவம் பெற்றே ஒளிக்கின்றன:

ஜீவித்தல்	—	உறயாத்து
மரணம்	—	மெளத்து
உயிர்	—	றாஸு
உபதேசம்	—	ஒளியத்து
கொடுமை	—	அதாபு
மண்ணறை	—	கபுறு
வரிசை	—	சப்பு

என்பன அரப்புப் பதங்களாகும்;

REGULATION	—	செக்கிளரசு
FAMILY	—	பயிணி, பெயிரி
STATION	—	டேசன்
MACHINE	—	ரிசின்
WATCH	—	வாழ்ச்சி
WIRE	—	பயிர்
CONDITION	—	கண்டிசன்
AGREEMENT	—	இகவிரிமேந்து

என்பன ஆங்கிலப் பதங்களாகும்;

வியாபாரப் பொருட்கள்	—	கச்சவடம்
அவளுடைய	—	அவளுட
அவனுடைய	—	அவனுட
இரவு	—	ராவு

என்பன மலையாளப் பதங்களாகும்;

இதே மலையாளப் பதங்கள் அல்லது சொல்வாட்சி காரணமாக ஆரும் வேற்றுமை உருபேற்ற நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள் மட்டுமே ஒளிக்கின்றனர்.

சரியான வடிவம் தமிழ் மக்கள் வழக்கீடு முஸ்லிம் மக்கள் வழக்கீடு

எனது	என்ற	என்னட
உனது	உன்ற	உன்னட
அவனது	அவன்ற	அவன்னட

3. சிறப்புச் சொல்லாட்சிகளைப் பொறுத்தவரையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் வழக்கில்லாத சில நல்ல சொற்களும் செந்தமிழ் வடிவங்களும் கூடத் திரிபடைந்தும் திரிபடையாதும் சில முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நாற்றம் என்பது யாழ்ப்பாணத் தமிழர் நறமணம் என்ற கருத்திற் கொள்ளாது இதற்கு எந்ரிடையான தூர்மணம் என்றே கொள்வர். முஸ்லிம்களிடம் தூர்மணம் என்பதனைக் குறிக்க வீச்சம் என்ற செந்தமிழ்ச் சொல் பயன்பாட்டிலுள்ளது. இதேபோல சாறு, ஆணம் என்ற செந்தமிழ்ச் சொற்களும் முஸ்லிம்களால் சரியான முறையிற் பயன்படுத்தப்பட யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மக்கள் குழப்பு, சொதி, ரசம் என்ற பதங்களையே பயன்படுத்துவர். இங்ஞ சொதி, ரசம் என்பன வடமொழியாயிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

கருவாட்டுக் குழம்பு > கருவாட்டு ஆணம் என்றும்

மிளகு ரசம் > மிளகு சாறு என்றும் முஸ்லிம்கள் சரியான சொல்லை பயன்படுத்துகின்றனர்.

எகிஞ்சுப்போல எகிப்தனை யாழ்ப்பாணத் தமிழர் எப்பன் என்றே ஒலிப்பர். அது முஸ்லிம்களின் வழக்கில் சொற்கருக்கம் கருதித் திரிபடைந்து இலிப்போல என்று ஒலிக்கப்படும்.

எச்சரிக்கை என்ற பதம் தமிழ் மக்களால் பயன்படுத்தப்படுவது குறைவு. இச் சொல் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வழக்கில் சொற்கருக்கம் கருதித் திரிபடைந்து அச்சறக்கை என்று ஒலிக்கப்படுகிறது;

இதே போன்றே அம்புருவிக்கொண்டு ஒருகிரூன் என்றும் விரைவு பற்றிய செந்தமிழ் வழக்கு முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழில் அம்புறிச்சுக்கொண்டு ஒருகிரூன் என்று ஒலிக்கப்படுகிறது.

அகமாற்றம் என்ற நல்ல தமிழ்ச்சொல் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களால் சிலமன் என்று ஒலிக்கப்படும்போது முள்

விம் மக்களால் அசுமாத்தியம் என்றே ஒலிக்கப்படும். முக்காடு என்னும் சரியான செந்தமிழ் வடிவத்தை மொட்டாக்கித் என்று யாழ்ப்பாணத் தமிழர் தவறாக ஒலிக்க முஸ்லிம் கமோ எத்தகைய திரிபுமின்றி முக்காடு எனச் சரியாக ஒலிக்கிறார்கள்.

இதுபோலவே பின்வரும் சில சொற்களும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களால் ஒலிக்கப்படாது, முஸ்லிம்கள் வழக்கில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. அவை சரியான செந்தமிழ் வடிவத்தினிருந்து சிறு மாறுதலைப் பெற்று அல்லது பெருகு ஒலிக்கப்படுகின்றது.

செந்தமிழ் வடிவம்	முஸ்லிம்கள் வழக்கு
சிப்பிலாட்டாம்	சிப்பிலியாட்டம்
எப்பெயருக்கொத்தவன்	எப்பெருக்கொத்தவன்
விசுதல்	விசுக்குதல்
சீர்க்கேடு	சீத்தவக்கேடு
திறன்	திரூனி
பேதவித்துப் போதல்	பேதவிச்சுப் போதல்
மலைத்துப் போதல்	மலைச்சுப் போதல்
மக்கள்	மொக்கள்
சக்கட்டை (மடையன்)	சக்கட்டை
குறை சொல்லுதல்	நொட்டை சொல்லுதல்
முற்றுக்கும உதவாதவன்	வெறுவினி

சில வயது முதிர்ந்த முஸ்லிம் பெண்கள் கோபம் கொண்டு திட்டும்போது (வசை கூறும்போது) வாழத் திட்டவதே மரபாக உள்ளது. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவர் மீது வசை கூறுவது விலக்கப்பட்டுள்ளதால் இந்த நிலை வந்திருக்கலாம்.

நாசமத்துப் போவானே, போக்கழிஞ்சு போவானே என்பவற்றில் இதனைக் காணலாம். நாசமாகப் போகும்படியும், இறந்து விடும்படியும் திட்டவதாக மனத்தில் எண்ணுகிற போதிலும் வசைவார்த்தை வடிவில் வரும் போது எதிர்த்திருந்துடன் ஒலிக்கப்படுவதைக் காணலாம்:

அணைமை காலத்தினேயே வழக்கறிஞர், வழக்குரைஞர் ஆகியவர்களைக் குறிக்கும் தமிழ்ப் பதமாக சட்டத்தரணியை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. இப் பயன்பாடு வருமுன்னே யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் வட்டாரத்தில் உள்ள வயது முதிர்ந்த பலர் நியாயவாதிக்கு தரணி என்ற குறிப்பிட்டு வந்துள்ளனர். தரணி என்பதும் சரியான செந்தமிழ்ப் பதமாகும்.

அரபுத் தமிழில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும் பல பதங்கள் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களால் ஒலிக்கப்படுகின்றன. இவையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களால் ஒலிக்கப்படுவதில்லை. பெருமபானை சமயக் கருத்தகிகள் அரபுத் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்ததனால் அந்த நூல்களை பள்ளிவாசல்களில் போதனைக்கும் உதவின. ஆதலால் இச் சொற்கள் அவர்கள் வழக்கில் வந்தது வியப்பன்று. அவ்வாறு பயன்படுத்தப்படும் சொற்களும் அவற்றின் கருத்தகிகளும் வருமாறு.

வண்ணிசா	- பூரணமாக
பெரகண்டம்	- நிம்மதியின்மை
சடப்புடம்	- ஒழுக்கின்மை
வங்கிசம்	- வம்சம்
அழிச்சாட்டியம்	- அலட்சியம்
எத்திக்கொண்டான்	- எய்திக்கொண்டான்
அல்லத் தட்டினான்	- மறுத்துரைத்தான்
மறுதலித்தான்	- விடைபகன்றான்
ஏனம்	- பாத்திரம்
பிசுறே	- பிசுறு அற, சந்தேகமின்றி
ஒளிவு	- ஒளி
உத்தரிப்பு	- வேதனை
அடகாய்	- ஊறுகாய் (அடைகாய்)

இதுபோலவே அரபுத் தமிழின் செல்வாக்கின் காரணமாக பெயர்ச் சொற்கள் வினைச்சொற்களாகிப்படுகின்றபோது பட்டால் அல்லது ஆனால் என்பன பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

- கைசேதப்பட்டான் - நஷ்டமடைந்தான்
 பிரயாணப்பட்டான் - பிரயாணம் செய்தான்
 வெளிப்பட்டான் - வெளிவந்தான்
 தூரமானான் - நீங்கினான்

இறுதியாக சில சொற்கள் முஸ்லிம்களின் வழக்கினை
 குறித்து இன்று அருகிவந்து முறிவுகவே மறையும் நிலையை
 அடைந்துள்ளன. இச் சொற்களும் பிற மொழியின் சொல்
 வாக்கால் வந்தவையாகவே இருக்கவேண்டும்.

- வெந்தயம் - உலுவா
 உருளைக்கிழங்கு - அறுத்தாப்புக் கிழங்கு
 தட்டுவம் - தட்டுப் பிளா

இதுகாறும் விளக்கியவற்றினைக் குறித்து யாழ்ப்பாண முஸ்
 லிம்களின் பேச்சுத் தமிழின்மீது செலவாகித் செலுத்தி
 யுள்ள சாதனங்களும் அதன் பயனை ஏற்பட்ட மாற்றங்
 ளும் ஆராயப்பட்டன. இத்தகைய மாற்றங்கள் யாவும்
 ஏன் நிகழ்கின்றன என்பதனையும் அம் மாற்றங்களின்
 தகைமை பற்றியும் தெளிவாக மொழியியலாளர் ஒருவரா
 லேயே ஆராயமுடியும். அத்தகைய ஆய்வு ஒன்றை இத்
 தவண்கள் வேண்டியுள்ளன.

இலக்கியப் பங்களிப்புகள்

தமிழ் மொழியைக் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு சமயங்கள் வளம்படுத்தியுள்ளன. சமணமும் பெளத்தமும் சைவமும் வைணவமும், கிறிஸ்தவமும் போல இஸ்லாமும், தலிது பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளது. பண்டை ஓலக்கிய மரபை மட்டும் பேணி வளர்த்து பின்னைப் புதுமைக்கம் வழிகாட்டியாய் பாரதியின் "மேனாட்டு நல்லறிஞர்கள் சாத்திரங்கள் நம்மொழியில் பெபர்த்தல் வேண்டும்" என்ற குரலுக்கு முன்பே அதற்கைய பணியில் இஸ்லாமிய ஓலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஈடுபட்டு அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். தாரிபுலகம் செய்த அதிர்ஷ்டக் குறைவினா அத்தலை நூல் களும் ஓட்டு மொத்தமாக நம் கரங்களுக்குக் கிடைக்க வில்லை. கிடைத்துள்ள சில பண்டைப் பல்லுவங்கள், அவர் தம் நிறமையை, அவர் நம் தாய்மொழியாம் தாரிபுக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டினை அறிய நமக்கு உதவுகின்றன.

இஸ்லாம் எப்படிக்குறிப்பிட்ட நாட்டவருக்கு அல்லது இனத்தவருக்கு என்றில்லாது உகைளாயிய கோட்பாடுகளை கொண்டிருள்ளதோ அதுபோலவே இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றும் இஸ்லாமியரும் யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்று மட்டுமில்லாது எந்த மொழியைப் பின்பற்றினாரோ அம் மொழியில் இறவாத புகழுடைய பல இலக்கியங்களைப் படைத்து அளித்துள்ளார்கள். உருது, பாரசீகம், அரபு, துருக்கி ஆகிய மொழிகள் போல தமிழும் அவர்களால் வளம்பெற்றது. ஈழத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழ்வு கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகிறது என்பர் வரலாற்று ஆய்வாளர். இன்று நம் ஆய்வுக்கு கிட்டுகின்ற இலக்கியங்கள் எதற்கும் இரண்டாவதாக ஆகிவிடாது உயர்ந்து நிற்கின்ற தன்மையினால் இந்த ஓலக்கியங்களுக்கு முன்பும் பல இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது. முஸ்லிம்களோரால் அவை பேணிட பாதுகாக்காமல் விடப்பட்டு இன்று நம் கைக் கெட்டாது போயிருக்கலாம். கைக்கு எட்டுவனவற்றிலிருந்து நாம் ஆய்வை மேற்

கொள்ளுகையில் சமத்து இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆக்கம் வெளியீடு என்பவற்றில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் சிலரே முக்கியமாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பது புலனாகும்.

ஆரம்பகால யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் தமது பங்களிப்பை முக்கியமாகச் செய்யுள், வசனநடை, மற்றும் வினாவிடை இலக்கியங்களிலேயே செய்துள்ளனர். அவர்களில் சிலர் தமிழ்ப் புலமையுடன் இசைப் புலமையும் பெற்றிருந்தார்கள். ஒரூவர் அரபு மொழியிலும் பாமாலைகள் இலக்கண நூறிகள் அகராதிகள் என்பனவும் எழுதியிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பு 1800 ஆம் ஆண்டின் பின்னரே பெரிதும் ஆரம்பமாகிறது எனக் கொள்ளவேண்டும் எழுதித் தம் திறமையை மட்டும் வெளிக் கொணராது தரமான இலக்கியங்களைத் தம் செலவில் அச்சிட்டும் அருட்பணியாற்றியுள்ளனர் முதலில் பின்சுற்றிப்பிட்ட பணியில் ஈடுபட்டோரின் பங்கினை சுண்டு நோக்குவோம்.

பண்டைத் தமிழிலக்கியப் பணுவல்களைத் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சவாகனம் ஏற்றியவர் தமிழ்த் தாத்தா உ. வே. சா. ஐயர் ஆவார். இதே பணியினை சமத்தில் புரிந்தவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆவார். இவர்கள் இருவருக்கும் முன்பே சிறப்புரணத்தின் தொடரான காதை கூறும் சின்னச்செருவை யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம் ஒருவர் வெளியிட்டுப் பெருமைக்குரியவர் ஆனார்.

காயல் பட்டினத்தில் பிறந்த பவர் அகமது மரைக்காரர் அவர்கள் சின்னச்செரு என்ற காப்பியத்தினை எழுதினார். இதனை ஒற்றி 1272-ல் அதாவது கி. பி. 1855-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பரிகாரி மரைக்காரர் என்று அழைக்கப்பட்ட உதுமாலெப்பை அவர்களின் குமாரர் பக்கீர் முக்தினை என்பவர் பிரசுரித்தார். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்தை 1868-ல் தான் வெளியிட்டார்கள். மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சா. ஐயர் அவர்களும் 1855-ல் தான் பிறந்தார்கள். இதே 1855-ல் தான் சி. வை. தா. அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

எனவே சி. வை. தா., உ. வே. சா. ஆகியவர்களின் முன்பே யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பக்கீர் முகிதீஸ் நூல் வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள் என்பதில் சமூக முன்னேற்றிகள் அனைவரும் பெருமைப்படலாம்.

சீரூ வசனம் முதலாக பல்வேறு உரைநடை இலக்கியங்களையும் உரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டவா குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்கள். நாகூர்ப் புராணம் ஆரிபு நாயகம், மும்மணிக்கோவை போன்ற செய்யுள் நடைக் காவியங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் ஆரிபு நாயகம் என்ற நூலுக்கு பொருள் உதவிபுரிபு புரவலராக யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மறநெருவரான பாக்கியப்பா என வழங்கப்பட்ட முகமது லெபை மரைக்காயர் என்பவர் இருந்திருக்கிறார். இவ் விருவரையும் போல இன்னும் எத்தனையோ பேர் இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் சாலத்தால் உறக்கடிக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

இனி இலக்கியப் பங்களிப்பை நோக்கினும் அந்த வரிசையிலே 1800 க்குப் பின் தமிழ்ப் பணிபுரிந்த பலரும் ஒரே சுவரைத்தான் நம்மால் பூரணமாக இனங்கண்டுகொள்ள முடிகிறது:

பதுறத்தீன் புலவர், சேகுத்தம்பிப் புலவர், முகம்மது கலைமான் லெபைப் புலவர், முய்யி அத்தீன் கற்புடையார், சு. அசனா லெபைப் புலவர், ஷைகு மகுறா பு, கல்தான் தம்பிப் பாவலர், ந. பீரான் முகிதீன், அப்துல் லாப் புலவர், கைக்காப் புலவர், சீனித்தம்பி ஆனீம் ஆகியவர்களும் சுதந்திரத்தின் பின்னுள்ள காலப்பகுதியில் S. M. ஹுசைன் ஆனீம், A. M. A. அனீஸ், இளங்கிரன் லைலா முகிதீன் ஆகியவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பதுறத்தீன் புலவர்

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் சீரூப் புராணத்திற்கு அடுத்து வைத்து எண்ணப்படுவது யாழ்ப்பாணத்து பதுறத்தீன் புலவர் யாத்த முகியித்தீன் புராணமாகும். இந்த முகியித்தீன் புராணத்தினால் இரண்டு பெரும் சிறப்புகள்

புன் ஈழத்து முஸ்லிம்களுக்கு உண்டு. ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே குதிர பொங்குந்துள்ள அளவு பெருந்தொகையான பாடல்களைக்கொண்டு எந்த இலக்கியமும் இன்றுவரை எழவில்லை. காப்பிய மரபு முற்ற முழுதாகப் பேணப்பட்டதாக ஈழத்தில் சைவமத அல்லது கிறிஸ்தவ மதத்தவர்களால் கூட இன்றுவரை ஆற்றமடியாத பெரும் பணியை இஸ்லாமியர் நூலர் புரிந்திருக்கிறார் இது முதலாவது. அடுத்து நம் கைக்கு எட்டியுள்ள இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுள் தலையாயதாயும் 1811-ல் யாக்கப்பட்ட முதற்றமிழிலக்கியம் என்ற பெயரையும் அது தட்டிக்கொள்ளுகிறது.

உமறுப்புலவர் காப்பிய நாயகனாக தன்னேரிசிலாத் தலைவராக அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைக் கொள்ளுவது போல அவர்களின் அருமைப் பேரரும் அறிவுலக மேதை யுமான முகியத்தின் அப்துல்காதர் ஜீலானி இதில் காவிய நாயகனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளார். இது 4000 வீரத்தப் பாக்களால் ஆனது. இது எழுந்த காலத்தைப்பற்றி பதுறுத்தின் புலவர் அவர்களே ஹிஜ்ரி 1231 ஆம் வருடம் என்று கூறுகிறார். இதன்படி நோக்குகையில் கி. பி. 1811 எனக் கொள்ளலாம். எனினும் இது 1848 ன் பின்னே அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதுவரை காலமும் இது கையெழுத்துப் பிரதியாகவே இருந்திருக்கிறது. பாயிரத்தின் 22 ஆம் செய்யுளில் இது எழுதி வெளியிடப்பட்ட செய்தி காணப்படுகிறது.

அருண்பி ஹிஜ்ரித் தாயிரத்திரு நூற்று முப்பத்தொரு வருடத்தில் ஜமாத்திலாகிறு பிறையின்றேதி இரு சத மூன்று திங்கள் வாரத்திலின் புற்றேங்கி மருவியே வெவருங் கேட்பப் பதுறுத்தின் கவிசொல்லானே:

இந்த நூலினை வெளியிடப் பொருள் உதவி புரிந்தவராகவும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மறி நெரு குவரான உசைன் நயினாருடைய மகன் செய்துமீறான் என்பவர் குறிப்பிடப்படுகிறார். இச் செய்தியைப் பாயிரத்தின் 23 ஆவது செய்யுள் கூறுகிறது. இரண்டு பாக்களைக் கொண்டுள்ள

இப் புராணம் முதற் பாகத்தில் 40 படலங்களையும் 2100 வ்ருத்தப் பாடல்களையும் இரண்டாம் பாகத்தில் 34 படலங்களையும் 1700 வ்ருத்தப் பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. முதலாம் பாகம் நாட்டுப்படலம் நகரப்படலம் என்பவற்றை முதலாகக் கொண்டு அவதாரம் முதல் சேணம் உயர் பெற்ற தீராகவும் இரண்டாவது பாகம் கடலில் காயிபான வளை மீட்டிக் கலியாணம் செய்வித்த படலம் முதலாக காபு மலைக்கப்புறத்தாரி வகுலு கேட்ட படலம் ஈராகவும் கூறப்படுகிறது.

சிறப்புப் பாயிரத்தில் பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிட்ட பரிசோதனைக் கரித்தர கோட்டாறு கா. ப. செய்குதகபுரிப் பாவலர் அவர்கள் புலரைப் பற்றிப் பிலவருமாறு குறிப்பிடுகிறார். 'பதறுத்தீன் புலவரவர்கள் சாந்தமும் பொறுமையும் தயவும் தெருட்சியும் தரக்கூடிய எல்லாவகையான நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்த கவியாரும் வல்லவர்கள் எவனோரும் தோற்றேடும் வண்ணம் விடைகரவல்லவர் என்றும் மேகம் பொழிவின்ற இயகிபைப் போலகவி பொழியும் கவிராஜர் இவர் என்றும் மன்னர்கள் அனைவரும் தமது மணிகள் பொதித்த முடியினைத் தாழ்த்திக் கௌரவிக்கும் வரப்பிரசாதர் என்றும் முன்பு வாழ்ந்த புலவர்கள் முடிப்பேருமே ஒருருவாக இந்த நிலத்தில் ஒருவராக வந்துவித்தது போன்றவர்.' என்கிறார்.

அண்மைக் காலத்தில் இவரைப்பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த ஓரீருவர் இவர் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்றுப், இவர் கடைசிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதுவர்: இக் கூற்றுக்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடையாது. இது பற்றி எத்தகைய குறிப்பும் நூலில் காணப்படவில்லை. காணப்படுகிற குறிப்புசனில் எல்லாம் யாழ்ப்பாணமே இருப்பதனால் இவர் ஈழத்துப் புலவர் ஒருவரே என்றே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இந் நூலில் பாடல்கள் அகச்சத்துமே நயகிகத்தக்கள எனத்துக்காட்டாக ஓரிரண்டை நாம் நுகரலாம்.

எழுந்திடும் கரிய மேக மிலங்கிழை கருஞ்சூன் முற்றி
 அமுந்தியே பதறு மாறாய நீர்ந்து மின்விழித்தகி காட்டி
 பொழிந்திடுங் கதிர் குவாய மரகதப் பொருப்பின் மீதிற
 செழுங்கர முயிதித்தீன்றந் கொடையெனச் செழிக்கப்பாயும்.

விலங்கினங் கலை ஆர்வைகள் மெளிய விரிசிறைப்
 [பறவைகளொலிப்ப
 குலுங்கிய கனிகள் சிதறிடத் தருக்கள் குலைந்திட வேற
 [வீழ்ந்து
 அணங்கெலச் றிழிய விலங்கவினிநுந்த வருமண்ப் பலவளங்
 [கவரீந்து
 நிலங்கொளுங் குறிஞ்சிக் குறத்தியர் குடிகொணிலத்
 [குடை சரிந்தது நீத்தும்:]

கட்பன் கையாண்ட உவமை யொன்றினை உமறும்
 கையாண்டார். அதே போல உமறப்புலவர் கையாண்ட
 பொருள் ஒன்றையே பதறுத்தீன் புலவரும் கையாளுகிறார்.

விரியுந்திரை விசிய கைவிழி செம்மருங்கயல் வண்குழல்
 சைவலமாய் பெருவெண்ணுரை யாடையுடுத்திய பெண்
 வருமா நதிகண்டு மகிழ்ந்தனரே என்பதும்

விழுத வஞ்சிறை மதுகரம் புலியின் வீழ்ந்திருப்ப
 வொழுத தேன்மொழி நாவலின் கனியென வொடிப்
 பொழியும் தன்மரைக் கரத்திறு வெடுத்தவப் போதின்
 கமுது கையிவிற் பறந்திடப் பயந்தளள் கன்னி

என்பதும் எடுத்துக் காட்டுகளாய்.

பதறுத்தீன் புலவரது பிறப்பு வாழ்வு மரணம் என்
 பது பற்றிய தகவல்களைப் பெறமுடியாதுள்ளது.

38. சேகுத்தம்பிப்புலவர்

இவர் இயற்றி இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்
 காரணமாகையாகும். இது 1878-ல் பதிக்கப்பட்டதாக
 மறைந்த இரிகமணி கைக செந்திராதன் அவர்கள் குறிப்

பிடுகிறார்கள். இந்தக் காரணமால் பெயருக்கேற்ப பல வகையான காரணம் பொருந்திய நிகழ்ச்சிகளை இசைப் பாடர்களாக அமைத்துக் கோட்கப்பட்ட மாலையாக விளங்குகிறது. இந்த நூலிலிருந்து இதனை எழுதியவர், உதவி புரிந்தவர், மூலநூல் என்பன பற்றியெல்லாம் குறிப்புகளைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது.

புலவரவர்கள் சீரூத சரிதத்தை இசைத் தமிழிலே பாடிய காரணமால் என்று குறிப்பிடுகிறார். கடவுள் வாழ்த்துக்கு முன்புள்ள பகுதியில் இலங்காபுரியிற் சிறந்த காலிமாநகரத்தில் சாமுநயினார் வெப்பை உவர்கள் குமாரசர் சேகுத்தம்பிப் புலவராள் செய்யப்பட்டது என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்ற போதும் கடவுள் வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பாடங்களிலும் இடையிலேயும் துவாக் கேட்டு தலிலும் சேகுத்தம்பிப் புலவரின் ஊராட்சி சித்திரிக்கப்படுவது யாழ்ப்பாணமே என்பதை நூல்க்கி கற்பார் நன்ரு உணர்வர். அவற்றை வைத்து ஆய்கையில் புலவர் சேகுத்தம்பி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பது புலனாகும்.

அரசு வெளியிட்டிவரால் 1968-ல் வெளியான மூல்திம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் என்ற நூலில் ஹாபிஸ் M. Ka செய்யது அகமது அவர்கள் காரணமால் என்னும் சிடு நாடகத்தை கோட்டாறு சதாவதானி செய்துத் தம்பிப் பாவலர் இயற்றியதாக 71 ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பிடுகிறார் பின்பு 87 ஆம் பக்கத்தில் காரணமாலையை கரவி செய்துத் தம்பிப் பாவலர் இயற்றியதாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். யாழ்ப்பாண சேகுத்தம்பிப் புலவர் சீரூ நாடகத்தை எழுதியதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். இந்த மூன்ற குறிப்புகளுக்கும் இக்காரணமாலையே குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூலை எழுதியவர் கோட்டாறு செய்துத் தம்பிப்பாவலர் அல்ல என்பது மட்டும் புலனாகும். நூல் அரங்கேறியபோது புலவர் வாழ்ந்த இடமாகக் காலி மாநகர் விளங்கலாம். அல்லது புலவர் தம் தொழில் முயற்சியினைக் காலியில் மேறி கொண்டிருக்கலாம்.

இது 763 இசைப் பாடல்களாக ஆனது. கடவுள் வாழ்த்து முதல் வாழிச் சிறப்பு வரையாக 30 அதிகாரங்களாக இது வகுக்கப்பட்டுள்ளது. நடுகள் நாயகம் பூர்வீகத்தில் உண்டான சிறப்பு முதலாக அவர்கள் அரசியற்றிய சிறப்பு ஈராக உள்ள அம்சங்களைக் கருவாகக் கொண்டுள்ளார். பெரிதும் இந்த நூலில் இவர் பெருமானாரின் ஆரம்பகாலச் சிறப்புகளையே பேசுகிறார். புலவரின தந்தை பெயர் சாமுனா லெப்பை என்பதும் அதனை எழுதிக்கோவை செய்தவர் அவரது புத்திரர் முகம்மது மீரான் கண்டு என்பதும் புலனாகிறது. தனது ஒரு கப்பி முகம்மது என்றும் அவர் வழிவந்த சதக்கத்துல்லா லெப்பை ஆலீம் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்க "உல்தீபுல் மஆலி" என்று அறபுக் கிதாபை நன்கு படித்து உணர்ந்து செந்தமிழில் வடித்ததாக கடவுள் வாழ்த்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

அச்சிட்ட வரலாற்றிலே தனது நாட்டைப் பின்புற மாறு குறிப்பிடுகிறார்.

செல்வமும் செருக்கும் தினம் தினம் பெருகி
வல்லமை மிகந்து வாழிய விலங்கைத்
தேசத்திற் சிறந்து திரு நிதம் பரவி
மாசற்ற கல்வி வளரும் யாழ்ப்பாண
நன்னகர் வாழ்வோன், நாவலர் வாழ்த்தும்
பொன்னிதிப் பெருக்கின் புகழணி கொண்டோன்
தருமம் பொறை நலம் தானம் அன்போ
டொருமை கல்வியுள்ள மனத்தன்
சாமுனா லெப்பை தவமது திரண்டு
காமுறு மகொய் காசினி லுற்றோன்
பல்வகைக் கல்வி பார்த்துணர் கிந்தையன்
நல்வகை தழைக்கும் ராக சங்கீதன்
சொல்லார் சித்திரச் சுயப் பிரகாசன்
சல்லாபச் சேகுத் தம்பிப் புலவன்

என்று குறிப்பிடப் படுவதால் புலவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவரே என்பது புலனாகும்.

உற்றுப்புலவர் சமயம் வாய்த்த இடமெல்லாம் தனக்குப் பொருளுதவி புரிந்த அபுல் காசிம் மரைக்காயரிடம் புகழ் பாடுவது போல நூல் முழுவதும் பதினாறுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் தனக்குப் பொருளுதவி புரிந்த யாழ்ப்பாணம் சுலைமான் லெப்பை என்பவரையும் அவர் வாழ்ந்த யாழ் நகரத்தையும் புகழ்கிறார்.

இவரது நூலின் சிறப்பு என்னவெனில் இயன்றவரை அரபுப் மதங்கள் கலக்காமல் செந்தமிழிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கலாகும். நூலின் மிக நீளமான ஆசிரியப்பா ஒன்று 312 அடிகளைக் கொண்டுள்ளது. கனித்துறை, கொச்சகம், தரு அல்லது கண்ணிகள், விருத்தம், வெண்பா, எனப் பலவகை பாவகைகளும் பாவினங்களும் பயின்று வந்துள்ளன. இவர் மொத்தமாக 21 வகையான இராகங்களில் பாடல்களை யாத்துள்ளார். இப்பாடல்களும் சொற்களையிலும் பொருட்சுவையிலும் எந்தவொரு இலக்கியத்திற்கும் இரண்டாவதாகி விடாது அமைந்துள்ளன.

எடுத்துக் காட்டாக

“கருமுகில் தவமுஞ்சோலை நிழலீறி கலாப மயிலாடும்
வருநதி யிடங்கடோறும் வளை தரளங்களினும்
சிருமணி பனைகடோறுஞ் செய்ய வண்டினங்கள் பாடும்
மருமணி மக்க நாட்டின் மகிமைவீறி சிறிது சொல்வாம்.”
என்று தொடங்கி

“மன்றல் செறி மனைவயின் சேர் மின்னனர்கள்
மலரிக் குழலுக்கீடு தூபம் வளைந்து வாள் போய்க்
கொண்டலெவைவே கவியச்சோலை தோறுங்
குவிந்து மயில் கிறு கிறெனக் கூடியாடு
முண்டக மாமலர்த் தடஞ்சூழ் பண்ணை தோறும்
முழங்கி வளை தரள மணி முற்றியினும்
அண்டரி நித மிறை யருளால் வந்து கூடும்
அதிக தவ மிகுதியுறு மக்க நாடே.”

என்றும் பாடுகிறார்.

இலகு தமிழில் படிப்போர் மனம் கொள்ளும் விதத்தில் பள்ளு குறவஞ்சி, தாலாட்டு, போன்ற மக்கள் இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்ட இசையைப் பின்பற்றி இவர்களிடையே எழுதினார். இவர் கையாண்டுள்ள உவமைகள் நயக்கத்தக்கவை.

அவிமா ந 9 (ஸல்) அவர்களுக்குப் பாலுட்டும் காலம் முடிந்ததும் சிறப்பி ஒப்படைக்கக் கொண்டு வருடப்போது வழியிலே சமுந்தை பறிக்கப்பட்ட நிலையில்

“செங்கட் பருவாய் முடங்குழைவாற் சீயமெதிர்த்த மரை” யென அவள் வருந்துவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சேகுத்தம்பிப் புலவரின் இசைநயமிக்க பாடலாகு இது ஓர் உதாரணமாகும்.

“திருமுத்து நீதி பரவிய முத்தொராது தெரிசீனை

[முத்ததேனின் முத்ததி

கெனிபுத்து சோதியுவாவிய முத்து தேவர்கள் ஜேய

[முத்து சித்ரமுத்து மருமுத்து

மாமயினிருமுத்து மாதவர்கண் மவுளமுத் தொருமைமுத்து மதிமுத்தினுக் கவிசெபதிமுத்து நற்றவமவிந்த முத்தெழில்

[கொண் முத்தகி

குணமுத்து வாணேறு மணமுத்து புயல்பரவு குடைமுத்து

[வெற்றிமுத்து

அருண்முத்தி ஆதம்வழி வருமுத்தியப் துல்லா அருள்

[முத்து மாகில் முத்தே.”

மு. கலைமான் லெல்பைப் புலவர்

இவர் இலக்கண இலக்கிய அறிவு நிரம்பப் பெற்றிருந்தார். இந்தியப் புலவர்களாலே நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டவர் இவர். இ. பி. 1856-ல் பிறந்த புலவர் அவர்களின் தந்தையார் பெயர் முகம்மது மீரான் சண்டு ஆகும். இவர் தனது சீவனோபாயமாக புகையிலை வியாபாரத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். இவரின் நெருங்கிய நண்பர் புலவர் க. மு. அசனூ லெல்பை ஆகும். குலாம் காதினு நாவலர் அவர்களுடல் புலவர் நெதங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். தமிழ் நாட்டல்வரால் எழுதப்பட்ட பிச்சுறா-மாலை, மெய்ஞ்ஞான ரத்தின சாகரம் போன்ற பிற நூல்களுக்கும்

இலங்கையில் எழுதப்பட்டு வெளியான புகழ்ப்பாவணி, சன் மார்க்க ஓலத போத வினாவிடை என்பவற்றிற்கும் புலவர் அவர்கள் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கியுள்ளார்கள். புழம்ப்பாவணியையும் அச்சிட்டவர் இவரே. புலவர் அவர்கள் எழுதியுள்ள நூல்கள் வருமாறு

குத்பு நாயகர் நிர்யாண மாண்மியம்

குத்பு நாயகர் அனு சாதனம்

காசிமியா மாலை

சகருத்து நாமா

நெய்னா முகபமது ஒவிமுனாஜாத்து

சர்வபந்த மேக பதார்த்தோவம தருக்கநிராகணம்

என்பவைகளாகும்.

இவற்றுள் குத்பு நாயகர் அனுசாதனம் அச்சேறாது இன்னமும் எழுத்துப் பிரதியாகவே மன்னார் தாராக்குண்டு என்னும் ஊரிலே இருக்கிறது. குத்பு நாயகர் அனுசாதனத்தில் கொடை நாயகராக தாராக்குண்டு நெய்னாமுகபமது சாகிபு அவர்களை குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். அவர்களின் பரம பரையிடமே அந்த கையெழுத்துப் பிரதி இருப்பதாக புலவர் அவர்களின் மகளாரி எவக்கு அறியத் தந்தார். குத்பு நாயகர் நிர்யாண மாண்மியத்தின் கொடை நாயகராகக் காட்டப்படுபவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பாக்கியப்பா ஆலர். புலவர் அவர்கள் காசீம் மௌலானாவின் முரிதுப்பின்னரையில் ஒருவர் ஆதலால் தமது ஆத்மனான குருவை மனதில் கொண்டு காசிமியா மாலையை யாத்தார். மரண வேளையின் நிலைமையை விளக்கி சகருத்து நாமா என்ற நூலை இயற்றினார்.

குலாம் காதிரு நாலவர் ஷாதுவி நாயகத்தைப் பதிப்பித்தபோது புலவர் அவர்களே புகழ்ப்பார்த்து அச்சிட்டார்கள். தாராக்குண்டு மதாறு சாகிபு புலவர் அவர்கள் இவரது சமகாலத்துப் புலவராகும். இவரது தனிப்பாடல்கள் பல ஐ. எச். எம். அப்துல் அஸீஸ் நடாத்திய முஸ்லிம் பாதுகாவுலன் என்ற புதினப் பத்திரிகையில் வெளி

வந்தன. புலவர் அவர்கள் 1917-ல் தமது 61வது வயதில் மரணமானபோது முஸ்லிம் மாதாசுவலம் "ஓர் அரிய வித்துவான் நிர்யாணமானார்" என்று இரங்கல் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

1900-ல் வெளியான குத்புநாயகர் நிர்யாண மான்மியம் என்ற நூலின் பகுதாது நகரச் சிறப்பிலே

"கடல் வளைந்த புவி பணி நவந்தகை
நன்று மெங்ஙவ மெழுந்த தென்
றடல் வளைந்த வின நரர் தெரிந்திடவ
கழ்ந்த தாமென வகன்றிருந்
கிடப் பெருங்கமடம் வலியிடங்காதிரி
யிகவினங் சண மறைந்திட
லுடல் கரந்த வுயிரென விளங்க கழி
யுடனிருந் திலகு மந்நகர்." என்று கூறுகிறார்:

நெய்நு முகம்மது ஒளி முனாஜாதில்

"மச்சம் பிடித் தவின்று வாகினுயீர்த் தோடுமொரு
விச்சை செய்வ தோர்ந்தே விறற்றுகை முன் பொரித்த
விச்சவரசம் பிடியென்றின் நீர் விடுத்துறத்த
நச்சிய கோல மேவாத நய்நு முகம்மதொவி"

"வங்க மிவர்ந்த வணிகன் பொருள கவர்வான்
அங்குளார் கொவ்வதறிந்து நுகைக் கூவப்
பொங்கு பொருளு முயிரும் புரப்பவொரு
நங்கூரக் கப்பல் விட்ட நய்நு முகம்மதொவி."

"கரரும் பராதிபருந் சுந்தரத் துறவிகளும்
வரருஞ் சித்தாந்தரொடு வாழ் சீவ முத்தரிசனும்
புரருந் திருவினரும் பூகவத் தொவிக ளொடு
நரரும் புகழ்ந்திறைஞ்சு நய்நு முகம்மதொவி"
என்ற பாடல்கள் அவரின் திறமைக்குச் சான்றாகும்.

க. மு. அரணலெம்பைப் புலவர்

கி. பி: 1878-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த கல்தான் முக்தின் என்பவரின் புதல்வராகப் பிறந்தார்கள். ஆரம்பக் கல்வியை அப்போது பீட்டர் ஸ்கூல் என்றழைக்கப்பட்ட

கென்னர் கல்லூரியில் கற்றுார். ஆரம்ப வகுப்பு முதல் F. A. அதாவது 10-ம் வகுப்பு வரையிலும் எப்போதும் வகுப்பில் முகலாவது மாணவனாகவே வந்தார். பின்னர் வண்டன் மெட்ரிக் சித்தியடைந்து அந்த ஆண்டு எழுது வினாளுர் தேர்விலும் சித்தியடைந்து யாழ்ப்பாணத்தில் பகிரங்க வேலைப்பகுதி (P. W. D.) யில் எழுதவினாளுராகக் கடமையாற்றினார். இக் காலத்துக்குள்ளேயே அவர் தமிழை நன்கு கற்று கவிபாடும் வல்லவரானார். இவரது நெருங்கிய நண்பர் மு. கலைமான் லெப்பை அவர்களாவார். இவரது 18 வது வயதில் புகழ்ப்பாவணியை இயற்றினார். இப் புகழ்ப்பாவணி, நவரத்தினத் திருப்புகழ் (73 பாடல்களைக் கொண்டது) முடியித்தீண்டுண்டகையவர்கள் பேரில் ஆசிரிய விருத்தம் (10 பாடல்களைக் கொண்டது.) பதர்யிருப்பதிறுத்த திருக்கந்தாதி (10 பாடல்களைக் கொண்டது.) சாலல் ஹமீது ஆண்டகையவர்கள் பேரில் முனாஜாத்து (27 பாடல்களைக் கொண்டது.) ஆதியவற்றைக் கொண்டது.

இவரது நண்பரான மு. கலைமான் லெப்பை அவர்கள் இவரது புகழ்ப்பாவணியை குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்களிடம் கொண்டபோய்க் கொடுத்தார்கள். அதனைப் பார்வையிட்ட புலவர் அவர்கள் வியந்து இதனை எழுதிய புலவருக்கு எத்தனை வயது என்று வினவினார். பதினெட்டு என்று விடை கிடைத்ததும் அவரே, தம்பி என்று விளித்துக் கடிதம் எழுதித் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

புலவர் அவர்கள் இள வயதிலேயே ஒழுக்கத்தில் மிகவும் பேணுதல் உள்ளவராக இருந்தார்; மார்க்கத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்; கொழும்பு செய்யது மீ. அப்துர் ரஹ்மான் ஆலிம் அவர்களுடன் தொடர்பு பூண்டு அவருக்கு ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுத்து தான் அவரிடமிருந்து அரபு கற்றுக் கொண்டார். 20 வது வயதில் பூக்கோயாத் தங்களின் மதிப்புக்குரிய சீடனாகி கஸீபா (ஷெய்கு) என்னும் கிலாபத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்; பெரும்பாலும் தமது வாழ்க்கையை "சூபி" (சாது) யாகவே கழித்தார்.

ஒரு முறை புலவர் அவர்களிடம் இந்தியாவிலிருந்து குலாம் காற்று நாவலர் வருகை தரப்போவதாக அறிவித்திருந்தார். அகறகு அசனுவலெப்பைப்புலவர் அவர்கள். இங்கு வருவதானால் ஒரு புராணம் இயற்றிக் கொண்டே வரவேண்டும் என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார். அதனை அன்புடன் ஏற்ற குலாம் காற்று நாவலர் அவர்கள் "ஆரிபு நாயகம்" என்ற நூலை எழுதிக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்த நூல் கவிடா அப்தல் காதர் வீதியில் உள்ள ஒருவர் வீட்டிலேயே அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. இந்த நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது குலாம் காற்று நாவலரின் வலது புறத்தே சு. அசனுவலெப்பைப்புலவர் அவர்களும் இடது புறத்தே மு. கலைமாண் லெப்பைப்புலவர் அவர்களும் வீற்றிருந்தார்கள். அரங்கேற்றத்துக்கு பொன்னையாபிள்ளை என்பவரால் நூலிலே பிழை காண்பகரிகென்றே பண்டிதர் சபாபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் மாணிக்கம் என்ற இருவர் அனுப்பப்பட்டிருந்தனர். நூல் அரங்கேற்றமானது. மாதுளை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுவதற்குப் பதிலாக மாதுளை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் அதனை விளக்கிய பின்பே மேற் செல்லலாம் என்று பண்டிதர்கள் தறுக்கிட்டனர். இந்த நிலையில் புலவர் சு. மு. அசனுவலெப்பை அவர்கள் சங்கநூல்கள். நெதல் காப்பிரம் திகண்டுமுதலிய வற்றை ஆதாரப் காட்டி மாகளை என்ற பதம் இந்த இடத்தில் சரியானதே என நிறுவினர்.

புலவர் அவர்கள் தமிழில் மட்டுமல்லாது அரபிலும் நல்ல புலமை பெற்று விளங்கினார். பல அரபு நூல்களை எழுதினார். மேலும் பல தமிழ் செய்யுள் நூற்களை, எழுதினாராயினும் அவை அச்சேறவில்லை. திருநாளை நிராட்டயமகவந்தாதி வெளிவந்த போதும் சிடைக்குமாறில்லை. அவரது அரபிலும், அரபுத் தமிழிலும் தமிழிலுமான அச்சேருப்படிவங்களை காலம் சென்ற அறிஞர் அஹ்மது ஏ. எம். ஏ. அவர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்தார்கள். அவரின் மரணத்தின்பின் அவை எங்கு சென்று சேர்ந்தனவோ;

புலவர் அவர்கள் மற்ருரு புலவரான அப்துல்லாப் புலவரின் சகோதரியை மணந்தார். ஐதுறுஸ் என்ற பெயரிடையுடைய ஓரே ஒரு புகளே வாழ்கிறார். ஏனைய சூழ்நகைகள் இளமையிலேயே இறந்துவிட்டனர். அன்பு, நடுக்கம், நன்னடத்தை, மார்க்க முறைப்படி வாழ்வு என்பவற்றைக் கைக்கொண்டிருந்த புலவர் அவர்களை 1918-ம் வருடம் ரபீஉல் ஆவ்வல் பிறை 13-ல் மரணம் அடைந்தார்கள். 40 ஆண்டு காலம் மட்டுமே உலகில் வாழ்ந்த கலீபா ஷேக் சு. று. அசனூலெப்பையவர்கள் காலமான போது யாழ்ப்பாணம் மிஸ்கின் லெப்பைப் புலவர் அவர்களும் கொழும்பு மீராஸ் வைத்தியர் குமாரர் அப்துரஹ்மான் ஆலிம் அவர்களும் அரபியில் "மர்சியா" ஓரங்கற்பா பாடினர். அவை இன்றும் உள்ளன. மேலும் அசனூலெப்பைப் புலவர் அவர்களால் பாடப்பட்ட அறபுபைத்துகள் அதாவது நாயகம் (ஸக்) அவர்கள் மீதம் முக்தீஸ் அப்துல்காதிர ஜீவானி அவர்கள் மீதம் நாகூர் சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை மீதம் காதிரிய்யா தரிக்கின் மீதம் பாடப்பட்டவை இன்று முள்ளன. இவை முற்றிலும் அறபு நூல்களும் பேணப்பட்டு எழுதப்பட்டனவாகும். இவரது புத்தர்பாவணியை அச்சிட்டு வெளியிட்ட மு. கலைமான் லெப்பைப் புலவர் அவர்களே சிறப்புப் பாயிரமும் வழங்கியுள்ளார்கள்.

பகாயிதப்பதிற்றுதி திருக்கந்தகாதியில் வருகின்ற பாடல் ஒன்றின் மூலம் அவரது தமிழ்ப் புலமையை நாம் கண்டு கொள்ளலாம்.

"அரத்தம் படரணப் பைஞ்சுக்காள் பனவாணுழக்க குரத்தம் படரணீச் சங்க முத்தீனும் பதாயிதக்கட டிரத்தம் படர கன்றெய்தியக்கோற் றெரிசித் தலங்கள் கரத்தம் படரவே வாங்கி வம்மித் கவிஞனுக்கே" 8

மற்ருரு பகுதியான சாகுல் ஹமீது ஆண்டகையவர்கள் பேரில் முனாஜாத்திலே

"நஞ்சும் புறமுன் கண்ணு நகைகாள் றொளிகு முறுவல்கொநங் கொஞ்சும் பசிய வின்னி மொழியும் குவியாதலர்ந்த முகம்தல

விஞ்சுஞ் சிறப்பிற் சொன்மடவாரி விசமையனிழமுளாது
தஞ்சம் புஞ்சுந் வெமையாழ்வீர் சாகுள் ஹமீது நாயகமே"-14
என்றும் முகியித்தின் ஆண்டகை பேரில் ஆசிரியநிருத்தத்திலே

“திதகவமுடியிசைப் புணருவானும் பதத் திருமலரை
[பெறிகருள்கவே
செய்தவமுஞ்றறு மொளிமார் யாவரும்பதவி திகழ்விலாயத்
[தெய்துறத்
தோத கல்விவன் ரோட்கணும் பதஞ்சுட்டிடுந் குதுபுலகு
[தாபுநாதா
குறைவறுவரத்து செய்குத்தனா வங்ஙனங் கொளமுறுத்
[தமையீலீவீர்
பாதகை விடுசபத நீர்மையான் வல்லுளிகள் பாதமவரீ
[தோட்கமப்பப்
பண்டுவமவரீ சீடர்நும் வயிவிரப்பப் பரிந்துநிலை
[மீட்டருவே
போதகல விள்ளச் சுருப்பு தேனுடிண்மிர் பொலன்
[கொள்பகுதா தண்ணலே
புவிமாணைய வருமாது தவமீத விசையாடு போதரா
[முகியித்தினே”
என்றும் பாடுகிறார்.

முய்யிஅல்தின் கற்புடைபார் இப்பூ சின்ன இப்றஹீம்
இவரும் வாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரைப்
பற்றிய விபரங்களும் அறியுமாறில்லை. இவர் “நபியுல்லா
பேரில் பதிசுமும் யானைக் காதலும்” என்ற நூலினை எழுதி
வெளியிட்டார் என்ற தகவல் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது.
நூலும் கிடைக்குமாறில்லை. இந்த நூல் வெளியான ஆண்டு
1891 ஆகும்.

கஸ்தான் தம்பிப் பாவலர்

இவர் ஆரண முகம்மதின் காரணக் குய்யி என்ற நூலை
வெளியிட்டார். இவரும் இலக்கண இலக்கியங்களில் நன்கு
புலமைவாய்ந்தவர். இவரது நூலும் நமது ஆய்வுக்குக்
கிடைக்கவில்லை. இவர் கி. பி 1898-ல் காணமானதாக முஸ்
லிம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் என்ற நூலில் குறிப்பு காணப்
படுகிறது.

ந. மீரான் முக்தின்

இவர் நன்கு புகழ்பெற்ற ஒரு வைத்தியர் ஆவார். இவரது காலத்தில் மத போதனைக்காகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து பல அறிஞர்கள் வந்து போயினரேனும் அப்போதான்களில் கலந்து கொள்ளாதவர்கள் அவ்விடயங்களை அறிந்து கொள்வதற்காகத் தமிழில் ஒரு நூல் இல்லாதிருந்தது. இக்குறையினைப் போக்க ஆறுமுகநாவலரைப் பின்பற்றி அவரது சைவ போத வினாவிடை போன்று "சன்மார்க்க இலகு போத வினாவிடை" என்னும் நூலினை 1917 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார். முன்பு கூறப்பட்ட மு. கலைமான் லெப்பை, சு. அசனா லெப்பை ஆகியவர்களோடு இவரும் சம காலத்தவராக இருந்தார். இந்த இருவருமே இவரது நாலுகுச்சு சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கியுள்ளனர். இந்த நூல் 42 பாடங்களைக் கொண்டது. இல்லாய், சமான் பற்றிய விபரங்களும் தொழுகை பற்றிய விபரங்களும் 62 தலைப்புகளிலும் அதன்பின் மாரிபத், சரிஅதி ஹசீகத் தர்க்கத் போன்ற விடயங்கள் எஞ்சிய 53 தலைப்புகளிலும் பேசப் படுகிறது.

இவர் வைத்திய நூலொன்றையும் எழுதியுள்ளார். இது "வைத்திய நவரத்தின இலகு போதம்" என்ற பெயரையுடையது. இவர் மார்க்க விடயங்களில் மிகுந்த சடுபாடு உடையவர். மு. கலைமான் லெப்பை சு. அசனா லெப்பை ஆகியவர்களைப் போல இவரும் செய்யது பவலு பூக்கோ யாத் தங்களின் சீடருமாவார். தமிழ்ப்புலமையிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினார். இவரது நூறிகள்

மஹ்முதியா பக்தி ரசிகர்த்தனை
மெஞ்ஞானக் கிர்த்தனைகள்

ஆசியனவுமாகும் இவரது கிர்த்தனைகளில் பெரிதும் அறப்புப் பதங்கள் பயின்று வருகின்றன.

எடுத்துக் காட்டாக

“ஆமைறு வா ஹீரா றென்றும் வடிவினைக் கொண்டு
 ருந்தம்—ஒளிரும்
 அந்த முதம இன்னு லாஹுத் ம அரிபரிலுறைந்ததம்
 காலம் நூநுஸ்ஸாலியிற் கோல றுாஹுல்மீனாய் வரிந்ததம்
 பணியும்
 கருது மங்குல் மெளக்களில் பத்தியிதய மதிப்பதிந்ததுப் மிக
 என்ற பாடலைக் கொள்ளலாம்.

எண்கு மஹாநுபு லெப்பை

இவரும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியகார
 ராவர். நான்கு இமாய்கள் எனும் வழிகாட்டிகளாகிய
 ஷாபி, ஹசபி, ஹன்பலி, மாலிக் ஆகியவர்களின் சரிதையை
 இவர் வசன ரூபகமாக எழுதி வெளியிட்டார். காலமும்
 நூலின் தன்மையும் அறியமுடியாததுள்ளது.

அப்துல்லாப் புலவர்

இவர் சு. மு அசனாலைப்பைப் புலவரின் மைத்தனர்
 ஆவார். இவர் மன்ப உல் உலுப் மதரசாவில் பிரதம
 ஆசிரியராகக் கடமைபாற்றினார். இவர் பிறந்த ஆண்டு
 1905 ஆகும். இவரின் புலமையை வெளிப்படுத்தத் தக்க
 நூல்கள் பல எழுதினாராலும் அச்சுவாகைம் ஏறும் தரு
 தியை அடையாது போய்விட்டன. இருந்தும் தாம் கறி
 பித்த பாலர்கள் இராகத்தோடு பாடுவதற்கென யாத்த
 பாடல்களின் தொகுதிகள் சிலவே இன்று எம் கைவசம்
 கிடைத்துள்ளன. இவர் கில்லர் கல்லூரியில் கல்விக்கறி
 பின் அரச உத்தியோகமொன்றை நாடாது தமிழை முறை
 யாகக் கற்க முனைந்தார் அசனாலையைப் போன்றே
 ஒரு சூ (சாது) வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தார்.
 அவரது நூல்கள் வருமாறு

- நல்லழிக் கவிதை
- திருநபி புகழ்க்கீதம்
- குத்பு நாயகர் பாமாலை
- சாகுல் ஹமீது ஆண்டவர் பாலை
- சில தனிப் பாடல்கள்

இது தவிர அவ்வப்போது சமுதாயத்தில் ஏற்படும் தேவைகளுக்கேற்ப பாட்டுக்களை யாத்தும் தருவார். புலவரவர்கள் சிலகாலம் கொழும்பு அல்-ஹுசைனியா வித்தி யாவயத்தில் தமிழாசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். அவரின் கவிதைகள் சில வருமாறு.

திரு நபி புரூக்கீதம் 36 பாடல்களைக் கொண்டது. அவை ஒவ்வொன்றும் நன்னபியே என்று விளித்து முடிவடைபும்.

கொல்ல நினைந்துமே கல்லை யருட்டிடும்
கொடியவன் கரங்கள் அறுந்திடவே
அல்லல் நீங்கிட அறந்தவை பொருத்திய
அன்புயர் தாஹா நன்னபியே —9

தேடுபிகலவர் கண்கள் மறைந்திட
சிலந்தி வலையைப் பிண்ணிடவே
நீடிய தெளறு மனைக்குகை தங்கிய
நிமலராம் ஹாமிது நன்னபியே. —31

குத்பு நாயகர் பாமாலை 38 பாடல்களைக் கொண்டிருள்ளது முகநிபகுதி விருத்தப்பாவாலானது. இதில் 33 பாடல்கள் முகியித்தீனே என்ற இறுதிச் சொல்லைக்கொண்டு முடிகிறது.

கருமுதி கவிதை தாங்கும் ஹபீபிற குலுல்னாவின்
அருமறை கூறும் மாரீகம் அருளொடு புரந்தகோமான்
வருமொரு மதியம் போவ மனதமை தலக்குநாதர்
திருமலர்ப்பாதம் போற்றிச் சிரமிசை தாங்குவோமே. —2

இருளில் அலைவோர்கள் ஈடேற்றம் பெற்றிடவே
அருள் வழியைக் காட்டி வைத்த அரும்புகழார் முகியித்
[தினே —33

நல்வழிக் கவிதை பாலர்களுக்கென்றே ஆனது. இதில் ஈமரன் கொள்ளுதலில் உள்ள விபரங்கள் இனிய பாடிகளாக அமைந்துள்ளன.

மாணவர் மாண்பு என்ற பாடலில்

ஆகி பெரிய வல்லோரை அன்பாய் நிகழும் துதிப்போமே
ஆல நடுமேல் ஸலபாததை அடிக்விருப்பாய் உரைப்

[போமே

கல்விச்சாலை செல்லோமே கருத்தாய்ப்பாடம் படிப்போமே
உண்மைபேசி உயர்வோமே உலகம் போற்ற நடப்போமே.
என்று தொடர்ந்து செக்கிரார்.

புலவர் அவர்கள் பெற்ற ஆங்கிலக் கல்வியுடன் அரசு உத்தியோகம் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தும் தமிழ் மொழியின் பீது கொண்ட பற்று காரணமாக வாழ்ப்பாணத்தினிருந்து பத்து மைல்களுக்கப்பாலுள்ள சாவகச்சேரியில் அப்போது வாழ்ந்த பண்டிதர் ஒருவரிடம் தனது சகாக்களுடன் சமீழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்பகற் காரச் சென்றார்கள். பின் சகாக்கள் நின்றாவிட தவியே சென்று பாடம் கற்று வந்தார். இக்காலத்தில் புலவர் அவர்கள் நோயால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். அத்தடன் அவரது படிப்பு முடிந்தது.

புலவர் அவர்களின் தகப்பனார் பெயர் முகம்மது அப்துல் காதர். புலவர் அவர்களின் மூத்த சகோதரியையே புலவர் அசனலெப்பை திருமணம் செய்திருந்தார். தனது இறுதிக்காலத்தில் கவிமரசு உதாமுகை நோன்பு ஸக்காத் ஹஜ்ஜு என்னும் இஸ்லாத்தின் ஸம்பெருங்கடமைகளையும் இவருவான தமிழில் எல்லோருக்கும் விளங்கும் வண்ணம் உரைநடையில் நூலொன்றை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவரின் மறைவால் நூல் அச்சேராமல் போய் விட்டது. அப்துர் ரஹ்மான் மௌலானாவின் ஆத்மஞான சீடரான இவருடன் ஆத்துக் கோயாத் தங்கள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். புலவரவர்கள் மறைவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பதாக அவரைக் காணவந்த ஆத்துக் கோயாத் தங்களிடம் 'இன்ஷா அல்லாஹ் அடுத்தவருடம் நீங்கள் வரும்போது நான் உயிருடனிருக்க மாட்டேன். நீங்கள் அப்போது வந்தால் எனது கபுறிஸ்தானுக்கு வந்து செல்லுங்கள்.' என்று கூறியிருந்தார். கூறியது போன்றே

நடந்தும் விட்டது. இதனை ஆதரவாகக் கொயாதி தங்கள் அடுத்த வருடம் வந்தபோது கூறி புலவரின் மகன் முஹம்மது பஸீரை அழைத்துச் சென்று சியாறத்தைத் தரிசிக்கும்போது கூறினார். மிகவும் குறைந்த வேதனத்தில் 25 வருடமாக பிள்ளைகளுக்கு ரூர்ஆன் ஒதிக்கொடுக்கும் பணியிலீடுபட்ட புலவரவர்கள் உள்ளதைக் கொண்டு நடைமுடள் வாழும் பொறுமைக் குணத்தைப் பெரிதும் கடைப்பிடித்தொழுகினார். புலவரவர்கள் 1961 ஆம் ஆண்டு தன் ஹஜ் மாதம் பதினேராம் நாள் வபாத்தானார்கள். இவர் மக்களால் கண்ணாடி லெப்பை என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டார்.

தைக்காப் புலவர்

தைக்காப் புலவர் என்று இங்கு குறிப்பிடப்படும் புலவரின் உண்மைப் பெயர் முகம்மது அப்துல் காதிரு ஆகும். புலவரவர்கள் 1888-ல் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தையாரான முகிதீன் பிச்சை ஒரு வரகவியாவார். அவர் இயல்பாகவே வாசிஞ்சாதுரியம் மிக்கவராக விளங்கினார். இவர் வசையாக ஏதேனும் பாடினால் அது பளித்துவிடுவதுண்டாம்.

தமிழீழ ஆராத காதல் கொண்ட வரகவி முகிதீன் பிச்சை தமது மகன் முகம்மது அப்துல்காதிறை தமிழ் கற்க ஆசை கல்லடி வேலுப்பிள்ளை (கல்லடி வேலன்) வீடம் அனுப்பி வைத்தார். இவரது வறுமை காரணமாக இவரது பாடல்கள் எவையும் நூல் வடிவில் இல்லை. (வெகு விசுவாசம் இவருடைய பாடல்களின் தொகுப்பு வெளிவரவில்லை—ஆர்) இவரை எப்போதும் ரிபாயியா தைக்காவில் காணலாம். ஆதலால் இவரைத் தைக்காப் புலவர் எனவே அழைத்தனர். இலக்கண இலக்கியங்களில் வல்லவரான புலவர் அவர்கள் தமக்களிக்கப்பட்ட ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி மீலாது தின விழாக்களில் மாணவர்கள் பாடுவதற்காக புலவராகத் தயாரிக்கப்பட்ட பல கவிதைகள் கிடைத்துள்ளன. புலவரவர்கள் தமது 70-ஆவது வயதில் 1958-ல் காலமானார். புலவரது பாடல்களில் சில வருமாறு.

முத்தாகி மயிலாய் கிந்தாலுமான
முதலவன திருத்தாதே
மக்கத தலத்து தித்தோரே
எக்காலு மடியேனறி பேறு பெறவே
இனி தருள புரிவீரே
ஒதுந் தவனிலை யொளியீரே
தலையைப் பொண்ணுக்கி கொடுத்தீர்
மதியில் இத்தாணியி லழைத்தீர்
நபியே எனை ஆளும்:

செந்தாமரைப் பதத்தைத் தந்தாள வேண்டும்
எந்தன் சிந்தா குலம் விலகவே
அடியேனுக் கந்தோ துணையிலை
வேதாநி பாதா சீதா சமேதாவிப்பன சரிசரளே
தவ ரெட்சகரே நபியே
பெண்ணரின பயின்ற மண்ணிபதி
எங்கள் இண்ணிகளகற்று வா
இறை யோன் நபிகடரேசே

இறகுல் நபியே கருணகரரே
எளியேன் பவனாய் பொறுத்தருளும்
மறைசேர் நாவே பொறை வாழ் மனமே
மதின வாழும் மருமுதே
மங்கலைக் குடையிடு மாதவ நிதியே
மாசறு நபிகளுக்கதிபர் நீரே
காலன் வருமுன் எனைக்காத்தருள் புரிவீர்
கருணைக் கடலே அப்துல்லா மாவே
கண்ணின் மொழி கதிஜா மணவாளா
என்னின்ன லொமறச் செய்வீரே
பொன்னடி பணிந்தேன் அனிமாசுகைப்
பொன்முலை யருந்திய மகுமுதே.

புவரது காலத்திலே ஒரு சமய பக்தர் வாழ்ந்து
வந்தார். அவர் ஒருநாள் கடைவீதியில் வேறு அலுவலர்
கூட சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்போது செ. வா. பி.
என்பவருடைய கடைவீதி நல்ல தொப்பிகள் வந்திருப்ப

தாக்கீதெக்விப்படு அகிலு சென்றார். தொப்பியின் விஷ 4/- என்று சொன்னார்கள். அச்சமய பக்தர் தன்னிடமுள்ள 25 சதத்தைக் கொடுத்து அதனை மூன்பணமாக வைத்தாக் கொள்ளும் படியும். அன்று மாலை எஞ்சிய பணத்தைக் கொடுத்து தொப்பியைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதாகக் கூற அச்சை ஏற்க மறுத்து கடைமுதலாளி பணத்தையும் தூக்கி எறிந்து அவமானப்படுத்தும் விதமாகவும் ஏசியிட்டார். மனமுடைந்த அச்சமய பக்தர் தமது நண்பரான புலவர் வர்களிடம் வந்து தெரிவித்தார். புலவர் அவர்கள் ஒரு தபால் அட்டையை வாங்கி அறப்பாடுவது போல எழுதி அனுப்பியிட்டார். காலையில் அவர்களுடைய கடை நஷ்டமடைந்து மூடும் நிலையையும் அடைந்துவிட்டதாம்.

இப் பழைய தலைமுறையினரில் பலர் பெரும் புலவர்களாக வாழ்ந்தபோதும் நமக்கு ஒரு சிலரின் தகவல்களே கிடைத்துள்ளன. பல வாய்மொழிப் புலவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

சமுதாயத்தில் அவ்வப்போது நடைபெறுகிற சமயச் சடங்கு மீறல், ஒழுக்கம் தவறல், கலவரம் ஆகிய சந்தர்ப்பங்களில் புலவர்கள் விடயத்தைக் கவிதையில் வடித்துத் தண்டுப் பிரகரமாக வெளியிட்டனர் சில சமயங்களில் இக்கண்டன சீட்டுக் கவிதைகள் வேற்றுமதப் புலவர்களின் கருத்துக்கும் பதில் வெளியீடுகளாக வந்துள்ளன. இப்படிச் சில கவிதைகள் எமது கரங்களுக்கு எட்டிய போதும் அவை அச்சேறின் பிறர் மனத்தை நோவிக்கும் என்ற காரணத்தால் இங்கு வெளியிடப்படவில்லை.

இவ்வாறு கவிதைகள் பாடிய பலருள்ளும் சிலரையே இனம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

முக்கமது மதாரிப் புலவர்,

சச்சு முகப்பதப் புலவர்,

பக்கீர் முகிதீன் புலவர்,

ஆகியோரும் பிறரும் இப் பிரிவிடங்குவார். மறைந்து போன நாட்டார் பாடல்களும் சில கிடைத்துள்ளன. அந் லோன்ற வருமாறு

“முருக்க மரமே முகினை நிதிரும் மாமரமே

கருக்குப் பனைமரமே என் காதலியைக் கண்டதுண்டோ”

அரபு இலக்கியப் பங்களிப்பு

முடிமது அப்துல் லத்தீம் ஆலிம்

(சீனித்தர்பி ஆலிம்)

1887-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த இவர் அராபியரின் வழித்தோன்றலாவார். எகிப்திலே ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளின் தாக்கத்தால் நாடு கடத்தப்பட்டு காலம் பட்டணத்தில் வந்து குடியேறி அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தவர்களின் பரம்பரையே இவருடையதாகும்.

இவர் அரபு மொழியில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார்; இவரது "தன்வீழல் பு ஆதி பீ தஹ்ஜிலுல் முஹி" என்ற நூல் அரபுத் தமிழ்ப்புலம் அரபு மொழியும் இலக்கணமும் கற்றுக்கொள்வோருக்காக எழுதப்பட்டதாகும். இவரது தந்தையார் பெயர் முகம்மது சதக்கத் தல்லா ஆதம். இவரது இந்த அரபுநூல் ஹிஜ்ரி வருடம் 1352-8-11-ல் சென்னையில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது. இவர் தவது நூலில் இறுதியில் வெளியிட்டுள்ள ரெஜிஸ்டர் அறிவிப்பு என்ற பகுதியில் இது முதலாவது பாகமென்றும் இரண்டாவது பாகம் கூடிய சீக்கிரம் வெளிவரும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது 88 பக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது.

இவரது மற்றொரு அரபுநூல் "மஜ்மூஉல் மதா இகு" என்னும் பாமாலைக் கோவையாகும். இதவும் 17-10-1937-ல் (ஹிஜ்ரி 1352-8-11-ல்) மதராஸில் உள்ள அப்துல் காதர் செப்பை என்பவராலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இது முழுவதும் அரபு இலக்கணத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும்

இப் பாமாலையில்

நயிகள நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மீது மௌனியு முகியித்தின் அப்துல்காதர் ஜீலாவி மீது முனாஜாத்து நயினா முகம்மது ஒன்யுல்லா மீது முனாஜாத்து

வேலையைக் தான் அப்துல்காதர் (ஸலி) மீது முனாஜாத்து வஸீலா பைத்து

அல்லாமா ஹாஜி முப்தியுல் மதாசிபு செய்யது முகம்மது
தமீம் உஸ்தாது பேரில் மரிதியா
ஆலியனவும் அடங்கியுள்ளன.

92 ஈரடிப் பாடல்களினான வேலனை வெள்ளைக்
கடற்கரை சுல்தான் அப்துல்காதர் வலியுல்லா முனாஜாத்
தில் வரும் 3 ஈரடிப் பாடல்களின் தமிழாக்கம் வருமாறு

சுல்தான் காதர் வலியுல்லா (இறைநேசரே)
சூழியங்கள் பறகத்தால் (அருவினாலே)
சுந்தர வதனம் கனவு தனில்
சூழ்ந்து வரவும் சண்டேன் யான்.
ஆழத் திரை கடலோரத்தில்
கோலக் குவி வெண்மணற் குன்றில்
ஞாலம் புரக்கும் காவலராய்
காலம் கொணர்ந்து சேர்த்ததுவோ.
சீற்ற மிகுந்த கடலினலை
சின்து பாடி வந்து தழுவும்
சினனஞ் சிறு கல் மணிகளினால்
சியாறமாளீர் (சமாதியாளீர்) ஒலியுல்லா:

மஜ்முஉல் மதாஇது 80 பக்கங்களைக் கொண்டது.
355 ஈரடிக் கவிதைகளால் ஆனது. ஒருவர் தனது நாட்டம்
நிறைவேறியால் வேலனை, மண்கும்பாள், வெள்ளைக்
கடற்கரையில் சமாதி கொண்டிருக்கும் சுல்தான் அப்துல்
காதர் ஒலியுல்லா பேரில் அரபியில் முனாஜாத்து ஒன்றைப்
பாடவைத்து அரங்கேற்றுவதாக நேர்ந்திருந்தார். அவரது
நாட்டம் நிறைவேறியது. அவர் சீனிக்தம்பி ஆனும் அவர்
களிடம் முனாஜாத்து தயாரிக்கும்படி கேட்டிருந்தார். முனா
ஜாத்து அரங்கேற்றும் நாளுக்கு முதல்நாள் வரை புலவரவர்
கள் எழுதவேண்டிய; அன்று இரவு எழுதத் தொடங்கவே;
அவருக்கு நித்திரை வந்துவிட்டது. அவரது கள்ளிலே
பச்சை நிறக்குப்பாயம் அணிந்த ஒருவர் தோன்றிக்கையில்
வைத்திருந்த பிரம்பால் அடித்து எழுதும்படி பணிக்க
அன்று இரவிலேயே எழுந்து 92 ஈரடிப் பாடல்களையும்

எழுதியதாக அவரே குறிப்பிடுகிறார். நிறந்த சமய பக்தரான இவரது பரப்பனாயினரால் பேணப்பட்டு வந்த கையினால் எழுதப்பட்ட 'ரஹ்மா' என்னும் இஸ்லாமிய சமய ஞான சட்டக்கிரந்தம் இவரது மறைவின் பின் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதி அல்ஹாஜ் M. M. அப்துல் காதர் அவர்களால் நளீயியா உயர் கல்விப் பீடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. புலவரவர்கள் 1952-ல் வபாத்தாரூர்கள்.

சமகால இலக்கியப் பாங்களிப்புகள்

அறிஞர் அல்ஹாஜ் ஏ. எம். ஏ. அவுல்

சிறந்த சிந்தனைபாளராகவும், சமுதாயப்பற்று நிறைந்தவருமான ஜனாப் அளீஸ் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டகாரியாவார். அத்துடன் சமுத்தின் முதல் முஸ்லிம் சிவில் சேவையாளருமாவார். முன்னே நாள் மூதையை உறுப்பினராகவும் கொழும்பு ஸாகிரூக் கல்லூரியின் அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். அசுலூவெப்பைப் புலவரின் சகோதரரும் வழக்கறிஞருமான க. மு. அபுபகீர் அவர்களின் மூத்த புதல்வராவார். சிறு வயது வேளே சமுதாய முன்னேற்ற ஆர்வ மிகுதியாக மாணவர் சங்கம் ஒன்றை அமைத்து வழி நடத்தியவர். அகில இலங்கை முஸ்லிம் வாலிப இயக்கம், இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாயநிதி ஆகியவற்றின் ஸ்தாபகருமாவார்.

இவர் தமிழ் மொழியின் மீதும் பழைய இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் மீதும் ஆராத அன்பு கொண்டிருந்தார். இவர் பல யாழ்ப்பாணப் புலவர்களின் அச்சேரு நூற்களைப் பெற்று வைத்திருந்தார். அத்துடன் காத்திரமான ஆய்வுகளையும் நிகழ்த்தியுள்ளார். இவரது ஆய்வு நூற்கள் பலவும் அச்சேருமலையிருந்தன. முதன் முதலில் இவரது பல கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக "இலங்கையில் இஸ்லாம்" என்ற நூல் வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து

தமிழ் யாத்திரை

மிசிரின் வசியம்

சுழக்காபிரிக்க நினைவுகள்

என்பன போன்ற பிரயாண நினைவு நூற்களை வெளியிட்டார். இவரது ஆங்கில நூல் "THE WEST REAPPRAISED" என்பதாகும்.

"அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத்தமிழ்" என்று முழக்கம் செய்த இவர் சென்னை அனைத்துலக இஸ்லாமிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டிலே கௌரவிக்கப்பட்டார். 1917-ல் பிறந்த இவர் 1973-ல் காலமானார்.

சு. மீ. முகம்மது முகிதீன் ஹாலியார்

இன்றைய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதியரசரான மு. அப்துல்காதர் அவர்களின் தந்தையாரான இவர் இளமைய சம்பந்தமான நூற்களை வெளியிட்டார். அவற்றில் ஒன்று மீலாத் மலர் என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. மற்றைய தான மறுமலர்ச்சி அல்லது சன்மார்க்கம் என்ற நூல் தனித்தனியே வரலிபர்கள் பெற்றோர் பெண்கள பிள்ளைகள் என்போருக்கு புத்திமதி கூறும் வண்ணம் எழுதப்பட்டவையாகும்.

மு. முகம்மது ஹுசைன் ஆன்

கொழும்பு ஸாகிருக் கல்லூரியிலும் வேறும் பல முஸ்லிம் பாடசாலைகளிலும் தமிழ், ஆங்கிலம், அறபு ஆகிய மொழிகளின் ஆசிரியராக இவர் கடமையாற்றினார். இவர் ஓய்வு பெற்றபின்பு முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் சரித்திரச் சுருக்கம் என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இவர் நிறைந்த முடிமொழிப் புலமைமிக்கவராய் விளங்கினார். இவர் தனது 70-வது வயதில் 1969-ல் காலமானார்.

சு. சுபைர் (இளங்கீரன்)

இதுவரை விளக்கிய பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் மதத்தை யொட்டியே எழுந்துவந்தன. அந்த நிலையினை மாற்றித் தேசிய ரீதியில் சுபைர் அவர்கள் இலக்கியம் படைத்தார். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஐம்பதில் அவர் தமிழ் நாவலுக்குப் புதிய பரிணாமத்தைக் கொடுத்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்குள் முத்தவராக மதிக்கப்படும் இளங்கீரன் சரளமாகக் கதை கூறுவதில் வல்லவர்.

இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதிச் சாதனை புரிந்துள்ளார். சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படைகளை அணுகித் தீர்வு கூற விழைந்த ஈழத்தில் முதல் நாவலாசிரியராக அவர் மதிக்கப்படுகிறார். அத்துடன் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலுக்கு தேசியச் சாயல் தரமுயன்ற முதல்வராகவும் அவர் மதிக்கப்படுகிறார்.

இவருக்கு முன்வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் இலக்கிய காரர் அனைவருமே புலவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவருமே காவியங்களும் செய்யுள்களும் இயற்றினர். ஆனால் இளங்கிரனவர்கள் முதல் உரைநடை இலக்கிய கரித்தாவாக மதிக்கப்படுகிறார். அவரது பங்களிப்புகள் பல துறைகளில் வியாபித்துள்ளன. நாவல், சிறுகதை, நாடகம், இலக்கிய விமர்சனம், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்பவற்றில் மட்டுமல்லாமல் பத்திரிகையாளராகவும் சேவையாற்றியிருக்கிறார். அரசியல், பொருளாதாரம், சரித்திரம், சமூகப் பிரச்சினைகள் மதம் பற்றியெல்லாம் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். அவரது பங்களிப்புகள் தனித்தனியாகத் தனியே பிரதேசத்திற்கென்றோ அமைவாமல் தேசம் தழுவியதாகவும், மனித சமூகம் தழுவியதாகவும் அமைந்தன. முன் வாழ்ந்த யாழ் முஸ்லிம் புலவர்களின் மத சம்பந்தமான படைப்பாற்றல் வட்டத்துக்கு வெளியே எழுத்தைப் பல துறையிலும் செலுத்தினார்.

இவரது வெளிவந்த நாவல்களில் பதினைந்து இந்திய மண்வளம் கமழ்பவை.

1. வண்ணக் குமரி	8: டிரே அணைப்பு
2: நீதிபதி	9. காதல் உலகிலே
3. பைத்தியக்காரி	10. கலாராணி
4: பொறிகூண்டு	11: அழகு ரோஜா
5: மீண்டும் வந்தான்	12: பட்டினித் தோட்டம்
6: மரணக்குழி	13: ஆனாம் பெண்ணும்
7. காதலன்	14: எதிர்பார்த்த இரவு
15: மனிதனைப் பார	

சமுத்திர மணவளம் கமழும் நாவல்கள் பத்தாகும்.

1. புயல் அடங்குமா	1954
2. சொர்க்கம் எங்கே	1955
3. தென்றலும் புயலும்	1955
4. மனிதர்கள்	1956
5. நீதியே நீ கேள்	1959
6. மண்ணில் விதைந்தவர்கள்	1960
7. இங்கிருந்து எங்கே	1961
8. காலம் மாறுகிறது	1964
9. அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்	1972
10. அண்ண அழைத்தாள்	1978

நாடகத் துறையிலும் காத்திரமான பங்களிப்புகளை இவர் நிகழ்த்தியுள்ளார். இவரது பெரும்பாலான நாடகங்கள் வாழ்வியல் ஓலிபரப்பாகியுள்ளன. இவை நூல் வடிவம் பெறுதிறப்பது ஒரு பெரிய குறையாகும். கண்காட்சி நின்றி இவர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். அவையும் தொகுக்கப்படவில்லை. இவரது கட்டுரை எழுதும் வன்மைக்கு இணங்கையின் இருமொழிகள்,

பாரதி கண்ட சமுதாயம் இரண்டையும் கொள்ளலாம். பத்திரிகை ஆசிரியராக மரகதம் என்ற இலக்கியத்திங்கள் இதழிலும் ஜனவேகம் தொழிலாளி என்ற அரசியல் சார்பான வார இதழ்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார். இப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக இருக்கும்போது மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு நன்கு குரல்கொடுத்துள்ளார்.

இது மட்டுமன்றி நாடெங்கணுமுள்ள பெரும்பாலான தமிழ் முஸ்லிம் பாடசாலைகளிலும் முஸ்லிம் ஆசிரிய பயிற்சி கல்லூரிகளிலும் மொழி, கலை, இலக்கியம், பொருளாதாரம் கல்வி சம்பந்தமாக நிறைய உரையாற்றியிருக்கிறார். அது போன்றே எத்தனையோ மீலாத் கூட்டங்களிலும் உரையாற்றியுள்ளார்: இவரது எழுத்துக்கள் போன்றே பேச்சும் கேட்டாரைப் பிணிக்வும் தன்மை வாய்ந்தது. தெளிவான மடை திறந்த வெள்ளம் போலத் திரண்டு வரும் சொற்பொழிவுகளால் எண்ணற்ற மக்களின் இதயங்களில் வாழ்கிறார்.

சமத்துக்கு வருமுன் அவர் மலையாளத்தில் சமகாலத்திலேயே எழுத்தத் துறையிலும் பேச்சுத் துறையிலும் காலடி எடுத்து வைத்தார். தமிழ் நாட்டில் தனக்கென ஒரு களம் அமைத்தார். அதன் பின்பு தான் பிறந்த மண்ணுக்கே மீண்டு தமிழ்ப்பணி புரிந்தார். அவரது நாவல்களிலும் சிறு கதைகளிலும் நாடகங்களிலும் வரக்கூடப் போராட்டமே சித்திரிக்கப்படுகிறது. இன்னும் அவரது பேரூ ஒயவில்லை! ஓயவும் கூடாது;

தென்றலும் புயலும் என்ற நாவலில் கிரன் தன்னை யே நடராசனாக்கிக் கொள்கிறார். நீதியே நீ கேள் என்ற நாவலிலே தன்னை அன்சாரி ஆக்கி வளர்த்துச் செல்கிறார். இவை யாவற்றிலும் தேசியம் முத்திரை பதித்தள்ளாத.

இளமையிலே வறுமையின் பிடியில் சிக்குண்டு சீரழிந்த வாழ்வு அவரைப் புடம்போட்ட தங்கமாக்கியது. சமுதாயத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகிற கரண்டப்படுகிற மக்களாக அவர் குரல் கொடுத்தார். அவரைச் சமதர்ம தத்துவம் தனக்குள்ளாக்கிக் கொண்டது. அதனால் அவர் சமதர்மத்தை வளர்த்துச் சென்றார். பேச்சிலும் மூச்சிலும் எழுத்திலும் சமதர்மமே மிளிர்ந்தது; இந்த நாட்டிலே அவர் ஒரு மாற்றத்தை மறுமலர்ச்சியை மக்கள் எண்ணங்களில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்த எண்ணம் கொண்டிருக்கின்றமை அவரது படைப்புகளில் நாம் பெறுவது பாடமாகும்.

இலக்கியத்துறையில் மட்டுமல்லாமல் சமுதாய வாழ்வினும் அவர் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழுகிறார். யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் வாலிபர்களை அவர் முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் சென்றார். அவர்கள் சிந்திக்க வழிவகுத்தார். சமூக விவகாரங்களிலும் பொது வேலைகளிலும் அவர் தீவிர பங்கேற்றார். யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ள சின்னப் பள்ளிவாசல் சீர்திருத்த சபையின் செயலாளராகக் கடமையாற்றி பெரிய குளம் சின்னக்குளம் ஆகியவற்றைப் புனரமைத்ததுடன் மையவாடிக்கு காணி வாங்கியும் அக்கடமையைச் சரிவரச் செய்தார். இத்திறகாகச்

சேர்த்த நிதியில் வரவு செலவுகளைப்பெல்லாம் எழுதி ஒரு பிரகரமாகவும் வெளியிட்டார். பொதுநிதி சம்பந்தமாக இப்படி வரவு செலவுகளைப் பகிரங்கப்படுத்தி பிரகரம் ஒன்றினை வெளியிட்டது யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாற்றிலேயே இதுவே முதல் தடவையாகும். இதற்கு முன்பும் பின்பும் யாரும் இவ்வளவு நேர்மைபாக நடந்தது கிடையாது.

அவரது கல்வி எழுத்து பேச்சு அனைத்தையும் அவரின் சொந்த நன்மைக்காக என்றுமே அவர் பயன்படுத்தியது கிடையாது. அவற்றை மக்களின் மேம்பாட்டுக்காகவே அர்ப்பணித்தார். இவரது இலக்கியப் பணியிலான வெள்ளி விழா 1975-ல் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் நடைபெற்றது. இருவிழாக்களிலும் அவருக்கு பொற்கிழி வழங்கி கௌரவித்தனர்.

ரஹீம்

ஆசிரியரான இவர் இளங்கிராமல் அமைக்கப்பட்ட சமதரிமத் தொட்டியில் வளர்ந்தவர். இன்ஸான் பண்ணையில் விளைந்தவர். நாட்டின் பெரிய வாரமாத இதழ்கள் என்றும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கம் தர முன்வராத போது 'இன்ஸான்' வார இதழ் பல இளந்தலைமுறையினரைத் தோற்று வித்தது என்பதை அதன் அரசியல் எதிர்க்களம் ஏற்றுக்கொள்வர்.

தினகரன் பத்திரிகையில் 'மதுகரன்' என்ற புனைபெயருடன் கவிதைத் துறையில் புதுந்த இவரை 'இன்ஸான்' சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக்கியது. அதே பத்திரிகையில் அரசியல் கட்டுரைகளையும் விமரிசனங்களையும் எழுதினார். திக்குவல்லைக் கமால், பாணந்துறை மொயின் ஸமீன், ஓடைபூர் ஹனிபா, வை. அஹமத், மன்னிநகரிக்க கலீல், பூவெளிக்கடை மன்சூர், பாகிமு (ஷம்ஸ்) அனைவருமே இவருடன் 'இன்ஸான்' பண்ணையில் வளர்ந்தவர்கள் ஜனப் A. A. வத்திபை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'இன்ஸான்' இஸ்லாமிய வார இதழ் இவரது முதற் சிறுகதைபான 'நானும் மனிதன் தான்' என்பதை வெளியிட்டு தமிழலகுக்கு அறிமுகம் செய்தது. இவரது முதற்

சிறுகதை 1968-ல் வெளியானது. தொடர்ந்து விடிபுமா, ஆசிரியம், மாத்தூபுமி, ராஹிலா, ஆனிம்சா போன்ற சிறுகதைகளை வெளியிட்டது. 1970-ல் இவரது இரு சிறுகதைகளை சிந்தாமணி வெளியிட்டது. இலக்கியத் திங்களிதழான மல்விகையில் 70-ல் வெளியான "கடசாடி" பலத்த விமரிசனத்துக்குள்ளானது. தொடர்ந்து மல்விகையில் "தலைப்பிறை" வெளியானது. 74-ல் மாணிக்கத்தில் வெளியான "தவறு மறைக்கப்பட்டபோது" அதிக பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது.

இவரது கதைகளில் சமுதாய அமைப்பு முறையில் நுதுக்கப்படும் கதாபாத்திரங்களின் அவல நிலையும் அதற்கான காரணங்களையும் கருவாகக் கொண்டார். "சமுதாயத் தமிழ்ச் சிறுகதையாக்கத் துறையில் முஸ்லிம் கதைஞர்கள் பங்கு" என்ற தலைப்பில் சென்னைவில் நடைபெற்ற அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரையில் சமுதாயச் சிறந்த விமரிசகர்களுள் ஒருவரான திக்குவெல்ல எம். எச். எம். சப்ஸ் "நவீன முஸ்லிம் சமுதாயப் பின்னணியில் முற்போக்குச் சிந்தனைகளைத் தொனிப் பொருளாக வைத்து சிறந்த கதைகளைப் படைத்துள்ளார்" என்று குறிப்பிட்டார்.

அண்மையில் இலங்கையில் நடைபெற்ற நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் சிறப்பு மலரான பிறைக்கொழுந்தில் இவரது "இசைத் தமிழால் சமுத்திலாரி இலக்கியம்" என்ற கட்டுரை வெளியானது.

M. L. M. இக்பால்

பட்டதாரியான இவரும் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தினபதியின் தினமொரு கதைத் திட்டத்தில் இவரது கதைகள் வெளியாகின. இலங்கையின் பொருளாதாரம் குறித்தும் ஒரு சிறு நூல் எழுதியுள்ளார். சில காவல்களாக செங்கதிர் கலை இலக்கிய அறிவியல் ஏட்டின் துணை ஆசிரியராகக் கடமைபாற்றியிருக்கிறார்.

செல்வி லைலா முகிதீன்

பயிற்றப்பட்ட பட்டதாரி ஆசிரியையும் கதீஜா முஸ்லிம் மகளிர் மகாவித்தியாலய அதிபநுமான செல்வி லைலா முகிதீன் ஒரு சிறந்த முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளராவார். வேம்படி மகளிர் கல்லூரியின் மாணவியாக இருக்கும் போதே 1949-ல் எழுத்துலகில் கால்வைத்த செல்வி லைலா முகிதீன் புனைகதை, தொடர்கதை, மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவற்றிலும் சமயம், இலக்கியம், கல்வி என்னும் துறைகளிலும் கண்கூற்ற கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். கவிதைகள் பலவும் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தின் முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களின் முன்னோடிகளில் இவரும் ஒருவர். தமிழில் மட்டுமல்லாது ஆங்கிலத்திலும் பல பயன்தரத்தக்க கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்;

இவரது முதலாவது சிறுகதைகளான 'தறிமொகை' 'விதியா மதியா' என்பன வேம்படி மகளிர் உயர்தர பாடசாலை யின் சஞ்சிகையில் 1949, 1950-ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியானது. இவரது தொடர்கதையான 'மீண்ட இன்பம்' 1960, 61-ம் ஆண்டுகளில் Y. M. M. A. வெளியிட்ட 'வாணிப முஸ்லிம்' மாத சஞ்சிகையில் வெளியானது.

கவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் பல சிறுகதைகளை இவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். 'காபுலி வாலா' 'விடுதலை' 'நாகப் பாம்பு' ஆகியன மணிக்கூரல் சஞ்சிகையில் 1960-65 காலப் பகுதிகளில் வெளியாயின. மதிநெரு மொழிபெயர்ப்புகளை யான 'பேசும் கண்கள்' 1964-ல் வீரகேசரியில் வெளியானது.

கட்டுரைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலத்தில் இவர் எழுதிய 'Pearl Fishing in Ceylon' 1952-ல் வேம்படி மகளிர் பாடசாலை சஞ்சிகையிலும் 'Mowlana Azard and his Concept of Training Courses' 1965-ல் பலாவி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிச் சஞ்சிகையிலும் வெளியானது.

இஸ்லாமிய சமய சம்பந்தமாகவும் பல கட்டுரைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். ரமழான் மகத்துவம் வீரகேசரியிலும் 'நிருத்தூர் ஆன்' மகத்துவம் ஈழநாட்டிலும் 1970-ல் வெளியானது. இதேபோல கவிஞர் சாரணாகையுமைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்ட 'இக்பால்' என்ற வீசேட சஞ்சிகையில் 22-7-1964-ல் 'இக்பால் தத்துவம்' என்ற கட்டுரையை எழுதினார். 1959-ல் தினகரனில் நாவலர் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். தமிழிலக்கியங்களில் நன்கு ஊறித் திறைத்தவரான இவர் 'இலக்கியம் கண்ட ஏந்திழையர்' என்ற தலைப்பில் மணிக்ரூரிலும், அன்பினைநினைப்பற்றி 1960-ல் காலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிச் சஞ்சிகையிலும் 'இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் அரபுத் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் 1968-ல் அழுத்தம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிச் சஞ்சிகையிலும் கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டார். 1952, 1953-ம் ஆண்டுகளில் இவர் பாடசாலைச் சஞ்சிகைக்கு எழுதிய கயஸ் கால்வாய் பிரச்சினை, பாரதி எண்ணெய்த் தகராறு என்பன பாடசாலையில் சிறந்த கட்டுரைகளுக்கான பரிசில்களைப் பெற்றவையாகும். இதனைவிட பேரா தனைப் பல்கலைக் கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் வெளியிட்ட சஞ்சிகையில் 'எழுத்தாளர் அபுல் கலாம் ஆசாத்' என்ற பெயரிலும் கட்டுரை எழுதினார்.

கல்வித் துறையில் பெற்ற அனுபவமும் கற்ற கல்வியும் அவரைக் கல்வித்துறையின்பால் நன்கு சிந்திக்கத் தூண்டின. இதனால் கல்வியோடு சம்பந்தப்பட்ட பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை இவர் எழுதினார். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்பின்பு கல்வித் தகுதித் தேர்விலே ஆக்கப்படைப்பாக பல்கலைக்கழக 'புத்தக வகுப்புக்குப் பாஞ்சாலி சபதம்' என்பதனை வெளியிட்டார். இவரது கல்வி சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகளில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளவற்றின் பெயரும் வெளியான ஆண்டுகளும் சஞ்சிகைகளும் வருமாறு.

1. முத்தமிழர் ஒன்று நாடகம்	1961	} அழுத்கம்
ஆசிரிய
கலாசாலைச்
சஞ்சிகை
2. கட்டுரை ஆக்கம்	1962	
3. பாடசாலைகளில் சரித்திரம் கற்பித்தல்	1966	
4. கட்புல செவிப்புல சாதனங்கள்	1967	
5. வகுப்பறையில் உளவியல் —	1969	காளி மகளிர் கல்லூரிச் சஞ்சிகை
6. புதிய கல்வித்திட்டம் — வளர்மதி	ஆவணி 1974	

இதனைவிட இன்னும் ஏராளமான சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் என்பன தினகரன், வீரகேசரி என்பவற்றில் வெளியாயின. பன துறைகளிலும் வாடுணைப் பேச்சுக்களை நிகழ்த்தியுள்ள செல்வி கைலா முக்தின் அவர்கள் மேலும் எழுத வேண்டும்.

பூர்ணிமா

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களுள் ஒரு வரான திருமதி அஹ்மதா ஜிப்ரி இந்தப் புனை பெயரால் மறைந்திருந்து பல தரமான சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் என்பன எழுதியுள்ளார். 1960, 61-ஆம் ஆண்டுகளில் தினகரன், ஈழநாடு, விவேகி, அழகம், மணிக்ஞரல் ஆகிய இதழ்களில் இவரது படைப்புகள் வெளியாகியுள்ளன.

2. ஹமீது சுல்தான்

ஒரு சாதாரண கையல் தொழிலாளியான இவர் இளமையிலேயே மாக்கியத் தத்துவத்தால் கவரப்பட்டார். இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய அங்கத்தவராக இருந்த இவர் நிறந்த எழுத்தாளரும் பேச்சாளருமாவார். தெளிந்த இவரின் சிந்தனையே இவரது படைப்புகளில் பிரதிபலித்துள்ளது. அவை இலங்கை ரீதியான 'தேசாபிமானி நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் 17-3-62-ல் முதற் பரிசைப் பெற்றார். இவரது கவிதைகள் பலவும் வெளியாகியுள்ளன. இவரும் கபைர் இளங்கிரஞ்சல் உருவாக்கப்பட்ட வரே. இவரது 'வெவ்வோய்' என்ற கவிதை 1-11-65-ல்

'சமதர்மம்' மாதமிருமுறை இதழில் வெளியானது: மற
றொரு கவிதையான 'வெளிநிலை' என்பது 10-4-63
'யுவசக்தி' மாத இதழில் வெளியானது. இவரது பல கட்டு
ரைகள் 'சமுதழக்கம்' 'தேசாபிமாணி' ஆகிய இதழ்
களில் வெளிவந்துள்ளன.

சிறு பிரசுரங்கள் சஞ்சிகைகள்

சீட்டுக் கவிதைகள் வெளியிடும் மரபு முன்பிருந்தே
இருந்து வந்தது. தொடர்ந்தும் பல சங்கங்கள் சில நூற்
களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் காலத்துக்குக் காலம்
வெளியிட்டிருந்தன. இப்பிரசுரங்கள் பெரிதும் சமயத்
தோடண்டியே காணப்பட்டது.

ஜனாப் M. M: முக்தீன் என்பவர் அப்போது நிலவிப
சமுதாய நிலை குறித்து 'முஸ்லிம்களுக்கோர் சமர்ப்பணம்'
என்ற நூலின் வெளியிட்டார். இது சமுதாயத்தில் பெரிய
தாக்கமொன்றை ஏற்படுத்தியது. மு. கைமான் லெப்பைப்
புலவர் அவர்களும் அசனாலெப்பைப் புலவர் அவர்களும்
பத்திரிகையொன்றை நடத்தினர் என்பதை அறியவரினும்
போதிய ஆதாரம் கிடைக்குமாறில்லை. 1955-ல் எம். வவ.
எம். தாஹா அவர்களும் பி. எஸ். முக்தீன் பிச்சையும்,
'இதய தீபம்' என்ற மாத இதழை வெளியிட்டனர்.
1958-ல் A. C. மஸ்கூர் அவர்களும் M. S. A. ரஹீம்
அவர்களும் 'தித்திப்பு' என்ற சிறுவர் மாத சஞ்சிகை
யொன்று வெளியிட்டனர். 1959-ல் பாடி ஷா-முக்தீன் பிச்சை
'அக் சமான்' என்ற மாத இதழை நடத்தினார். அதனை
78-ல் A. C. மஸ்கூர் பொறுப்பேற்று 4 இதழை மட்டும்
வெளியிட்ட பின் வெளியிடவில்லை;

சம்மார்க்க இயக்கம் M: அஹ்மது என்பவரின் தலை
மையில் பல சமயப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டது. 1958-ல்
தித்திப்பு பத்திரிகையின் ஆதரவில் 'ஹஜ்ஜின் மகத்துவம்'
என்ற நூல் வெளியானது இதே காலத்தில் சிறுமதி சித்தி
ஹதீஜா முகைதீன் 'கர்பலா போராட்ட நினைவு யலர்'

ஒன்றை வெளியிட்டார். இவை யாவும் இலவச விநியோகத்துக்கென்று அச்சிடப்பட்டவையாகும்.

ஜூப் M. M. யூசுப் B. A. (Hons) ET. 1976-ல் மண்பாண்ட வெளிகைக் கடற்கரைப் பள்ளிவாசலில் அடங்கப் பட்டுள்ள கத்தான் அப்துல் காதர் (வலி) சம்பந்தமாக ஒரு நூல் வெளியிட்டார். 'பத்ஹுத் தையான்' என்ற அரபு நூலைத் தமிழிலாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

கல்வி

சமய அறிவு பெறாததால் கல்வி என்ற எண்ணம் நீண்ட காலமாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் மக்களிடையே நிலவி வந்தது. இக் கல்வி தேடலும் பண்டைக் காலமுறைக்கேற்பவே நடந்து வந்தது. இக் காலத்திலும் சமூக சினை பெரும்பாலான மதரசாக்களில் இம்முறையே கடைப்பிடிக்கப்படுவது கண்கூடு. இங்கு காலத்துக்குக் காலம் வருகின்ற மௌலானாக்களிடமோ ஆல்வது உலமாப் பெருமக்களிடமோ 'முரிது' பெற்றுக் கொண்ட வெப்பைகளே ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினர். இந்த ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் வீடுகளில் வைத்தே போதித்தனர். முக்கியமாக இவர்கள் அரபு மொழியையும் சமயக் கொள்கைகள் நடைமுறைகள் என்பவற்றையும் கற்பித்தனர். பிள்ளைகள் தொகை அதிகமாக பள்ளி வாசல்களுக்கு கருகே அகலையொட்டி மதரசாக்கள் அமைக்கப்பட்டன. இப்படி அமைக்கப்பட்ட மதரசாக்களே

மதரசுதுல் மன்பஉல் உலூம்

மதரசுதுல் மஸ்ற உத்தீன்

மதரசுதுல் முஹம்மதியா ஆகும்.

பிற்காலத்தில் இவையே ஆரம்பக் கல்விக் கூடங்களாயின. இம் மதரசாக்களில் 3 வயதில் பிரவேசிக்கும் ஒரு மாணவன் 10 வயதிற்குள் தமது மதரசாக்கல்வியை

முடித்துக் கொள்வான். மதரசாக்களில் இன்றுவரை இலவசமாகவே ஒதுக்கீடு கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மதரசாக்களின் ஆசிரியர்களின் வேதனத்தைச் சில வசதி படைத்தவர்கள் வழங்கினர். தமது வாழ்வில் இடையூறு ஏற்பட்ட பொழுதிலும் இவ் வரும்பணி தடைப்பட்டு விடக் கூடாத என பதற்காக பல நிரந்தர வருவாய்க்கையுடைய சொத்துக்களை இடமதரசாக்களுக்கு எழுதி வருவாய் கிடைக்கும் வண்ணம் செய்தனர்.

இம் மதரசாக்களிடையே இயல்பாக ஏற்பட்ட போட்டியுணர்வானது யாழ்ப்பாண மக்கள் அங்க கல்வியினை பெறும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியது: அஹ்மது M. I. மீரான் முக்தீன் ஆலிம், அப்துல்லைத் தீப் ஆலிம், புலவர் அப்துல்வாலைப்பை, முகம்மது மீராசாகிபு, முகமது கஸ்தான், அல்வாபிச்சை ஆலெவர்கள் இம் மதரசாக்களில் அரும் பணிபாற்றினர்.

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களின் பாடசாலைகள் யாழ்ப்பாண மக்களுக்குப் பரவலாக நல்ல சேவையை ஆற்றிய போதும் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறி விடுவாரிலேனா என்ற அச்சம் காரணமாக அப்பாடசாலைகளுக்குச் சென்று உயர்கல்வி பெறாது தடுத்தனர். காலகதியில் தனியார் முகாமைபின் கீழ் அரசு உதவி பெறும் 5-ம் வகுப்பு வரை உள்ள பாடசாலைகளாக இம் மதரசாக்கள் மாறிக்கொண்டன. பெரும்பாலும் இப்பாடசாலைகளில் தமிழர் ஆசிரியர்களே போதுத்தனர். இப்பாடசாலைகளில் கற்று 5-ம் வகுப்புடன் பெறுகிற கல்வி போதுமானது என்ற மனத்திருப்தியுடன் வாழ்ந்தனர். ஓரிருவர் மட்டுமே முன்னோடிகளாக சூழ வரவுள்ள பெரிய கல்விச்சாலைகளை நாடினர். இந்த உயர் கல்வியின் மீதான நாட்டம் தமிழர்களின் செல்வாக்காலேயே ஏற்பட்டது. 1930-ம் பின் முஸ்லிம்களிடையே பல கல்விமாண்கள் தோன்றி முஸ்லிம்களின் உயர்கல்வி அவசியம் பற்றி நாடுபூராவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். இந்த

வகையில் அறிஞர் சித்தி வெப்பை, I. L. M. அப்துல் அஸீஸ் ஆகியவர்களின் பிரசாரங்களால் பலர் மனம் திரும்பினர். எனவே 1940-ன் பின் இம் மதரசாக்களில் 5-ஆவது வரை கற்றபின் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், இந்தக் கல்லூரி, மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் கற்க முனைந்தனர். 1952-ல் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் 5-ஆம் வகுப்பில் மட்டும் 45 முஸ்லிம் மாணவர்கள் கற்றனர். முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில் முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் அதிக ஆதரவு தரப்பட்டது. அறிஞர் A. M. A. அஸீஸ் இங்கு சேர்ந்த 3-வது முஸ்லிமாவர். 1957 வரையில் முஸ்லிம் மாணவர்கள் தமது காலைப் பிரார்த்தனையை நடாத்தவும் கூட அனுமதிக்கப்பட்டனர். இசுதீக் முன்னுள்ள காலங்களில் மேற் கல்வியைப் பெற முயன்றவர்கள் சமுதாயத்தில் பெரிய தீங்கிழைப்பவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். இத் தடை காரணமாகவே முஸ்லிம்களும் குழுவில் உயர்கல்வி வசதியைக் கொண்டிருந்தபோதும் மேற்கல்வியைத் தொடராதிருந்தனர்.

இன்ற இந்த நிலை மாறிவிட்டது. முஸ்லிம் மாணவர்கள் தமது சமயச் சூழலிலே கல்விபெற வேண்டும் என்ற கருத்தை யாழ் முஸ்லிம் மக்களின் சிந்தனைக்கு முகவிட்டனர். மர்ஹூம் ரவுப்பாச்சா ஆவார். 1931-ல் சர்வதேச இஸ்லாமிய மகாநாடு பாலஸ்தீனத்தில் (தற்போதைய இஸ்ரவேலில்) நடைபெற்றது. இம்மகாநாட்டில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் சார்பினில் பிரதிநிதியாக கொழும்பு ஸாஹீபு கல்லூரியின் அரசு இஸ்லாமியப் பேராசிரியராகிய ரவுப்பாச்சா அவர்கள் கலந்துவிட்டு இலங்கைக்குத் திரும்பும் வழியில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த மீலாத விழாவில் உரையாற்றினார். அப்போதே அவர் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களுக்கு ஓர் உயர் கல்வி நிலையம் தேவை என்பதை முன்வைத்து அக்கருத்தை ஜனாநாடுகப்படுத்தினார். இதனைப் பலரும் முழுமனதாக ஏற்றேற்றனர். 1947 வரை முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட இக் கோரிக்கையில் பயனாக மர்ஹூம் அல்ஹாஜ் டாக்டர் டி. பி. ஜாயா அவர்களும் டாக்டர் எம். சி. எம். கலீல் அவர்

கனம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸாகிருக் கல்லூரியின் கிளை யொன்றை அமைக்க முன்வந்து ஓர் ஆலோசனைக் கூட்ட மொன்றைக் கூட்டினர். அப்போது அகில இலங்கை ரூஸ லிம் லீக்கின் தலைவராலும் மன்ப உல் உலூம் பாடசா லையின் முகாமையாளராகவும் வழக்கறிஞர் S. M. அபூபக் கர் அவர்களும் முகம்மதியா பாடசாலை யின் முகாமையாள ராக M. சதக்கத்துல்லா அவர்களும் மஸ்ற உத்தீன் பாட சாலையின் முகாமையாளராக M. சேகுமுகிதீன் அவர்களும் இருந்தனர்.

ஸாகிருக் கல்லூரியின் கிளை ஒன்று அமைக்கப்படுவ தால் இந்த மூன்று ஆரம்பப் பாடசாலைகளையும் தம்வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்றும் முன்றும் ஒரே பிரதேச முகாமையாளரால் நிர்வகிக்கப்படும் என்றும் அரசாங்கம் அங்கீகரிக்க ஒரு வருடம்வரை செல்லும் என்பதனால் அது வரை ஆசிரியர்களின் வேதனைகளை வழங்குவதற்காக 1 லட்சம் ரூபாவரை தரவேண்டும் என்றும் வந்தவர்களை தெரி வித்தனர். இக் கோரிக்கைக் கிணங்கப் பணர் பணம் தர முன்வந்தனர். 80,000/= வரை பணம் எழுதப்பட்டது. ஏற்கனவே பணம் உதவி செய்த ஒரு கனவந்தர் தன்னால் மேலும் அதிகபணத்தைத் தரமுடியும் என்றும் அதற்காகத் தனது முதலெழுத்துடன் கூடியதாகப் பாடசாலை பெயர் அமைய வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுத்தார். இந்த நிலையில் மூன்று ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளர்களும் தங்களுக்குள் பலவித கருத்து முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் முஸ்லிம் லீக்கின் தலைவரால் வழக்கறிஞர் S. M. அபூபக்கர் அவர்கள் இருந்தார்கள். T. B. ஜாயா, M. C. M. கலீல் போன்றவர்களும் அவருக்கே ஆதரவாக இருந்ததால் அவரே பிரதேச முகாமையாளராகம் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தார். இவரது நிர்வாகத்தின் கீழியங்க மஸ்ற உத்தீன் முகாமையாளர் ஜனாப் M. சேகுமுகிதீன் விரும்பவில்லை. முகம்மதியா முகாமையாளர் ஜனாப் எம். சதக்கத்துல்லா தனது முகாமையின் கீழுள்ள வாளரசன் போன்ற ஆசிரியர்கள் வேளையை

இமக்கவேண்டி வந்துவிடும் என்ற காரணத்தால் அவரும் இத்திட்டத்தை விரும்பவில்லை. இத்தகைய விரும்பத்தகாத சூழ்நிலைகளினால் அவர்கள் அனைவருமே யாழ்ப்பாண மும்பெய்களின் எதிர்கால நலனில் அதிகறை கொள்ளாது விட்டார்கள். இதனால் ஸாகிருவின் கிளை அமைக்கும் திட்டம் காற்றோடு கலந்தது.

1941-ல் ஜனாப்கள் S. M. S. ஹமீது S. K. அஹ்மது முஹிதீன், M. E. ஷாகுல் ஆடியோர் கல்விக்குழு ஒன்று அமைத்து முதியோருக்கான இராப் பாடசாலை ஒன்றை நடத்தினர்; இதற்காக மாணவர்களிடமிருந்து மாதம் ஒரு ரூபாய் அறவிட்டனர்;

1948-ல் ஆரம்பமான மதரசதுல் மீரூவியா முஸ்லிம் சனின் மத அறிவு வளர்ச்சியில் ஈடு இணையற்ற சேவையை செய்துள்ளது. பெரும்பாலும் முன் கூறப்பட்ட மதரசாக்கள் திருக்குர்ஆன் ஓத மட்டுமே கற்றுக்கொடுத்தன. சமய நடைமுறைகளைப் பயிற்றுவதில் முன்நின்றது மீரூவியாவாகும். 1956—1970 காலங்களில் இங்கு இலவச இராப்பாடசாலைகளும் நடாத்தப்பட்டன. சனி ஞாயிறு நாட்களில் காலைிலும் மாலையிலும் வேரூக வகுப்புகள் நடத்தினர். இந்த வகையில் மௌலவி O. M. அட்துர்ரஸாக அவர்களின் சேவை பாராட்டப்படத்தக்கது; இவர் தமிழகத்தைப் பிரற்பிடமாக்க கொண்டபோதும் 30 வருடங்களுக்கு மேலாக தம்பிடம் கற்கும் ஒவ்வொரு மாணவனையும் ஒரு சிறு ஆலிமாக்க முயன்றுவந்துள்ளார். இன்று ஈழத்தைப்பேர்தமது தாயகமாகக் கொண்டு அப்பணியினைத் தொடர்ந்து செய்கிறார். இலவச இராப் பாடசாலையில் கணிதம், ஆங்கிலம், சிங்களம் என்பன போதிக்கப்பட்டன. இங்கு கற்ற மாணவர்கள் அனைவரும் தமிழர் பாடசாலைகளில் முன்னணியில் திகழ்ந்தனர்.

ஆண்களைப் போன்றே பெண்களும் தமிழர் வாழ்விடங்களுக்குச் சென்று கற்க ஆரம்பித்தனர். வைத்திள்வரா, வேப்படி, மகளிர் கல்லூரி, இந்து மகளிர் கல்லூரி, யாழ்ப்ப

பாண்டி கல்லூரி ஆசிரியவற்றிற்குச் சென்று கல்வி கற்றனர். பலர் ஆசிரியர்களாகினர். இதனால் மேலும் பல பெண்கள் கற்கத் தலைப்பட்டனர்.

இக்காலத்தில் மீளவும் முஸ்லிம் மகளிருக்கான ஒரு உயர்தர பாடசாலை ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முஸ்லிம்களால் முன்வைக்கப்பட்டது.

இதில் காலஞ்சென்ற M. மீரான் முகிதீன், நவாசி எம். எம். கல்தான், M. அப்துல் மஜீத், அல் ஹாஜ் V. M. M. S. அப்துல்காதர், S. A. றசீன், M. S. மதார் ஆசிரியர்களும் ஜனாப்கள் M. M. S. வெப்பை, S. M. முகிதீன் ஆசிரியவர்களும் மாநக எட்டுப் பேர் கொண்ட குழு மிகவும் தீவிரமாகச் செயல்பட்டது. படித்த உயர்மட்டத்தினர் சிலர் இவர்களைக் கேளியும் திண்டலும் செய்தனர். கண்டனத்துக்காளாகினர். இவர்கள் முஸ்லிம் கல்லூரியின் கட்டிடத்தை நிறுவிக் காணி வாங்குவதற்காக பல முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளில் ஜும்ஆத் தொழுகையின் பின் மக்களிடம் கையிரந்து மீண்டும் சேகரித்தனர். பின்னர் ஒருவாறு இன்று ஒஸ்மானியாக் கல்லூரி அமைந்துள்ள நிலை மேற்படி குழுவால் வாங்கப்பட்டது.

இதன் பின்னர் அப்போது பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த G. G. பொன்னம்பலம் அவர்களது ஆதரவுடன் அரசாங்கமும் பெறப்பட்டு பொதுமக்களின் நிதியும் சேகரிக்கப்பட்டு கட்டிடவேலை தொடங்கப்பட்டது. முஸ்லிம் கல்லூரிக்கான அத்திவாரிக்கல்லை காலஞ்சென்ற அல் ஹாஜ் T. B. ஜாயா அவர்கள் றாட்டினார்கள். இதற்குள் முஸ்லிம் பெண்கள் கல்லூரி ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னோடியாகப் பாடசாலையைத் தொடங்கி நடத்த கானம் சென்ற V. M. M. S. அப்துல்காதர் ஹாஜியர் தனக்குச் சொந்தமான மாண்புமய விதியில் உள்ள கட்டிடம் ஒன்றை கொடுத்து உதவினார். கட்டிடம் ஓரளவு பூர்த்தியான நிலையில் திறந்து வைப்பதற்கென வந்த கல்வி அமைச்சர் அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மஹமூத் அவர்கள் இங்குள்ள

கள்ளி நிலையினை அறிந்து புதிய கட்டிடத்தை ஆண்களூட்கான ஒஸ்மானியாகக் கல்லூரியாகவும் ஏற்கனவே முகம் மதியலாக் கலவன் பாடசாலைமாக இருந்ததை முஸ்லிம் பெண்களுக்கான கதீஜா மகாவித்தியாலையமாகவும் மாற்றினார். இவ் காலத்தில் ஒஸ்மானியாகக் கல்லூரியில் ஜனாப் C. M. M. ஜிப்ரி B. A. E. T. அவர்களும் கதீஜா மகா வித்தியாலயத்தில் திருமதி ஜெஹ்மா ரஹீம் E. T. அவர்களும் அதிபராகக் கடமையாற்றினார்.

ஒஸ்மானியாகக் கல்லூரியில் ஜனாப் C. M. M. ஜிப்ரியின் பின்னர் ஜனாப் M. M. யூசுப் B. A. E. T. அவர்களும் அதன் பின்னர் ஜனாப் M. M. A. குத்தூஸ் B. A. Dip. in Ed. அவர்களும் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். தற்போது A. H. ஹாஸீம் B. Sc. Dip in Ed. அவர்களும் கதீஜா மகா வித்தியாலயத்தில் செல்வி இலா முகிதீன் B. A. Dip-in-Ed. அவர்களும் கடமையாற்றுகின்றனர்.

1977-ல் யாழ்ப்பாண தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர் திரு. C. X. மாட்டின் அவர்களின் முயற்சியால் கதீஜா மகா வித்தியாலயத்துக்காக கர்தி அபூபக்கர் வீதியில் காணி கவீகரிக்கப்பட்டு தற்போது மேல் வகுப்புகள் மட்டுமே நடைபெற்று வருகின்றன. மேலும் பல கட்டடங்கள் அங்கு கட்டப்பட்டதன் பின் கதீஜா ம. வி. புதிய கட்டடத்தில் மட்டுமே செயற்படும். எனவே 1980-ல் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமாக 3 ஆரம்பப் பாடசாலைகளும் 2 மகா வித்தியாலயங்களும் இயங்கும். இப்பாடசாலைகளில் இன்று கல்வி போதிக்கும் ஆசிரியர்களில் பெரும்பான்மையினர் சொந்த ஊரவர்களேயாகும்.

சமய விழிப்புணர்ச்சி

சமய விழிப்புணர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் முஸ்லிம் காலங்களாகப் பிரிக்கப்படல் பொருத்தமானது. அவை

- 1: வெளிநாட்டு ஆலிம்கள் காலம்
- 2: உள்நாட்டு ஆலிம்கள் காலம்
- 3: தப்லீக் ஜமாஅத்தினர் காலம்

முதற்காலப் பிரிவு 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முன் ஐம் பது ஆண்டுகள் வரையுள்ள காலமாகும். இக் காலப் பரி வில் காலத்துக்குக் காலம் தென்வந்தயாவின் தமிழ்நாடு, சிறைக்கரை, கேரளம், அந்தரஜீவு ஆகிய பகுதிகளினி ருந்து இங்கு வந்து 3 அல்லது 6 மாதம் வரை தங்கியிருந்து மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் முயற்சியில் ஐந்திஸ் மன்றக்களை நடத்தினர். முரீது வழங்கினா. மார்க்கசப் பிரச்சினைகளுக்கீ கும் தீர்ப்பு வழங்கினர். இத்தகைய ஐந்திஸ் மன்றங்களில் மக்கள் கலந்து நேரான பாதையிலிருந்தும் விலகாது வாழக் கற்றுக்கொண்டனர்.

இரண்டாவது காலப்பிரிவில் உள்நாட்டில் பிறந்தபலர் தம் பிள்ளைகளை இந்தியாவிலுள்ள மதரசாக்களுக்கு அனுப்பி உலமாக்களாக்கவே அவ்வாறு உலமாக்களானவர்கள் வந்து சமயப்பணிகள் புரிந்தனர். இவர்களுள் முக்கியமான வர்கள் மர்ஹூம் M. அப்துல்வத்தீப் ஆலிம், அல்ஹாஜ் M. I. மரான் முகிதீன் ஆலிம் மௌலவி O. M. அப்துர் ரலாக் ஆலிம் ஆகியவர்களாவர். இவர் களுள் முறையான மதரசாதுல் மீறானியாவில் கல்விகற்க வருபவர்களுக்குச் சிறந்த முறையில் இஸ்லாமிய நெறி முறைகளைப் போதிப்பதுடன் ஜும்ஆப் பிரசங்கங்கள்மூலம் மக்களை நல்வழிப்படுத்த முயலுகிறார். முதல்வரான அப்துல் வத்தீப் ஆலிம் சிறந்த முறையில் மார்க்கத் தொண்டுகள் புரிந்து வந்தார்கள். இன்றும் நம்முடன் வாழ்கிற அல்ஹாஜ் M. I. மீரான் முகிதீன் ஆலிம் அவர்கள் நெடுங்காலமாக சமய மறுமலர்ச்சிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து வருகிறார். சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் இஸ்லாமிய வரலாற்றினி ருந்து சம்பவங்களை எடுத்துக்கூறியும் மார்க்க சம்பந்தமான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கூறியும் பணிபுரிந்து வருகிறார். இவங்கை வாடுனி மூலம் அவ்வப்போது திருக்குர் ஆன் விளக்கவரையும் நிகழ்த்தி வருகிறார். இவரது முயற்சியினால் நல்வழிப்படுத்தப்பட்டவர்கள் அதிகமானவர்கள். இவரும் கூ. மீ முகம்மது முகிதீன் அவர்களும் இன்றைய தப்லீக் ஜமா அத்தாருக்க முன்பே ஞாயிறுக்கிழமைகளிலும் விடு முறை நாட்களிலும் சந்திகளில் மார்க்க உபன்னியாசம் புரிந்து வந்தனர். இது பலனளிக்காமல் போகவே வேறுபல முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர்;

ஹஸீப் நத்வி என்பவரது முயற்சியில் தப்லீஃ ஜமாஅத்தும் தொடங்கப்பட்டது. அடபோதைய தப்லீஃ ஜமாஅத்தின் முக்கியருந்த மாபெரும் பிரச்சினை தொழுவதற்காக ஆட்களைத் திரட்டவேண்டியிருந்ததே. ஜமாஅத் இராத இரவுகள் பெரிப பள்ளிவாசலில் அனுட்டிக்கப்பட்டன. அமைதியான முறையில் சமயப்பணி புரிவதற்காக இடைய பரம்பரைவரை உற்சாகப்படுத்தி அவர்களை முன் கொண்டு வந்தார்கள்.

ஆசிரியர்களாகிய ஜனாப்கள் M. A. M. பஸீர் அவர்களும் M. P. M. ஷாபி அவர்களும் மிகவும் தீவிரமாக இவ் வியக்கத்தில் இறங்கினர். இருவருமே இளமை முதலாக பக்தியான வாழ்வின் மேற்கொண்டு வந்த காரணத்தால் எல்லோராலும் கவரப்பட்டனர். முக்கியமாக வாலிபர். இவ்வணியின் சேர்ந்தனர். உண்மையான இஸ்லாத்துக்கு ஹயாத் தாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். இந்த இயக்கத்தில் இணைந்த வாலிபர்கள் உண்மை இஸ்லாமியராக வாழ முயன்றனர். அனாச்சாரங்கள், ஆடம்பரங்கள் என்பவற்றை வெறுத்தனர். சீதனமின்றித் திருமணம் செய்தனர். புதுப் பள்ளிவாசலைத் தமது மர்கலாகக்கொண்டு இயங்கி வருகின்றனர்.

பெண்களும் இவ்வணியில் திரண்டனர். பெண்களுக்கும் இந்த தப்லீஃ ஜமாஅத்தார் பெண்களைக் கொண்டே உபதேசம் செய்தனர். அண்மை காலத்தில் M. P. M. ஷாபி ஆசிரியர் அவர்களை அமீராகக் கொண்டு தப்லீஃ இயக்கம் வெகு வேகமாகப் பரவி வருகிறது.

எனவே முக்காலப் பகுதிகளிலும் ஆற்றப்பட்ட பயண கருதாப் பணியின் பயனாக சமய மறுமலர்ச்சி ஒன்று ஏற்பட்டிருப்பதும் அனாச்சாரங்கள் கைவிடப்பட்டமை ஏன் மறைக்கமுடியாததாகும். இதே பணியில் ஈடுபட்டு உழைக்கும் சன்மார்த்திக இயக்கத்தின் தலைவர் M. அஹமது வையுப் நாம் மறந்துவிட முடியாது.

பள்ளிவாசல்களில்

தொழுகை, மவ்னிது, ஹிஸ்பு இவற்றையிட தீக்ர் மஜ்விஸ், ராத்திபு மஜ்விஸ் என்பனவும் நடைபெற்று வருகின்றன.

ஐதுறாஸ் மௌலானாவின் பெயரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஐதுறாஸ் மகாமில் வெள்ளி திங்கள் இரவுகளில் அன்று முதல் இன்றுவரை தீக்ர் மஜ்விஸ் நடைபெற்று வருகிறது. அப்தர் ரஹ்மான் மௌலானாவும் அவரின்பின் தற்போது அவர்களின் மக்களும் வருடத்துக்கொருமுறை அல்லது இரு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை வந்து செல்வார்கள். தற்போது அசுலாலைப்பைப் புவவர், வழக்கறிஞர் S; M; அபுபக்கர் ஆபவர்களின் தம்பியாகிய சலீபா S; M. யூசுப் அவர்கள் தலைமையில் தீக்ர் மஜ்விஸ் நடைபெற்று வருகிறது.

ரிபாயியா கைக்காலிலும் வெள்ளி திங்கை இரவுகளில் ரிபாயியா ரூத்திபு நடைபெற்று வருகிறது. தற்போது கலீபா சாகுல் ஹபீது அவர்கள் தலைமையில் ரிபாயியா ரூத்திபு நடத்தப்பட்டு வருகிறது. எல்லாப் பள்ளிவாசல்களிலும் இஷாதி தொழுகையின் பின் 'தஃலீம்' எனும் சமய விளக்கக் கட்டுரைத் தொகுப்புகள் வாசிக்கப்படுகின்றன.

பள்ளிவாசல்கள்

அராபியக் குடியேற்றங்களோடு பள்ளிவாசல்களின் வரலாறும் தொடர்புடையது. நமது ஆய்வின்படி முஸ்லிம்களின் முதற்குடியேற்றம் நடந்த பகுதிகளான யாழ்ப்பாணத்தின் ஒல்லாந்தர் கோட்டை அலுப்பாந்தி, கிண்கிண்கை வங்கசாலை வீதி ஆகிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் தாம் வணங்குவதற்கு மூன்று பள்ளிவாசல்களை நிர்மாணித்திருந்தனர். இந்த மூன்றில் ஒன்று கோட்டைக்குள்ளும், முதலாம் குறுக்குத் தெருவில் ஒன்றும் வங்கசாலை வீதியில் ஒன்றுமாக அமைந்திருந்தன. இவற்றையிட நவீனரீதியு, மண்கும்பாண் பகுதிகளிலும் பள்ளிவாசல்கள் இருந்தன. இவை யாவற்றுள்ளும் வங்கசாலை வீதியிலமைந்

துள்ள மிஷும் பெரிய ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர் தொழும் ஜும் ஆப் பள்ளி 1614 ஆம் ஆண்டு போர்த்துகு கேய இனத்துவேஷர்களால் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப் பட்டு அதிலேயே புதுமை மாதா கோவில் கட்டப்பட்டது.

இதே காலத்தின பின்பே நல்லூரில் ராஜதாலிக் கண்மையில் இன்று நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அமைந்தள்ள இடத்திலும் இருந்த மிகவும் பெரிய ஜும் ஆப் பள்ளியொன்றும. இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. இவைவிரண்டும் முழுக்க முழுக்க அராபிய சிற்பக்கலை நிறைந்திருந்தன. நல்லூர் பள்ளிவாசல் போர்த்துகுகேய ரால் 1660 வரையில் இடிக்கப்பட்டது. எனினும் அங்கு மீளவும் பள்ளிவாசலை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

இதனைவிட உசன் பகுதியிலமைக்கப்பட்ட பள்ளிவாசலும் காலக்காலி அழிந்தது. இவ்வாறு முஸ்லிம்களின் ஆதி முதற் பள்ளிவாசல்கள் யாவும் முற்றாக இடிக்கப்பட்டன. தரைமட்டமாகிவிட இப்போது வாழும்பகுதியில் குடியேறியபு சிறுசிறு பள்ளிவாசல்களாக பலவற்றைக் கட்டினர். இப்படிக்கிட்டப்பட்டவைகல் ஆரம்பத்தில் இப்போதுள்ள வடிவினதாக இருக்கவில்லை. பெரிதும் மண்ணாலேயே கட்டப்பட்டிருந்தன. கல்லால் கரே காலத்தில் முஸ்லிம வட்டாரத்தில் மூன்றும் கடைத்தெருவில் ஒன்றும் கட்டப்பட்டன.

காலத்தால் முந்திய ஜும்ஆப் பள்ளி முஸ்லிம்க் லூரி விதியிலமைந்துள்ள காட்டுப்பள்ளிவாசல் என்னும் பெரிய பள்ளிவாசலாகும். இதனை யொட்டியே மையவாடியும் அமைந்திருந்தது. இது 1713-ல் கட்டப்பட்டது. இதே காலத்தில் தான் ஏற்கனவே சிதையதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த அழ்பக்கர் விதிலுள்ள நீயாயி கைக்காவும் முகிதின் பள்ளி விதியில் முகிதின் பள்ளியும் கட்டப்பட்டன. இன்று இந்த முகிதின் பள்ளி இடித்துப் பெரிய ஜும்ஆப் பள்ளியாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இடிபடுவதற்கு முன்பிருந்த பள்ளிவாசலின் மேன் மாடங்கள் பெரிதும் ஒரு கோயில் போலக் காணப்பட்டது. வில்வோவான வாயில்

களைக் கொண்டிருந்தாலும் மேன் மாடங்கள் குவிமாடமாய் அமையாது பல்லவர் காலச் சிறிபமுறை பேணப்பட்டிருந்தது. எல்லாப் பள்ளிவாயல்களும் மொகலாய முறையைப் பேணித் கட்டப்பட்டிருக்க இந்த ஆரம்ப 3 பள்ளிவாசல்களும் இவ்வாறின்றி அமைந்து இருந்தமை நோக்கற்பாலது முதல் ஜும்ஆப் பள்ளியான பெரிய பள்ளிவாசலில் தற்போது 4 ஆவது முறையாக விஸ்தரிப்பு நடந்துள்ளது. உன்மண்டபத்துள்ளே இருக்கின்ற மிஷ்ராப் அமைந்த பகுதியே ஆரம்பக் கட்டிடமாகும். இக் கட்டிடத்துள் நுழைவதற்குப் பயன்பட்ட வாயிற்படிகளையும் நீர்த் தேக்கம் அமைந்திருந்த பகுதியையும் இன்றும் அடையாளம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மிஷ்ராப் அமைந்துள்ள மண்டபச் சுவர்கள் தூண்கள் மேலே பரவப்பட்டுள்ள மரங்கள் யாவுமே பள்ளிவாயலில் பழமையைக் காட்டி நிிற்கின்றன. இதன் பின்புதான் ஏனைய பள்ளிவாசல்களும் கற்களால் கட்டப்பட்டன. இந்தியாவின் தேவி பட்டணத்தை (சிலர் அந்நிராமன் பட்டணம் என்பர்) ச் சேர்ந்த பல கடைத்தெரு வணிகர்கள் கூடி தாம் வளங்கடவென கால்கேசை துறை வீதியில் ஒரு பள்ளிவாயலைக் கட்டினர். இதன் பின்புதான் பரம்பாணத்தில் வாழ்ந்த மேமன் சமூக மக்கள் ஒன்று திரண்டு இன்று கடைத்தெரு ஜும்ஆப் பள்ளியாக விளங்கும் பள்ளிவாசலைக் கட்டினர்.

மாவீப்பாய் வீதியிலமைந்துள்ள முகிதீன் பள்ளியும் காலத்தால் முந்தியது என்றாலும் கட்டிடத்தால் பிந்தியது. திருத்த வேலைகள் யாவும் 11-4-1937-ல் தான் முடிவடைந்துள்ளதாகக் குறிப்பு ஒன்று கூறுகிறது. சிலர் இதுவே முதற் பள்ளிவாயலாக இருந்தது என்றும் இன்றிருப்பது போன்று கட்டிட வடிவம் பெற்ற காலம் என்றும் வாதிடுவர்.

அபூபக்கர் வீதியில் உள்ள முகிதீன் தைக்காவை சிப்பம் கட்டும் தொழிலாளர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து சிவலர் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒருவரின் தலைமையில் ஒரு சிறு பள்ளியாக நிறுவினர். இதனைத் தொடர்ந்தே காவல் மால் பள்ளியும் ஐதுராஸ் மகாமும் கட்டப்பட்டது; சிவலப்ள்ளி இன்றுள்ளது

போன்ற தன்மையில் 1825 வரை முகம்மது என்பவரின் முயற்சியால் கட்டப்பட்டது.

முஸ்லிம்கள் தொகை பெருகிவர முஸ்லிம்களின் மைய வாடியும் பெரிய பள்ளிவாசலிலிருந்து குளங்களுக்கு அண்மையிலுள்ள இடத்துக்கு மாறியது. இக்காலத்திலேயே இங்கு மௌலானா அப்பா தைக்கா ஒன்று கட்டப்பட்டது. இது எந்த வடிவத்தையும் பெறாது சாதாரண ஒல்லாந்த முறையைப் பின்பற்றியிருந்தது. இது தற்போது இடிக்கப் பட்டுப் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. எனிலும் ஜனாப் O. S. M. A. கபூர் வரைந்துள்ள பழைய பள்ளியின் படம் இதனை நன்கு சித்திரிக்கிறது.

முஸ்லிம்கள் இப்பகுதியில் குடியேறியது முதலாக அதாவது 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 1885 அதாவது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை இரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஜும்ஆப் பள்ளியாக இருந்த பெரிய பள்ளிவாசலில் ஏற்பட்ட ஒரு பிணக்கையடுத்தும் நோன்பு திறப்பதற்காகக் காய்ச்சப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கஞ்சியில் மண்ணை அள்ளிக்கொட்டி பெரிய தொகு பிரச்சினை உண்டாகவே இரு பிரிவினராக மக்கள் பிரிந்தனர். எனவே பிரிந்த சாரார் முகிதீன் பள்ளி வீதியிலுள்ள முகிதீன் பள்ளியிலும், சிலவ பள்ளியிலும், மாலிப்பாய் வீதி முகிதீன் பள்ளியிலும் இரண்டாவது ஜும்ஆ ஒன்றினைத் தொடங்கிக் கோரினர்; அவர்கள் நிராகரிக்கவே காங்கேசன்துறை வீதியில் உள்ள பள்ளிவாசலில் ஜும்ஆ நடத்த மிம்பரைக் கட்டுவித்தனர்; அக் காலத்தில் அதற்கு மிக அருகில் ஜும்ஆ நடைபெற்றதனாலும் அத்துடன் காங்கேசன்துறை வீதியில் உள்ள பள்ளிவாசலைச் சூழ உள்ள இடத்தில் முஸ்லிம்களின் வதிவிடங்கள் இல்லாதிருந்ததாலும் அதையும் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. எனவே 1885-ல் நாவலர் வீதியிலுள்ள புதுப்பள்ளியை நிறுவி ஜும்ஆ நடத்தினர். சில காலம் இரு பள்ளிகளிலுமே ஜும்ஆ நடந்தது. அப்போதிருந்த சில பெரியவர்களின் முயற்சியால் ஒரு வாரம் பெரிய பள்ளியிலும் மறுவாரம் புதுப்பள்ளியிலுமாக ஜும்ஆ

நடத்துவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன் படியே 1885 முதல் நடைபெற்று வந்தது. முன்பு தொழில் ரீதியாகவும் காலம் காலமாக வந்து குடியேறிய இடங்களைக் கொண்டும் தம்மை இரண்டு சாரராகப் பிரித்து வைத்திருந்தார்கள். இதில் ஒரு சாரரார் சல்வியறிலும் பொருளாதார பலத்திலும் வலிமை மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள். இதனால் இடல்பாகவே வர்க்க பேதம் தலையெடுத்தது. இக்காலப் பகுதியில் பெரிய திண்ணைகளுடன் கூடிய வீடுகளே கட்டப்பட்டன. இத்திண்ணைகள் இவர்கள் கூடிச் சேர்ந்து பேசும் இடங்களாக இருந்தன. இந்த வர்க்கபேதம் படிப்படி உடாகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் சில கார்ட்டியே இருந்தது. 1947-ல் கொழும்பு ஸாகிருவின் கிளை உருவாவதைத் தடுத்ததும் இந்த வர்க்க பேதமேயாகும். ஒரு சாராரிலிருந்து மறு "சாராரி தனித்துப் பிரிந்தே வாழ்ந்தனர். திருமண உறவுகளையும் கூட அண்மைக்காலம்வரை ஏற்படுத்தாதிருந்தனர். இப்பிரச்சினை 1966-ல் பெரிதானது. சமூகத்தினை அப்போது எதிர் நோக்கிய ஒரு பிரச்சினை சாரிபாக எழுந்து பேச முனைந்த குவாசி எம். எம். சுந்தான் அவர்களை புதுப் பள்ளிவாசல் நிர்வாகம் தடுத்தமை இப்பிரச்சினையை மேலும் பெரிதாக்கியது. எனவே 19-8-1966-ல் முக்தின் பள்ளியில் ஜும் ஆத் தொழுகை நடத்தப்பட்டது. ஒரே ஊரில் ஒரே நேரத்தில் 2 ஜும் ஆத் தொழுகை நடத்தப்படும் நிலைமை அடுத்த 81 வருடத்திற்குள் மீளவும் தலைதூக்கியது. இக்காலப்பிரிவில் பல சமூக ஊழியர்களும் பெரியாரர்களும் பிரச்சினையை சமூகமாகத் தீர்க்காமல் வாளாவிருந்தனர். எனவே அவர்களது முயற்சியின்மை காரணமாக அந்தக் குறுகிய காலத்துள் பல சமூக சேவகர்கள் நம்மை விட்டுப் பிரிந்தனர். ஊர் பிளவுறும்போது ஒற்றுமைப் படுத்தாது வாளாவிருப்பது சமூகத்துக்கே இழிவானதும் நஷ்டம் விளைவிக்கப்படுகின்ற தொன்றுமாகும் என முஸ்லிம் பொதுமக்கள் நன்கு உணர்ந்தனர். எனவே சிவனப் பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகளும் வேறும் சிலரும் 'ஒன்றே ஜமா அத்' இயக்கத்தை நிறுவி மூன்று பள்ளிகளுக்கும் சென்று மூன்று பள்ளிவாயில்களினதும் ரஸூடிகளைக் கண்டு சமாதான முயற்

சிகிடு இணங்க்ச் செய்ததால் 3 வாரங்களுகிடு ஒன் ளுக மூஸ் லிம் வட்டாரங்களில் ஜும் ஆ 3 பள்ளிகளிலும் நடை பெற்று வருகிறது.

இதனை விட தமிழர் வாழுகிற பகுதியினால் பிரிசிகப் பட்டுள்ள கடைத்தெருவில் ஒரு ஜும் ஆ நடைபெறுகிறது. இதனைவிட 1978-ல் முதலாம் குறுகிடுத் தெருவில் உள்ள பள்ளியிலும் ஜும் ஆ நடைபெறுவதாக அறியமுடிகிறது. அண்மையில் இலங்கை வந்து சென்ற மௌலானு அப்துர் ரஹ்மானின் புதல்வர் அவர்கள் கூறிய கூற்று இங்கு நோக்கத்தகது.

“யாழ்ப்பாண நகரத்தில் மட்டும் ஒரே நேரத்தில் 3 இடங்களில் ஜும் ஆ நடைபெறுகிறது. ‘இது தவறானதாகும். ஆனிங்களும் உலமாக்களும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.’ மூன்று பள்ளிவாசல்களிலும் மாறிமாறி நடப்பதானது நம்முள் ஒற்றுமையில்மை என்ற தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறது. எனவே எல்லாப் பள்ளிவாயில் ரண்டுகளும் ஒன்று திரண்டு ஏதாவது ஒரு பெரிய பள்ளிவாசலை (பெரிய பள்ளிவாசலை பொருத்தமுடையது.) ஒரே ஜும் ஆவை நடத்துவதும் விருப்பமானால் மூன்றே நான்கு கதிப்பகளை வாரமொன்றில் ஒவ்வொருவராக பிரசங்கம் செய்ய வைப்பதும் ஏற்றமானது. இசனூல் தரமான பிரசங்ககிடுகளை நம்மால் கேட்க முடியும். ஊரிலுள்ள அனைவரும் ஒன்று சேரும் சந்தர்ப்பமும் உருவாகும். பிரிவினை நீக்கி ஒற்றுமை பலப்படும்.

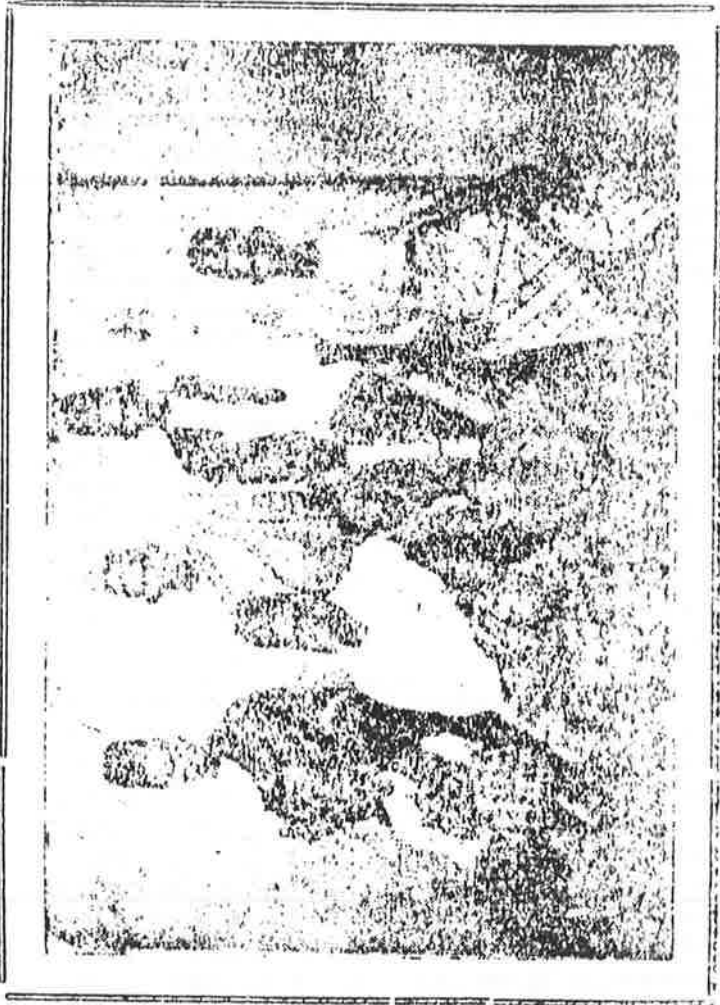
இன்று மொத்தமாக யாழ்ப்பாண நகரத்தில் 14 பள்ளிவாசல்கள் உண்டு. இவற்றில் 5 ஜும் ஆப் பள்ளியாகும். இவற்றைவிட யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பருத்தித்துறை, மண்கும்பான், நயினாதிவு, சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், கிளிநெரச்சி, நாச்சக்குடா, பள்ளிக்குடா, ஆகிய இடங்களிலும் காலத்தால் முந்திய பள்ளிவாசல்கள் உண்டு. வட்டக்கச்சியில் குடியேற்றத்திட்டம் ஆரம்பமான பின்பு ஒரு பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவை யனைத்து விளும் ஒரிரண்டைத் தவிர ஏனையவை அனைத்துக்கும் நீண்டகால

உரலாறு உண்டு. இவையெல்லாவற்றிலும் பெரிதும் பெருகலாய சிற்பக்கலையே பேணப்பட்டுள்ளது. அண்மைக் காலத்தில் முகியித்தீன் ஐம் ஆ பள்ளிவாசலிலும் சின்னப்பள்ளி வாசலிலும் இஸ்லாமிய நூல் நிலையங்கள் அமைந்துள்ளன. காதி அபூபக்கர் வீதியில் அமைந்துள்ள ரிபாயியா தைக்காவில் யாருடைய சியாறழும் அமைந்திருக்கவில்லை. எனினும் ரிபாயியா ஆண்டகையவர்களின் பெயரால் கட்டப்பட்டுள்ளபடியால் வெள்ளி திங்கள் இரவுகளில் ரிபாயியா ராத்திபு நடைபெறுகிறது. திருமணம் முடிக்குமுன் மணமகன் இங்கு வந்து பாத்திஹா ஒதியதன் பின்னரே பெண் வீடு செல்வார். மணமகளும் திருமணம் முடிந்தபின் முதலில் இங்கு வந்ததின் பின்பே மாமியார் வீடு உட்பட ஏனைய இடங்களுக்குச் செல்வார். பிறந்த குழந்தையையும் இங்கு கொண்டு வந்து கிடத்தி பாத்திஹா ஒதிச் செல்வார். இச் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் நாரிசாவும் வழங்குவார். இச் செயல்களாலும் நயினா முகம்மது (வலி) முகியித்தீன் அபுதூக்காதர் ஜீலானி (ரஹ்) சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை ஆரியவர்களின் பெயர்களில் கொடிகள் எடுக்கப்படுவதாலும் ஏனைய பள்ளிவாயில்களேவிட இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக மக்களால் கருதப்படுகிறது. ஐம் ஆப் பள்ளிகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் 1000 பேருக்கு மேல் நின்று தொழக்கூடிய அளவு பெரிதானவையாகும்.

முஸ்லிம் கல்லூரி வீதியில் தற்போது மூர் மார்க்கட் அமைந்துள்ள பகுதி, ஒரு மகாமுக்குச் சொந்தமானதாகும். இம் மகாமில் ராத்திபு, தின்று போன்றன நடந்துவந்தன: பின்னர் இது கவனிக்காது விடப்பட இடிந்து வீழ்ந்தது. 1972-ல் இந்த மகாமின் ரஸ்டிகளாகத் தெரியப்பட்டவர்களுடன் மாநகரசபை ஒரு குறிக்கப்பட்ட வருட ஒப்பந்தத்தில் சந்தையை நிறுவியுள்ளது.

உடைகள்

எதிர்ப்பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ள படம் சுமார் 75 ஆண்டுகளுக்குமுன் எடுக்கப்பட்ட வாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் பற்றிய புகைப்படமாகும். இதிலிருந்தே இதற்கு முன்புள்ள மக்கள் எத்தகைய உடைகளை அணிந்திருப்பார்கள் என்பது

பதை ஓரளவில் அறிய முடியும். இவர்களின் ஆன்றைய ஆடைகள் யாவும் பெரும்பாலும் இன்றைய மாலைநீவு வாசிகளின் ஆடையை ஒத்திருந்தன. ஆண்கள் கம்பமிட்ட பலவண்ண சாறங்களையே பெரிதும் அணிந்தனர். தாடி வளர்த்தனர். தலை பூராவும் மழித்தவர், சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் ஈராக அணைவரும் தொப்பிகளை அணிந்தனர். இத் தொப்பிகள் இன்றைய தொப்பிகளைப் போல வல்லாது வண்ண வேலைப்பாடுகள் கொண்டவைந்து அண்ணாசிப்பழ வடிவத் தொப்பிகளாகக் காணப்பட்டன. பிற காலத்தில் குஞ்சம் வைத்த துருக்கித் தொப்பிகளை அணிந்தனர். எல்லா ஆண்களும் சால்வை தரித்தனர். சிலர் பெல்ட்கள் அகன்ற கறுத்த நிறப்பட்டிகள், சேஸ் என்பவற்றை அணிந்தனர்.

இக் காலங்களில் திருமண வைபவங்களில் மணவாளன் தலை பூராவும் மழித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. படத்தில் காணப்படுகிற சிறுவன் கூடப் பிறகாலத்தில் மணமகளுக்குச் செல்லும்போது தலைமுழுவதும் மழித்திருந்ததாக அவரை கூறியதாக அவரது மகன் எனக்குத் தெரிவித்தார். எல்லோரும் பொதுவாக தமது சரத்தை கணுக்காலுக்கு மேலே உயர்த்திக் கட்டினர். பலர் சிறுவர்கள் எனப்படும் உள்ளணியும் அணிந்தனர்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆசம்ப காலங்களில் சேலைகளைச் சிறுமிகளும் அணிந்தனர். காலம் செல்ல மறைய சமூகங்களின் செல்வாக்கு மீதார அவர்களைப் போல உடையணியத் தலைப்பட்டனர். சுமார் 80 வருடங்களின் முன்னர் பருவம் எய்தாத சிறுமிகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். பிறகாலத்தில் அது கைவிடப்பட்டது. 1960 அளவில் நான் பொலன்னறைவையில் கற்பிக்கும் போது அங்கு பாலர் வகுப்புக்கு வரும் பெண் குழந்தைகள் அணைவரும் சேலைகளை அணிந்துவருவதைக் கண்டேன். அதே போல எங்களிடம் இரண்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த 9 வயதுடைய பருவமடையாத சிறுமிகளும் திருமணம் நடந்தது. எனவே வெளியாருடன் தொடர்பு அற்றுத் தனித்து சமூகம் வாழும்போது இத்தகைய முன்னோர்

செயல்களைப் பின்பற்றி சில விடயங்கள் நடந்திருக்கும் என்று எண்ண இடமுண்டு; எனவே யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் களுக்கும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர்களாவர்.

கணவரை இழந்த பெண்டிர் ஆபரணங்கள் எதுவுமே அணியாது வெள்ளை உடைகளையே அணிந்தனர். இன்றும் இது நடைமுறையிலுண்டு. முஸ்லிம் ஆண்கள் வெள்ளையி லான அல்லது ஐம் சபாநூலான மோதிரத்தை மட்டுமே அணிந்தனர் தங்க ஆபரணம் ஆண்களுக்கு மதத்தில் விலக்கப் பட்டுள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்கள் காது பூராவும் மறைக்கும் வண்ணம் முழுக் காதுகளின் ஓரங்களில் துவாரமிட்டு அலுக்கத்து என்ற நகையை அணிந்தனர். இதனைவிடக் கருமணி என்று சொல்லப்படுகிற சிறிய கறுப்பு மற்றும் பெரிய சிவப்பு மணிகளையும் கோத்து கழுத்தில் அணிந்தனர். இதுவே ஆரம்பகாலத்தில் தாலிக் கொடி போன்று மதிக்கப்பட்டது. இவற்றைவிட முக்குத்தி களும் அணிந்தனர். சிறுமிகள் அரையில் மேகலையணிந்தனர். தற்காலத்தில் இத்தகைய கருமணி, அலுக்கத்து, முக்குத்தி, மேகலை என்பன அணியப்படுவதில்லை. தற்காலத்தில் துருக்கித் தொப்பியும் அணிவது குறைந்து வருவது ஒரு சிலர் மட்டும் திருமணம், மௌத்து, ஜும்-ஆ போன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குத் துருக்கித் தொப்பி அணிந்து செல்கிறார்கள். சில வருடங்கள்வரை பெண்கள் வீதியில் நடமாடுவது குறைவாகவே இருந்தது. வாகனங்களில் செல்லும்போதும் பிறர் காணாதபடி பின் ஆசனம் பூராவும் சேரையால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. தற்போது அவ்வழக்கமும் இல்லை. இப்போதும் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் பெண்கள் பிறர் காணப்படும் இடங்களில் இருக்கும்போதும் வீதி களில் செல்லும்போதும் முக்காடு இடுகின்றனர். மக அனுஷ்டானங்களில் ஆண்களைவிடப் பெண்களை அதிக கவனம் செலுத்தவதுபோல உடை வகையிலும் பழமையைப் பேணுவதில் பெண்களே அதிக கவனம் எடுக்கின்றனர். இன்று அன்னியர்களின் நாகரிகத்துக்கு ஆட்பட்டு பெண்களும் ஆண்களும் தமது பாரம்பரிய உடைகளைக் கைவிட்டு வருவது வேதனைக்குரியதாகும். இந்த நிலை மாறுகின்ற நேரத்திலும் தப்லீஃ ஜமா அதிதீனரின் வியக்கத்தக்க மூஸ்

மாதிரிகளால் 'பரிதா' உடை அறிமுகமாகி பரவலாக மக்களால் விரும்பப்படும் முறை சிறிது ஆறுதலைத் தருகிறது.

உணவு

உணவு வகைகள் யாவும் இஸ்லாம் சமயம் அனுமதித் தவையாகவே இருக்கின்றன. உணவுகள் பெரும்பாலும் கிழைத்தேயப் பண்பைப் பின்பற்றியே உள்ளன. என்னும் சமையல் முறைகள் இந்துக்களின் முறையில நின்றும் வேறுபட்டன.

அனைவரும் ஒன்றாக இருந்து உண்ணும் சகன்முறை நீண்டகாலமாக நிலவிவந்தது. தற்போது எங்கேயாவது ஒரே இடங்களில் மட்டும் நடைபெறுகிறது. திருமணம், மௌலிது, ஹத்தம் நடைபெறுகிற வீடுகளிலே சகன் முறை நடைபெறுவதுண்டு. எனினும் இம்முறை யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களிடம் அருகிவிட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

விசேட காலங்களில் பல்வகைப் பண்டங்களைச் செய்வார். அடை, பாலாடை, வட்டிலப்பம் அரியதரம் ஆவிக் கொழுக்கட்டை, வாடா, முக்குளி அப்பம், சொதல் என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். விசேட தினங்களில் நெய்ச்சோறு ஆக்குவர். பெருநாளுக்கு முதல்நாள் இரவு பல்வகைப் பண்டங்களைச் செய்து பெருநாள் அதிகாரத்தில் நண்பர்கள், உறவினர்கள், ஏழைகள் அனைவருக்கும் வழங்குவர். ரமழான் மாதத்தில் 15, 27 ஆம் நாட்களிலும் சிறுநாட்கள் தயாரித்து பக்ரீமார் ஏழைகள், உறவினர்கள் யாவருக்கும் வழங்குவர். பெண்களின் பூப்பு நீராட்டின் போதும் நேர்ச்சையின் போதும் தலைப்பாத்திறா ஒதி நாரிசா வழங்குவர். யாராவது ஐராவர் இறந்தால் அவர் தினவாக ஹத்கமுல் குர் ஆன் ஒதி 3, 7, 10, 15, 36, 40, 100 ஆகிய தினங்களிலும் (இவ்வாறு நாள் குறித்து ஒதுவது வீரப்பத்தக்கதல்ல என்பர் உலமாப் பெருமக்கள்) பின்னர் வருடத்திக்கு கொருமுறையும் விசேட உணவு செய்து பக்குக்கும் வழங்குவர். பரு அத் இரவில் ரோட்டியும்,

புதிதாகத் திருமணமானவர்கள் ரமழான் மாதம் 15 ஆம் நாளில் சொழிக்கட்டடையும் கட்டு உறவினருக்கு வழங்குவர்.

சமய சமூக விழாக்கள்

அனைத்தலக முஸ்லிம்களைப் போலவே யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பிரதான சமயத் திருநாட்கள் ஈகைத் திருநாளும், தியாகத் திருநாளுமாகும். இவை இரண்டிலும் சமயச் சடங்குகளுடன் சில பாரம்பரியச் சடங்குகளையும் நிறைவேற்றுவர். பெருநாட்களுக்கு முந்திய இரவுகளில் பல வகையான தின்பண்டங்களைச் செய்து காணியில் உறவினர், நண்பர்கள், ஏழைகள் அனைவருக்கும் வழங்குவர். மாணியில் உறவினர் வீடுகளுக்குச் செல்வர். ரமழான், ஷவ்வான், துல்ஹஜ் ஆகிய பிறைகளைக் கண்டவுடன் இளம் பெண்கள் தமது முதிர்ந்த பெண் உறவினர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று சலாம் உரைப்பர். "முஷாஹபா" செய்து கொள்வார்கள்.

ஈகைத் திருநாளன்று அதிகாணியில் பித்ரா எனப்படும் 2 சேர் அளவிலான அரிசி வீதம் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தவருக்குமாகக் கணக்கிட்டு ஏழைகளின் வீடுகள் தேடிச் சென்று கொடுத்து வருவர். தியாகத் திருநாளன்றும் தாம் அறுத்து ரூப்பான் கொடுத்த மிருகத்தின் இறைச்சியை அவ்வாறே ஏழைகளுக்கும் உறவினர்களுக்கும் வழங்குவர். பின்னர் ஆண்கள் வேறாகவும் பெண்கள் வேறாகவும் தனித்தனியே பள்ளி சென்று கஸ்பீஹ் பெருநான் தொழுகை போன்றவற்றை நிறைவேற்றுவர். பின் விருந்தினரை அழைத்தும் தாமும் புத்தாடைகள் அணிந்து உறவினருக்கும் வாங்கிக் கொடுத்தும் உணவும் சிறிற்றுண்டியும் வழங்கி மகிழ்வர்.

கடந்த காலங்களில் மாண நேரத்தில் குதிரைவண்டி அல்லது மாட்டு வண்டியில் சிலர் ஏறி உலாத்துவதும் வழக்கமாக இருந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு வரை சமயவயதுள்ள பல வாலிபர் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே நிறமான ஆடைகளை அணிந்து கூடாரம் மடக்கிய கார்களில் உலா

வந்தனர். இவ்வாறு பலனி வரும் பழக்கம் இன்று அருங்கி னிட்டாலும் காரீகளில், வாடகைக்குப் பெற்றோ, சொந்த மானவற்றிலோ ஏறி உலாத்தம் வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

லீவு தினங்களிலும் பெருநாட்காலங்களிலும் கழிகபு லீசுதல், கோலாட்டம், சினடி, புலிவேசம போடுதல், லாடப விளையாடுதல், போர்த்தேங்காயடித்தல் என்ற வகை யாட்டுக்களை வித்யோரங்களிலும் பொது மைதானங்களிலும் நடத்தி மகிழ்ந்தனர்.

மீலாத் விழா

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் பிறந்த இறந்த மாதமாயிய ரபியுல் அவ்வல் மாதம் இவ்விழா கொண்டா டப்படும். இதனைக் கடந்த காலங்களில் யாழ்ப்பாண முஸ் லிம்கள் மிகவும் ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடினர். இதனை யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் கொண்டாடியது போன்று சிறப் பாக சுழத்தின் எப்பாக முஸ்லிம்களும் கொண்டாடியிருக்க மாட்டார்கள். முஸ்லிம்கள் வாழ்நிற எல்லாப் பகுதிகளும் வீதிகளும் மீலாத் விழாவையொட்டிய மூன்று நாட்களுக் கும் வெகு சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சந்தியிலும் ஒவ்வொரு பந்தலமைப்பர், இவை ஒன்றை யொன்று விஞ்சுவதாக அமையும். இந்தப் பந்தல்களை அந் தந்தப் பகுதி வரலிபர்களே முன்னின்று அமைப்பர். பாட சாலை மாணவர்கள் தத்தமது பாடசாலைகளிலிருந்து பலனி யாகச் சென்று பந்தல்கள் தோறும் இஸ்வாமிய கீதம் இசைப்பர். பின்னர் இவர்களுக்கு குடிபானங்களும் சிறுநீண் டுகளும் வழங்கப்படும். இந்த மாணவர்கள் சின்னப்பள்ளி வாசல் மையவாடிக்கச் சென்று அங்கு ஹத்தமல் குர் ஆணும் துவாலும் ஒதி மீள்வர்.

எல்லாப் பள்ளிவாசல்களிலும் ரபியுல் அவ்வல் மாதம் பூராவும் இரவில் மெளலிது ஒதி நாரிசா வழங்குவர். சில பள்ளிவாசல்களில் மெளலிது ஒதி முடிக்கப்படும் நாளில் உணவு சமைத்து பெட்டிகளில் இட்டு ஆளுக்கொரு பெட்டி வீதம் வழங்குவர். ஒவ்வொரு பெட்டியும் 3 கொத்து முதல் 1 கொத்து வரையிலான அரிசிச் சோற்றைக் கொண்டு

இருக்கும். இந்த நாகிசா இனமத வேறுபாடின்றி சமுதாய மனிப்பவார் அனைவருக்கும் தரப்படும். இப்படியான பெட்டிச் சோற்றை புதுப்பள்ளி, மீறூனியாக கல்லூரி, சிவல பள்ளி, துளத்தடிப்பள்ளி ஆகிய பள்ளிகளில் வழங்கினர். இக்கூவிட நெய்ச்சோறு சமைத்து கடைத்தெரு ழும்ஆப்பள்ளி, மாணிப்பாய் வீடு முகதீன் பள்ளி, முகியித்தீன் ழும்ஆப்பள்ளி ஆகியவற்றிலும் வழங்கினர். காலம் சென்ற கொடைவள்ளல் U. M. ஜகந்ரூஸ் அவர்களும் பிரபல வர்த்தகரும் சமூக சேவையாளருமான S. M. மீரான் சாகிபு அவர்களும் இப்படியான பெட்டிச்சோற்றை தனி நையாக வழங்கினர். ஏனைய யாவும் பொது நிதிகளில் குந்தே வழங்கப்பட்டன.

மர்ழும் M. வரீசை முகம்மது என்பவரின் முயற்சியால் ஆலிழும் M. I. மீரான் முகதீன் ஆலிம், புலவர் M. அப்துல்லா லெப்பை ஆகியவர்களின் அனுசரணையுடன் சுமார் 40 வருடகாலம் நபிகள் பிரான் தொண்டர்சபை என்ற பெயரில் ஒரு சபையை நிறுவி மீலாதி தினத்தன்று மதிய உணவை வழங்கி வந்தனர். அவரின் மறைவுடன் இது கைவிடப்பட்டது. பின்னர் இதுபோல நடத்தப்பலர் முயன்ற போதிலும் தொடந்து நீடிக்கவில்லை.

சந்திக்க தோறும் உளின வாலிபர்கள் மின்சார துப்புகளால் அலங்கரித்து மார்க்க உபன்னியாசகர்களைக் கொண்டு பிரச்சாரமும் செய்வர். கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாக ஒரு மீலாத்துடி இலங்கி ஒள்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரு பெட்டிச்சோறு என்ற விகிதத்தில் கொண்டு சென்று வினியோகித்து வருகிறது.

மீலாத் விழாக்களை வெறும் கேளிக்கை விழாக்களாக்கி ல விஷயிகளால் கடந்த காலங்களில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. பொப் நடனங்கள், பாடல்கள், நாடகங்கள் மற்றும் கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளைப் புதுத்த முறிப்பட்டவர்கள் பலத்த கண்டனங்களுக்குள்ளாகி கைவிட்டனர்.

ஒடுக்கத்துப் புதன்

ஒவ்வொரு வருடமும் ஸ்பர் மாதத்தின் கடைசிப் புதன்கிழமையை யாழ் முஸ்லிம்கள் கடந்த காலங்களில் ஒரு சமய விழாவாகக் கொண்டாடினர். பெருமானார் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்து பின் எழுந்த முழுசிய நாளாக இதனைக் கருதுகிறார்கள். இத்தினம் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்க முன் பாடசாலை விடுமுறை தினமாகவும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. இத் துணைதீல் மதரசாலைகளிலும் சில ஆயிங்களின் வீடுகளிலும் "இஸ்ம்" என்று கூறப்பட்ட ஒரு துஆவை வாழை இலையில் எழுதி வழங்குவர். அன்று கடலில் குளிக்க வசதியுடையவர்கள் கடலில் குளிக்க ஏனையவர்கள் கடலில் ஒரு சிறுபாத் திரத்தில் நீரைப் பெற்று வந்து அதனுடன் தேவ்காய்ப் பாடியும் தலைக்குப் பூசிக் குளிப்பர். பின் இஸ்மை நீரில் கழுவி அதனையும் குடிப்பர். இஸ்ம் எழுதப்பட்ட வாழை இலையை வீசிவிடாது தத்தமது கிணறுகளிலேயே இடுவர். இப்படிச் செய்வதனால் தமது நோய்கள் நீரும் எனவும் நம்பினர். இதவும் இன்று முற்றாக மறைந்து விட்டது.

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் பன்னிரண்டு மாதத்தையும் தங்களது பேச்சு வழக்கில் பின்புருமாறு கணக்கிடுவர்,

ஆஷுரா	— முஹர்ரம்
ஸவர்கழி	— ஸ்பர்
ஆண்டவர்கந்தாரி	— ரபியுல் அவ்வல்
முகநின் ஆண்டவர்கந்தாரி	— ரபியுல் ஆஹிர்
மிஸ்கின் கந்தாரி	— ஜமாதல் அவ்வல்
மீரா கந்தாரி	— ஜமாதல் ஆஹிர்
தோவத்து	— ரஜப்
விவாத்து (பருஅத்து)	— ஷஃபான்
நோப்பு	— ரமழான்
பெருநாள் மாதம்	— ஷவ்வால்
இடையிட்ட மாதம்	— துக்கஃதா
ஹஜ்ஜு	— துல்ஹஜ்

இப் பெயர்கள் யாவும் அம் மாதத்தின் விசேட அம்சங்களை மனத்தில் கொண்டு இடப்பட்டவையாகும்.

பல்லக்ரு எடுத்தல்

கூடந்த 30 வருடங்களுக்கு முன்பு வரை ஒரு விசித்திரமான மூடகி கொள்கையென்று நினைவி வந்தது. இந்துக்களின் தேரில் அவர்களது சுவாமி ஊர்வலம் வருவதுபோல அவ்விதமான ஒருவர் உலா வருவதாக இது அமைந்திருந்தது. இது சில பள்ளிகளிலிருந்தும் சில தனிப்பட்டவர்கள் மூலமும் நடத்தப்பட்டன. இவ்வாறு தனிப்பட்ட முறையில் முத்து முகம்மது, சின்னத்தம்பி, செம்மாசெரு கீழ் முகம்மது ஆகியவர்கள் எடுத்தனர். அப்போது விதியிலுள்ள ரிபாயியா கைக்காவிலிருந்து இந்தப் பல்லக்கிரு புறப்படும். இது முஹாரம் மாதத்தில் எடுக்கப்படும்; ஒரு கூடுபோலச் செய்து அதன் உள்ளே ஒருவர் அமர்ந்திருப்பது போலவும் செய்து மிகவும் தடித்த இரு நீண்ட கப்புகளின் மேல் வைத்து அதைத் தூக்கி வருவர். உள்ளே ஒரு கதிரையை வைத்து அதைப் போர்வையால் மூடி அதன்மீது பலவிதமான மலர்களைத் தூவி இருப்பார். கூடவே நாரிசா வண்டிகளும் செல்லும்; மேற்படி பல்லக்கை பக்தி சிரத்தை யுடன் வாலிபர்கள் சுமந்து செல்வர். பல்லக்கைச் செல்கின்ற வழியெல்லாம் மக்கள் கூட்டிப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாய்க்கியுடன் வரவேற்பார்; தம் வாசல்களில் நீண்டவாங்குகளில் பெரிய தட்டுகளில் தின்பண்டங்கள், வாழை, பலா, மா, மாதுளை, தோடம்பழ வகைகள், அவல், என் பவற்றை வைத்திருப்பார். கூடவே குத்துவிளக்கும் நிறை குடமும் வைத்திருப்பார். பல்லக்கு இவ்விடங்களை வந்து அடைந்ததும் அவை யாவும் கூடவரும் சிறுவர் கட்டும் பொதுமக்கட்கும் ஐலவசமாக வழங்கப்படும். இந்தப் பல்லக்கைச் சிழிறக்கினால் பின்பு மேலே தூக்குவது மிகுந்த சிரமமாதலால் சிழே இறக்காமலே அப்படியே தூக்குபவர்கள் இடைப்பாறும் வண்ணம் செவர்க்கு யுடைய கப்புகளை யும் கூடவே கொண்டு செல்வர்; பல்லக்கைத் தூக்குபவர்களில் யாராவது ஒருவர் "ஆயக்கால்" என்று கூறியவுடன் இத்தகைய செவர்த்தடியை நிறுத்தி அதன் மீது பல்லக்கை

வைப்பர்: இந்தப் பல்லைத் செய்யும் பணியில் பலர் பல நாட்களுக்கு ஈடுபடுவர். பல வண்ண வேலைப்பாடுகள் மறையும் சருகை (வங்கி) வேலைகள், மணி மாலைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும் சூது எடுக்கப்படும் காலத்தில் நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்தோம். பல்லக்கின் உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று அறியும் முனைப்பார்வம் மீதுர உயர்மான ஜன்னல்கள், கட்டிடங்களில் ஏறி உள்ளே அவ்வியா இருக்கிறாரா என்று எட்டிப் பார்ப்போம்.

கடைசிவரை எடுக்கப்பட்ட பல்லக்கு பாசிடப்பட்டனத்தில் அடங்கியுள்ள தெய்வ முகம்மது ஒலியுல்லா பெயரிலேயே எடுக்கப்பட்டது. பல்லக்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள சிறையில் மலர் தூவப்பட்டிருக்கும். அறில் நெயின முகம்மது (ஹி) இருந்து வலம்வருவார் என்று மக்கள் நம்பினர். இப்படிப் பல்லக்கு எடுக்கும்வரை அதிகமான தொற்று நோய்கள் நிலவும் என்றும் இவ்வாறு பல்லக்கு எடுத்தபின் அத் தொற்று நோய்கள் யாவும் முற்றாக ஒழிந்து விடும் எனவும் மக்கள் நம்பினர். இவ்வாறு பல்லக்குத் தூக்கிச் செல்லும்போது கூடச் செல்லோர் பாடிச் செல்வதற்கென அப்போது வாழ்ந்த பல புலவர்களாலும் தெய்வ முகம்மது (ஹி) முனாஜாத்துகள் பாடியிருந்தனர். தற்போது இம் முனாஜாத்து களில் அரபியில் ஒன்றும் தமிழிலும் ஒன்றுமாக இரண்டு உள்ளது. தற்காலத்தில்கூட முஸ்லிம் பெண்கள் இந்த நயின முகம்மது (ஹி) மீதான முனாஜாத்தை ஒதுவதனால் தமது வீட்டில் நோய்கள் வந்து சேராது என்ற நம்பிக்கையில் பாடி வருகின்றனர். முகவியமாக முஹர்ரம் மாதத்தில் பாடுவர்.

இவ்வாறு சமய அறிவுடன் சிந்தனையும் வளர்ந்து வந்ததனால் இன்று இப்பல்லக்கு எடுக்கும் வழக்கம் அடியோடு மறைந்துவிட்டது. இப்பல்லக்கினைச் சில தனியாரும் ஆரம்பத்தில் எடுத்தனர். இவற்றில் ஒன்று ஆடு கூடுபோல இருந்தது. இவையனைத்தும் சிவனப்பள்ளி வாசலுக்குச் சென்று “நாஆ” ஒலி மீளும்.

கொடிகள்

முன்பு கூறப்பட்ட பல்லக்குடல் கூடவே கொடியும் எடுக்கப்பட்டது. தற்போது ரிபாயியா தைக்காவில் 3 கொடியேற்று வைபவங்கள் நடைபெறுகின்றன. இன்று மூன்றாம் ஒரே பள்ளிவாயினில் நடைபெற்ற போதும் இதற்கு மூன்று சம்பவங்கள் தொடர்புடையவனாகவுள்ளன. வருடாவருடம் எடுக்கப்படும் பல்லக்கு நிறுத்தப்பட நயி(1) மகம்மது ஒனியுல்லா பேரில் ஒரு கொடியினை தொடர்ந்து ரிபாயியா நிர்வாகம் நடத்தியது. இது போல முந்தைய அப்தல் காதர் ஜீலானி அவர்கள் பேரால் முக்தின் பள்ளி யினிருந்து எடுத்த கொடியும் அந்த நிர்வாகிகள் கைவிட அந்தக் கொடியையும் ரிபாயியா தைக்கா நிர்வாகமே ஏற்ற தது. "அரபி" என்று அழைக்கப்பட்ட ஒருவரால் நாகூர் சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை பேரால் கொடி எடுக்கப்பட்டு வந்தது. அவர் காலம் செல்ல அந்தக் கொடியையும் ரிபாயியா நிர்வாகமே ஏற்றது.

தற்போது கொடியேற்றம் என்பது ரிபாயியா தைக்காவில் கொடிகள் சிலவற்றை உயரத்தூக்கிக் கட்டுதலுடன் கூரடபமாகிற விழாவாக இருக்கிறது. 20 வருடங்களின் முன்பு இக் கொடியேற்றம் வேறு விதமாக இருந்தது. பிறை கண்டவுடன் சில வீடுகளில் சந்தனக்குடம் கொடுக்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். அதைப்பெற ராத்திபு ஹலீபாவும் பிள்ளைகளும் ரபான் என்றும் சிறிய மேளத்தை அடித்து ராத்திபு செய்து பைதி ஒதிக்கொண்டு செல்வார்கள். அப்போது அந்த வீட்டிலுள்ளவர்களால் சிறுண்டியும் தேநீரும் வழங்கப்படும். பின் அடுத்த நாள் அதிகாலை யில் சுபுஹூத் தொழுகையில் பின்னர் ஒரு பெரிய பச்சைக் கொடியை மிகவும் உயரமான கம்பு ஒன்றில் ஒருவர் கட்டிவைத்திருப்பார். இக் கொடியில் பிறை நட்சத்திரம் அரபு எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். காலையில் புறப்படும் ஊர்வலத்தில் இரண்டு வண்டிகள் பங்கு கொள்ளும் முன்னே செல்விற வண்டில் சிறிதாயும் யாராவது பையங்கள் அதனை இழுத்துச் செல்வதாயுமிருக்கும். இவ்வண்டியில் சாம்பிராணி சந்தனக் குச்சிகள் என்பன

ஏற்றப்பட்டு ஒரே புகையாகவே இருக்கும். இந்த வண்டி
 னிலே ஒரு உண்டியலும் இருக்கும். அதிலுள்ள ஒரு பெட்
 யில் வெள்ளை, பச்சை நிறங்களாலான சிறிய கொடிகள்
 இருக்கும். முதலாவது வண்டியில் உள்ள உண்டியலில் காசு
 போடுவதன் மூலம் ஒரு சிறிய கொடியொன்றைப் பெறு
 வர். இக் கொடியினால் தமது உணவுப் பண்டங்களை மூடி
 இரண்டாவது வண்டிலுக்கு அலுப்புவர். இவ் வண்டியை
 பெரும்பாலும் மாடு இழுப்பதன் பல கடகங்களையும்
 அதனுள் கொண்டிருக்கும். முதலாவது வண்டி லுக் கும்
 இரண்டாவது வண்டிலுக்கு மிடையில் மிகவும் பெரிய
 கொடியை ஒருவர் ஏந்திவர அவருடன் கூடவே பைத்
 ஓதுகின்றவர்களும் ஒதிக்கொண்டே வருவர். பின்வரும்
 வண்டியே நாரிசா வண்டியாகும். கொடிக்கு நாரிசா வழங்
 கவேள பலர் தத்தமது வீடுகளில் பூக்கை என்ற வழங்கும்
 பாற்சோறு, நெய்ச்சோறு, பேர்ந்த, வாழைப்பழம், மாசு
 வளை, தோடம்பழ வகைகள். பிஸ்கத்துக்கள் என்பவற்றை
 வழங்குவர். இதனைப் பெற்றுக் கொண்ட இரண்டாவது
 வண்டியில் உள்ளவர் அதனை அங்குள்ள கடகம் ஒன்றினுள்
 கொட்டிவிட்டு ஏறிகளவே சேர்ந்துள்ள நாரிசாக்களில் சில
 வற்றை எடுத்து வழங்குவர். இப்படி ஊர் வலமாகப்
 போகும் போது சில இடங்களில் அணைவருக்கும் தேவீர்
 வழங்குவதும் உண்டு; இதுவும் பல்வகைப் போலவே
 எல்லா வீதிகளுக்கும் சென்று இறுதியில் நடு இரவின்பின்
 பள்ளிவாசலை வந்தடையும். இவ்வாறு ஊர்வலம் செல்வது
 இன்று கைவிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய செயல்கள் ரிபாயியா
 கைக்காவில் நடைபெறுகின்றன; பள்ளிவாயிலில் இறுதியா
 கச் சேர்ந்த நாரிசாக்கள் ரூத்திபு துவா என்பன முடிந்த
 பின் அங்கு நிற்போருக்கு வழங்கப்படும்.

பாட்டுப்பாடல்

விசேட தினங்களிலும் நேர்த்திக் கடனாகவும் இந்தப்
 பாட்டுப்பாடல் நிகழ்ச்சி நடைபெறுவது உண்டு. இன்று
 இதுவும் குறைந்தே வந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்
 கூடாச் சூழ உள்ள இடங்களில் உள்ள கோயில்களில் பார
 தம், இராமாயணம் என்ற காவியங்கள் கதாப் பிரசங்கமாக

நடைபெறுவது உண்டு. கதை கேட்கும் இயல்பு, விருப்பு யாருக்கும் உரியதாதலால் முஸ்லிம்களும் இத்தகைய கதாப் பிரசங்கங்களுக்குச் சென்றனர். இவ்வாறு செல்பவர்கள் நாளடைவில் மதம் மாறி விடுவாரிகளோ என்ற அச்சம் அன்றையத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இருந்தது. இதனால் வருடம் ஒருமுறை பொதுத் தலங்களிலும், தேர்ச்சையாகத் தலியார் வீடுகளிலும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பாடப்பட்டுப் பொருள் சொல்லப்பட்டன. இந்த நிலையினைப் பெரிதும் உமறுப் புலவரின் சீரூப் புராணமே பாடப்பட்டது. கி. பி. 1811-ல் பதுறுத்தீன் புலவரின் முகிதீன் புராணம் வெளியாக. பெரும்பாலும் முகிதீன் புராணமே பாடப்படுகிறது. தற்காலத்தில் தேர்த்தீக் கடனாக மட்டுமே பாட்டுப்பாடல் நடைபெற்று வருகிறது. இத்துறையில் முகம்மது மதாறு, அப்துல் லாப் புலவர் அவர்களும் தற்காலத்தில் M நூறு முகம்மது அவர்களும் சிறந்து விளங்கினர்.

முஸ்லிம்களுக்கே உரித்தான கலைநிகழ்ச்சிகள்

முற்கூறப்பட்ட விழாக்களில் கழிகம்பு வீசுதல், சினடி விளையாட்டுக்கள், புலிவேசம், கோலாட்டம் என்பவற்றை நடத்தி மகிழ்வார். சினடி விளையாட்டுக்களில் வல்லவர் பலர் முன்பு இருந்தார்கள். இப்போதும் இருக்கிறார்கள். இக்கலை அழிந்து விடாது பாதுகாக்க இளைஞர் முன்வர வேண்டும். சங்கியின் இருபக்கத்திலும் அல்லது சிலம்படி கம்பின் இருபக்கத்திலும் நெருப்புப் பந்தத்தைக் கொழுத்து சுழா றுடி பலவாறும் வீசி விளையாடும் விளையாட்டும் ஒன்றாகும். கோலாட்டம் என்ற விளையாட்டில் சிறியவர் மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களும் கலந்து கொண்டவர். இக் கோலாட்டத்தின் போது பாடவெனப் பல பாடல்களைக் கூட அன்றைய புலவர்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

சில வருடங்கட்கு முன் வாழ்ந்த பக்கீர் முகிதீன் "மல்விதை முல்லை, மணமுள்ள இறகூல்" எனத் தொடங்கும் பாடலை இதற்காக யாழ்ப்பாணம் பாடிவந்தார். அது எழுத்து வடிவில் இவ்வாததால் இன்று அப்பாடல் பூரணமாகக் கிடைக்கவே இல்லை.

சியாறங்கவர் (சமாதிகள்)

யாழ்ப்பாண நகர எல்லை யுள் முஸ்லிம்களின் சியாறங்கள் எதுவுமில்லை. வேலணை மண்கும்பாள் பள்ளிவாசலில் ஹழரத்து கல்தான் அப்துல்காதர் ஒலியுல்லாவின் சியாறம் (அடக்கஸ்தலம்) உண்டு. இறுபதறி பல கதைகள் நிலவிவருகின்றன. கிழைக்கரைச் சோலகர் தாம் கடறி ரெழில் புரியும் காலத்தில் (1598) இங்கு வந்து தங்கினர். அக்காலையில் இங்கு ஓர் அதிசய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அன்று இரவு அங்கு தங்கிய ஓருவரின் கணவில் இந்த இடத்தில் ஒரு பெரியார் அடங்கப்பட்டுள்ளார், அவரது காரணத்தினாலேயே பகலில் அந்த அதிசய சம்பவம் நடந்தது என்று கூறி அங்கு ஒரு பள்ளி அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று ஒரு பெரியார் கூறவே அவர்களாலேயே முதலாவது பள்ளி அமைக்கப்பட்டது என்பர்.

இங்கு வருடாவருடம் ஷஃபாள் மாதம் பிறை ஒன்றில் கொடியேற்று வைபவமும் 10-ம் நாள் கொடியிறக்கு வைபவமும் அண்வதானமும் வழங்கப்படும். இக்காலையில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் பலர் அங்கு சென்று தங்குவர். வெவ்வேக் கடறிகரையின் கடறிகரை இந்தியாவின் நாகைப் பட்டினக் கரையைப் போன்ற அமைப்புக் கொண்டது. இந்தப் பள்ளிவாசல் அண்மைக் காலத்தில் கா. மீரான் முகிதீன் என்பவரது முயற்சியால் புதுப் பொலிவு பெற்று வருகிறது.

நல்லூர் க் கோயிலின் உள்ளே முஸ்லிம்களின் தாண்டிக்குப் பின்னால் ஒரு நல்லடியாரின் சியாறம் உண்டு. அது இன்னமும் இடிபடாத நிலையில் உள்ளது. அச் சியாறத்துக்கு முஸ்லிம்கள் செல்லவொன இருந்த வாயில் அடைக்கப்பட்டு விட்டதால் உள்ளே செல்லவேண்டித் தீந்து ஆசாரப் படியே செல்ல வேண்டும். அங்கு முஸ்லிம்கள்தைச் சூழ் க்ர அமைந்துள்ள சுவரில் சியாறம் மறைந்தவிட்டாலும் காலமாடு யாரும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதில் இந்து நிர்வாகிகளே என்றமே அண்யாத விளக்கு ஒன்றை

ஏற்றிக் கவனித்து வருகிறார்கள். முஸ்லிம்கள் யாரும் இந்த சிவாறத்தைத் தர்சிக்க விரும்பினால் உள்ளே சென்றால் கால்மாட்டை மட்டுமே காண முடியும்.

கோட்டை முனியப்பர் கோவிலுக்குப் பின்னுள்ள மரத்தினடியிலே ழத்தினடி அவுலியா அடங்கப்பட்டிருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. நல்லூரைத் தவிர ஏனைய சியாறங்களுக்கு மக்கள் இன்றும் சென்று அங்கு அடங்கப்பட்டவர்களை தரிசிப்பர்.

திருமண சம்பிரதாயங்கள்

சமயச் சடங்குகள் அனைத்தும் ஒழங்குறத் திருமணங்களின்போது அனுசரிக்கப்பட்ட போதிலும் சில பழக்க வழக்கங்கள் இந்துக்களால் பின்பற்றியே உள்ளன. ஒருவர் நான்கு மனைவியர் வரை வைத்திருக்கலாம் என மாரிக்கம் அடியமடுத்த போதும் அந்த நால்வரையும் ஒரே விதத்தில் எவ்வித குறைபாடுமற்று வைத்திருக்கக் கூடிய பொருளாதாரவளம், உடல் வளம், மனோவளம் என்பவற்றைத் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்கேற்ப முடியாதிருப்பதால் மட்டுமல்ல தாம் வாழ்ந்து பழகிய சூழறி செல்வாக்காலும் கூட 99-99 வீத மானவர்களும் ஒரே ஒரு மனைவியருடன் தான் வாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கிறார்கள். அதுவே உயர் பண்பாகவும் வாழ்ப்பாணத்தவர் கருதுகிறார்கள்.

இஸ்லாமிய சட்டத்தின்படி பெண்ணைப் பெற்றவர்களிடம் எதையுமே எதிர்பாராது இன்னமும் பெண்களுக்கு மஹரி கொடுத்து முடிக்க வேண்டும். இஸ்லாமிய சட்டப்படி பெண்களைவிட ஆண்களுக்கே கூடிய பாத்தியதை உண்டு. இதே நடைமுறை சமூகத்தில் வாழும் மேமன் சமூக மக்களால் நன்கு கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. லிபியா, சலூதி அரேபியா, போன்ற நாடுகளில் இம் முறையே அமுலி லுண்டு; இதனால் தான் நான் இப்பந்தியில் குறிப்பிட்ட மேமன் சமூக மக்களிலும் அதே போல இஸ்லாமிய நாடுகளிலும் பெண்கள் தொகை குறைவாக உள்ளன. எங்கு பெண் உதாசினம் செய்யப்படுகிறாளோ அங்கு அவள் தொகை மேலும் பெருகிறது. எங்கு கௌரவிக்கப்படுகிறாளோ அங்கு அவள் தொகையும் குறைகிறது.

இனி திருமணம் பற்றிப் பார்க்கையில் பெண் வீட்டா ராலேயே முதலில் பேச்சு ஆரம்பிக்கப்படும். ஆண்வீட்டார் சம்மதம் தெரிவித்த பின்பே சீதனமாக என்னென்ன தரப் படும் என்ற கேள்வி எழுப்பப்படும். இக் கட்டத்தில் ஆண் வீட்டார் பேரம் பேசி முடிவு வந்தபின்பே முறைப்படி ஒரு நல்ல நாளில் பெண்ணின் மிக நெருங்கிய உறவினர் கள் ஆண் வீட்டுக்குச் செல்வர். அங்கு சீதனம் பற்றிக் கலந்துரையாடுவர். திருமணத்தை எப்போது நடத்தலாம் அதற்கு முன் எப்போது சவடிப்பணத்தைக் கொடுக்கலாம் என்றெல்லாம் தீர்மானிப்பர். பின் ஒரு நல்ல நாளில் செப்பு எடுப்பர். இந்த நாள் பார்க்கும் பழக்கம் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களிடையே பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. அட் டமி, நவமி, கரிநாள், இராகு காலப் போன்ற நாட்களில் நற்காரியங்களை அவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். திருமணத் தின் முன்பு இரு வீட்டாரும் செப்பு எடுப்பார்கள். இப் படி எடுக்கப்படும் செப்புகள் பலவகைப்படும். பழச்செப்பு, பாற்செப்பு, பலகாரச் செப்பு, சோற்றுச் செப்பு என்பவற் றில் ஏதாவதொன்றை எடுப்பர். உறவினர்கள் அல்லது கூலிக்கமர்த்தப்படுபவர்கள் தலையில் ஒற்றைப்படும் எண் ணைக் கொண்டதாக செப்பைப் பெண்வீட்டார் ஆண் வீட் டாருக்கு அனுப்ப அது போலவே ஆண்வீட்டாரும் செப்பு எடுப்பர். இந்த செப்புகளின் எண்ணிக்கை 3 விரிந்து 11 வரையுமிருக்கும். செப்புகளில் சில கேள்விச் சம்பவங்கள் இடம் பெறுவதுண்டு. கவையான இனிப்புப் பண்டங்களின் உள்சே மிளகாய்த் தூளோ அல்லது புளித்த தேங்காய்ப் பூவோ, தம்போ வைத்துச் செய்வர். இது உண்போரை ஏமாற்றுவதற்காகும்.

பின்னர் ஒரு நல்லநாளில் சவடிப்பணம் கொடுப்பர்: இந்த நிகழ்ச்சி சவடி எனப்படும் தாலி வாங்குவதற்கு பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுக்கும் அன்பளிப் பாகும். பெண் வீட்டார் வழங்கும் அந்தப் பணத்தடன் 2 மடங்குள்ளுக்கு மேலாக ஆண் வீட்டார் சேரித்து தாலி செய்வார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி இந்துக்களின் பொண்ணுக்க ள் நிகழ்ச்சியைப் போன்றதாகும். அல்லது ஏனைய மாகா ணங்களில் நடைபெறும் அடையாளம் போடுதல் நிகழ்ச்சி

சியை ஒத்ததாகும். இந்த அடையாளம் போடுதல் பெண் வீட்டாருக்கு ஆண் வீட்டார் கொடுப்பதாகும். இது நேர் மாறானதாகும். பெரும்பாலும் இது திருமணத்துக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பே பெரிதும் நடைபெறும். ஆப் போது தான முடிவாக திருமணத் தினத்தையும் நிர்மா விப்பர்.

இந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னர் ஒரு நாளில் மணப்பெண் வீட்டைச் சேர்ந்த சில பெண்கள் ஆண் வீட்டுக்குச் சென்று திருமணத் தினத்தைக் குறிப்பிட்டு அவர்களை அழைப்பர். இதுவும் முன்னறிவிப்பின்படியே நடத்தப்படும். அத்துடன் பெண் வீட்டாருடன் சேர்ந்து பெண்களினதும் ஆண்களினதும் உறவினர்களை அழைப்பர். இவ்வாறு ஆட்களை அழைக்கும் சடங்கு முடிந்த பின் திருமண ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பர்.

திருமண நாளன்று நெருங்கிய உறவினர்களை அதிகாலையில் அல்லது முதல் நாளன்றே வந்து எல்லா வேலைகளிலும் பங்கு கொள்வர். திருமணத்துக்கு அழைக்கப்படும் போது சில்களால் பிரதேசங்களில் நடப்பதுபோல வெற்றிலை வைத்து அழைக்கும் பண்பு இல்லை. அழைப்பிதழ் அடித்திருந்தால் அதனை வழங்குவர். நெருங்கிய உறவினர்களை நேரில் சென்றும் அழைப்பர். இதனைவிட திருமணத் தினத்தன்று மத்தியான உணவுக்காக விசேடமாக முதல் நாளே வீடுகளுக்குச் சென்று அழைப்பு விடுவர். திருமண நாளன்று காலையுணவு மதிய உணவு என்பன முன்பு கூறியபடி அழைப்பின்படி வந்தவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்குமே வழங்கப்படும். பெரும்பாலும் மதிய உணவில் நெய்ச்சோறும் ஆட்டிறைச்சிக்கறி மதிறும் ஏனைய மரக்கறிகள் என்பனவும் பரிமாறப்படும். ஏனைய மாகாணங்களில் நிகழ்வது போல பெண் வீட்டாரும் ஆண் வீட்டாரும் ஒன்றாகக் கலந்து இரவு உணவினைப் பெண் வீட்டில் வைத்துக் கொள்ளும் முறை யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை. என்றாலும் அண்மைக் காலங்களில் ஏனைய மாகாண மரணியின்களைப் பின்பற்றி ஓரிரு வீடுகளில் நடைபெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் திருமண நாளன்று மதிய உணவே பிரதானமாக அமையும். இந்த சபைக்குத் தான் அழைத்தவர்கள் வந்தார்களா என்று யிதந்த கவனத்துடன் விட்டிற்குப் பொறுப்பாவார் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். வருபவர்களை இன் முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்து அனுப்புவதற்காக அவர் வாசலிலேயே நிற்பார். இவ்வாறு அழைத்தவர் அழைக்க கவனத்திலெடுத்துக் கட்டாயம் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செல்லாவிட்டால் அவர் தன்சையும் அழைப்பையும் புறக்கணித்ததாக மனவருத்தத்துடன் அழைத்தவரும் அவ்வாறே அழைக்கப் பட்டவரின் விசேட தினங்களில் கலந்து கொள்ள மாட்டார். இந்த மதிய உணவு விநியோகம் பிறிபகல் மூன்று மணிவரை நடைபெறும்.

இரவு நடைபெறும் விடயங்களில் அதிகமானவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருப்பார்களாதலால் திருமணத்துக்குப் பல நாட்களுக்கு முன்பே ஒரு திருமணப் பந்தலை அமைப்பர்: அப் பந்தலிலேயே விருந்தினர்கள் வரவேற்கப்படுவர். இந்தப் பந்தல் அமைக்குமுன் பந்தலின் ஒரு ஓரத்தில் முள் முருக்கு கதிகால் ஒன்றினை நடுவர். இதனை முஸ்லிம்கள் பந்தற்கால் என்று சொல்வர். ஆந்துக்கள் இதனை கன்னிககால் நடுதல் என்பர். இந்துக்களைப் பின்பற்றியே இது வந்ததாகத் வேண்டும். இதனை பின்பே பெரும் பாலும் தென்னை ஒலையினால் வேயப்பட்ட பந்தல் உருவாக்கப்படும். பின்பந்தலை அழகுபடுத்த வெள்ளை கட்டப்படுமா வெள்ளை என்பது வெள்ளைத் துணிகளை இலைத்து வேய்ந்தும் அடைத்தும் உள்ள கிடுகுளை (ஒலைகளை) மறைத்துக் கட்டுதல் ஆகும். இதனை அந்த ஊரின் வண்ணே செய்வார். அதற்காக அதிக ஊதியமும் பெறவார். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் குடிமக்கள் முறையின் பிரதிபலிப்பே இதவாகும். இக் காலங்களில் உறவினர்களே இவ் வேலைமையும் செய்கின்றனர்; முஸ்லிம்கள் மத்தியில் தொழில் ரீதியான சாதியப் பிரிவுகள் இல்லையாதலால் இத் தொழிலைச் செய்வதை இழிவாகக் கருதுவதில்லை. ஆனால் முப்பது ஆண்டு

கருகிது முன்பு இவ் வேலையை வேறு யாராவது புரிந்தால் அவரைக் கேலி செய்து 'வண்ணம்' என்றே பட்டமும் சூட்டி விடுவார்.

திருமண நாளன்று மாலை நிகழ்ச்சிகள் 6 மணிக்கு ஆரம்பமாகிவிடும். இதையே சபை என்பர். இச் சபையில் விருந்தினரின் ஆசனங்கள் பாய் அல்லது கம்பளமாகவே இருக்கும். அண்மைக் காலங்களில் சிறையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சபையின் நன்றாக அலங்கரித்திருப்பார்; மூன்று அல்லது நான்கு சிறு ஸ்டூல்களில் அழகிய சேலைகள் விரிக்கப்பட்டு ஒன்றில் குடிபானமும் இது தேலீர், கோப்பி, சோடா அல்லது சர்பத் ஏதேனும் ஒன்றினைக் கொண்டிருக்கும். இரண்டாவதில் வெற்றிலைக் கூறுகளும் (வெற்றிலை பாக்கு கண்ணாம்பு புகையிலை மணப்பாக்கு) மூன்றாவதில் வெற்றிலைப் பைகளும் நான்காவதில் அதர், பன்லீர், சந்தனம் என்பவையும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். வெற்றிலைப் பையில் பத்து வெற்றிலைகள் பாக்குகள் (பிற்காலத்தில் சீவல் தரப்பட்டது.) புகையிலை கண்ணாம்பு, மணப்பாக்கு, கூரிப்பாக்கு நுங்குப்பாக்கு என்பன சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். இதுவும் அண்மைக் காலத்தில் இக்னா தொழிந்து இனிய கவையுடன் கூடிய மீடா மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. வெற்றிலைப்பையில் நன்கு பழுத்த ஒரு எலுமிச்சம் பழமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

விட்டில் சொந்தக்காரர் வாசலில் நின்று வருபவர்களை இவ் முகத்துடன் வரவேற்பார். அவர் வந்தவுடன் சபையில் நிற்கும் சபை நடந்துபவர்கள் முதலில் குடிபானத்தை அவருக்குக் கொண்டு வந்து தருவார். அதன் பின்பு இரண்டாவது நபர் தட்டில் பரவப்பட்டுள்ள வெற்றிலைக் கூறுகளை விருந்தினருக்கு வழங்குவார். ஆரம்பக் காலங்களில் இக் கூறுகள் தனித்தனியே நூலால் கட்டப்பட்டிருந்தன. பின்பு வெறுமைலாகக் கொடுத்தார்கள். இன்று இவ் வழக்கம் அருகி விட்டது. இப்படி வழங்குதல் நோக்கம் விருந்தினர் சபையில் வைத்தே அந்த வெற்றிலையை போடட்டும் என்றிருக்கலாம்; பழைய காலம்

களில் இவ்வாறு தாம்பூலம் தரித்தல் ஒரு கௌரவமான செயல் என நம்பினர் போலும். இதன்மீது முன்னுதவது நபர் பையில் இட்ட வெற்றிலையைக் கொண்ட தட்டினை எடுத்து விருந்தினர் முன் நீட்ட அவர் அதிலிருந்து ஒரு பையினை எடுத்துக் கொள்வார். விருந்தினர் லெப்பை, ஹாஜியார் அல்லது வைத்தியராக இருந்தால் மட்டும் அவர் இரண்டு பைகளை எழுத்தக் கொள்வார். இனி நான்காவது நபர் அதிதர் கும்பாவையும் பன்வீர்ச் செம்பையும் கொண்டு வந்து விருந்தினர் முன் அதிதர் கும்பாவை நீட்டுவார். அவர் அதிதர் கும்பாவில் உள்ள பஞ்சினைத் தன் கவிமா விரலால் (கட்டு விரலால்) தொட்டு தன் உடையில் பூசிக் கொள்வார். இவ்வாறு அவர் செய்து கொண்டது அவருக்கப் பன்வீர் தெரிக்கப்படும். இவ்வளவும் நடந்த பின்னா அந்த விருந்தினர் விடைபெற்றுக் கொள்ளுவார்.

மண நாளன்று பெண் நாவிகை ஒருத்தி பெண் வீட்டுக்குச் சென்ற பெண்ணுக்கு மருகம் வழித்தல் என்னும் சடங்கை நிறைவேற்றுவார். அதேபோல ஆண் நாவிகை ஆண் வீட்டுக்குச் சென்ற முகசுவரம் செய்து விடுவார். பின்னது இன்று அருகி வீட்டது. பெண் நாவிகை வந்து சென்றதன் பின்னர், பெண்ணின் மைத்தனி முறையான வர்கள் பெண்ணைக் குளிக்க வார்த்து வெண்ணிற ஆடை உடுத்தி சத்துவிளகில் விழிக்கச் செய்து பெண்ணை வீட்டுள் வைத்திருப்பர். மாகையானதும் ஆண் வீட்டாருக்கு பெண்ணுக்கு மருதோன்றி இட யருமாறு அழைப்பு விடுக்கப்படும். இவ்வழைப்பினை பெண் வீட்டார் சிலர் கூட்டமாக வந்து ஆண் வீட்டாருக்கு விடுப்பர். இதற்கு வேண்டிய மரு தோன்றியைச் சில வேளைகளில் பெண் நாவிகை கொண்டு வருவார். அல்லது பெண் வீட்டார் தேடி அரைத்து வைத்திருப்பர். பெண் வீட்டாருடன் சேர்ந்தே ஆண் வீட்டாரும் வந்து பெண்ணுக்கு மருதோன்றி இடுவர். இந்த விடயத்தில் தனியாகப் பெண்களே பங்கு கொள்வர். மருதோன்றி இடும் வேையை மணமகனின் சகோதரிகளே பெரிதும் செய்வர். இவ்வாறு மருதோன்றி இட்டபின்

அங்கு நடைபெறும் சபையில் பங்குபற்றி மீளுவர். இவ்வாறு பெண்கள் புறப்படும்போதும் மீளவரும்போதும் சில நேரங்களில் இரு விட்டாரும் வெடிகள் கொழுத்தி மகிழ்வார். ஆண்களுக்கு நடப்பது போன்ற ஒரு சபையே வேறுகப் பெண்களுக்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். இப்படி சபை நடைபெறுகையில் பெண்விட்டார் ஒரு தட்டிலில் பாய், பழங்கள், மலர்கள் இவற்றுடன் முட்டைகள், நெய், சிறிளவு பனம் என்பவற்றை வைத்து ஒரு தணியால் மூடி கொண்டு வந்து மணமகனின் தந்தை அல்லது சகோதரரிடம் கையளிப்பார். இவ்வாறு கையளிப்பவரும் மணமகனின் தந்தையாக அல்லது சகோதரராக இருப்பார். இச் செயல் இனி மாப்பிள்ளை புறப்பட்டு வரலாம் என்ப தறிந்த அடையாளமாகும்.

இவ்வாறு செப்பு வந்தவுடன் மாப்பிள்ளையின் நண்பர் சந்நம் மைத்துனர்மாரும் மணமகனைக் கிணற்றி இடக்குக் கொண்டு சென்று அறுகம்புல், தேங்காய்ப்பால், நெய் என்பவற்றைத் தலையில் தேய்த்து நீராட்டுவர். நீராட்டி முடிந்ததனை பிணை வெள்ளைச் சேடையொன்றால் மாப்பிள்ளையைப் போர்த்தி எரிந்து கொண்டிருக்கும் குதூவிளத்தில் முதலில் விழிக்கச் செய்வார். விளக்குப்போலப் பிரகாசமான வாழ்வு அமையட்டுப் என்ற நோக்கமாக இது இருக்கலாம். பின்பு நண்பர்கள் அனைவரும் புத்தாடைகளை மணமகனுக்கு அணிவிப்பார், ஆண்கள் சறம் அல்லது நீண்ட காற்சட்டைகளை அணிவர். பொதுவாக எல்லோருமே கோட் அணிவர். தொப்பிகளும் பாதரட்சைகளும் அணிவர். பல்வேறு வாசனைத் திரவியங்களும் தடவுவர் இவ்வாறு மணமகனை நன்கு அலக்கித்தகடின் மாப்பிள்ளையின் தாயார் அல்லது சகோதரி மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் சென்று பெண்கள் சபையில் ஒரு ஆசனத்தில் இருத்தி விடுவார் அப்போது மணமகனின் உறவினரான பெண்கள் தங்களால் இயன்ற பணத்தை அன்பளிப்பாக வழங்குவர். இது எல்லா விடுகளிலும் நடைபெறுவதில்லை. சில மணமகன்களின் தாய் மார் “சந்தோஷமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டாம்” என்று கூறினால் இவ்வாறு பனம்

கொடுக்கும் சடங்கு நடைபெற மாட்டாது. பின்னர் மணமகள் ஆண்களின் சபைக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார். எல்லா இடங்களிலும் ஆண்களின் சபையும் பெண்களின் சபையும் வெவ்வேறாகவே நடைபெறும் என்பது நினைவுகூரப்படவேண்டும்: ஆங்கு திருமணத்தைப் பதிவுசெய்யும் செய்ப்பையும் ஏனையவர்களும் வந்திருப்பார்கள்.

அங்கு செல்பை ஒரு பாத்திரை (துவாப்பிராரித்தனை) ஒதியவுடன் வந்திருப்பவர்கள் அனைவருக்கும் குடிபானமும் வெற்றிலைப் பையும் வழங்கப்படும. மாப்பிள்ளைக்குத் திருமணப் பரிசில்களை வழங்க விரும்புபவர்கள் சபையில் வைத்தே வழங்குவர். இத்துடன் மணமகன் வீட்டு ஆண் சபை சிகழ்ச்சிகள் முடிவுறும். இகன்பின் மணமகன் ஊர்வலமாக நடந்து அல்லது காரிலே செல்வார். ஊர்வலமாகச் செல்வதாயின் பைத்துப்பாடும் கோஷ்டியினர் முதல் நாளே அறிவிக்கப்படுவதுடன் மதிய உணவுக்காகவும் அழைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். மணமகன் சபையுள் பிரவேசிக்கும்போதும் வெளியேறுப்போதும் சலாப கூறியே புறப்படுவார். மணமகனின் மைத்துவர் அல்லது சோதரர் அல்லது தந்தையே மாப்பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து விதிக்குக் கொண்டு வருவார். பின் மாப்பிள்ளைத் தோழனுடன் ஊர்வலமாக நடந்து செல்வார். பைத்துக் கோஷ்டியினர் "யாஷையதி" மாலையை இராகத்துடன் ஒதிச் செல்வர். இடையில் எழும்பும் பள்ளிவாயில் களில் தரித்து 'துவா'ப் பிராரித்தனையும் புரிவர். சிலர் வெடிகள், வாணகிகள், மத்தாப்பூசிகள், விறிகளின் என்பவற்றை வழியெங்கும் கொழுத்தி மெழுவர்.

மணமகன் பெண் வீட்டடைநிகழும் பெண் வீட்டாரின் சபை நிகழ்ச்சிகள் நிறுத்தப்படும. பெண் வீட்டு வாசலுக்கு மாப்பிள்ளை வந்ததும் மாப்பிள்ளைக்கு ஆராதனை எடுத்து நிறைகுடமும் சரிப்பர். பின்னர் பெண் வீட்டு வாயிலில் வைத்தித் தமலர் மாணிகள் தங்க மோதிரங்கள் (சமயத்தில் விவகிக்கப்பட்டுள்ள போகிலுள்) என்பன அணிவித்தபின் மணமகனுக்கு பால் பழம் ஊட்டுவர். எஞ்சியதை மணமகளுக்குத் தருவர். ஊட்டி முடிந்த பின்

பெண்ணின் தந்தை பிள்ளையின் தந்தையிடம் மணமகனை உடனே அழைத்துச் செல்லட்டுமா என்று அலுவலர் கேட்டுப் பெற்றதின் மணமகனுடன் கூட நிமிஷ விவரையும் உள்ளே வருமபடி பெண்ணின் தந்தை அழைப்பார். உள்ளே திருமணப்பதிவு நடைபெறும்.

அதன் பின்பு மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் சென்று பெண்ணின் கையைப் பிடித்துக் கொடுத்து கையளிப்பு வைபவம் நடைபெறும். இவ்வாறு கையளிப்பு நடக்கும் போதும் பெண்பை தவாய் பிரார்த்தனை செய்வார். பின் மணமக்கள் ஒன்றாக ஆடுகளுக்கே அமர்ந்திருப்பார். இதன் பின்பும் சபை நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்தும் நடைபெறும். மணமகன் வந்ததன் பின்னும் பெண் வீட்டார் ஆணவீட்டுக்குச் சென்று தாலி கட்டுவதற்காக அங்குள்ள பெண் கூட அழைப்பார். அவர்கள் வந்தவுடன் மணமகனின் தாயார் அலவது முத்த சகோதரி தாலிக்கொடியை எடுத்துக் கொடுக்க மாப்பிள்ளை மணமகனின் கழுத்தில் தாலியைப் பூட்டுவார். இத்தோடு கூறைச் சேடையும் கொண்டு வந்து பெண்ணுக்கு வழங்குவார்கள். இக் கூறைச் சேடையிலே உயர்ந்ததாக இருக்கும். அதன் பின்பே வாழ்த்தும்பாடும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகும். இதுவும் இன்று முறையாக வகை டப்பட்டுவிட்டது.

கழகம்பூ தென்னம்பூ உட்பட பலவகைப் பூக்கள் பொரித்த தாலியங்கள் இவற்றால் மணமக்களுக்கு விதி வாழ்த்தும்பாட ஆரம்பிப்பர். இவ்வகை வாழ்த்தும்பாடலை கழைப்பாட ஒருவரோ சிலரோ கூலிக் கமர்த்தப்பட்டிருப்பார்கள். இவ் வாழ்த்தியைக் கொண்ட இலக்கியங்களும் அக் காலத்துக்குரியன. ஆரம்ப காலங்களில் பல்வகையான பலகாரங்களையும் பழங்களையும் சபையில் கட்டித் தொங்க விட்டிருப்பார். அவற்றையும் பறித்து மணமக்களுக்கு விதி வாழ்த்தும் வழக்கமும் இருந்தது. பின் அம்முறை அருகி வந்து இன்று அறவே இல்லாது ஒழிந்து விட்டது.

இச்சபை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் முடிந்ததும் மணமகனின் தாயார் மணமக்கள் இருவருக்கும் தன் கரத்தாலேயே பாடும் சேரறும் ஊட்டி விடுவார். அத்துடன் ஆன்றைய

மணநாள் நிகழ்ச்சிகள் முடிவுறும். யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் கள் தம் ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதில் மிகவும் கவனமுடையவர்கள் ஆதலால் ஏனைய பிரதேசங்களில் முக்கியமாக சிங்கள பண்பாட்டைப் பெற்றுள்ள முஸ்லிம் பகுதிகளில் நிலவும் வெள்ளையுடுத்தல் முதலிரவுப் பரிசோதனை என் பவை யாழ்ப்பாணத்தில் கிடையாது. முன்பும் இருந்த தில்லை. ஆனால் பல வருடங்களுக்கு முன் பருவம் எய்தாத சிறுபிள்ளைகூட திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். தற் காலத்தில் என் அறிவுக்கெட்டிய வரையில் இவ்வித இளமை விவாகங்கள் நடைபெறவில்லை.

திருமணம் முடிந்த அடுத்தநாள் மணமகன் அதிகாலையில் எழுந்து தனது தாய்லீட்டுக்குச் செல்லுவார். கூடவே துணையாக யாராவது பையன்கள் செல்வார். பின் மீண்டு வருவார். திருமணம் முடிந்தபின் பெரிதும் பெண்ணுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த வீட்டிலேயே ஆண் வசிப்பார். சொத்துரிமைகள் பெண்களுக்கு வழங்கப்படுவதாலேயே இந்த நிலை உருவானது. ஏனைய மாகாணங்களில் இப்படி பெண் வீட்டில் ஆண் இருந்து வாழ்வதை இழிவாகக் கரு துகிறார்கள். திருமணமான மூன்றாம் நாள் பெண் வீட் டுக்கு மணமகன் வீட்டார் முக்கியமாகப் பெண்கள் செல் லுவார். இவர்கள் ஏற்கனவே மணநாளன்று வந்த செப்பில் இருந்த முட்டைகள் பணம் இவற்றுடன் சேர்த்து ஏதே னும் தின்பண்டங்கள் செய்து கூடவே கொண்டு செல்வார். அங்கு ஒரு சிறிய தேநீர் விருந்தும் நடைபெறும். ஏழாம் நாள் மதிய உணவின் ஆண் வீட்டாரும் பெண் வீட்டா ரும் ஒருங்கு கூடி "கூடித் திண்ணல்" என்ற பெயரில் ஒரு விருந்து நடத்துவர். அக் கூடிக்கிள்ளலின் முடிவில் மணமகன் மணமகளுக்கு ஒரு தங்க மோதிரத்தைப் பரிச ளிப்பார். அன்று மாலை மணமகன் கடை சுற்றச் செல்லு வார். இவ்வாறு சென்று சமையலுக்கு வேண்டிய பாத்தி ரங்கள் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கி வருவார். புதிய பாலை, சட்டி, அகப்பை என்பவற்றையும் வாங்கி வருவார். இவ்வாறு கடை சுற்றச் செல்கையில் எல்லாப் பெண்களும் மணமகனுக்கு பண அன்பளிப்பும் செய்வர். இத்தோடு ஒரு பெரிய மீனையும் வாங்கி வருவார். மீன்

வந்ததின் பின் பெண்ணின் மைத்தனிமார். பெண் அறியாமலே மீனின் வாயினுள் ஒரு இருமபுக் கம்பியைச் செலுத்தி அதனை வெட்டும்படி மணமகளிடம் கொடுப்பார். பின் அவர் மீனை வெட்ட முடியாது சிரமப்படுவதைக் கண்டு நிற்போர் நகைத்து நிற்பார்.

கடை சுற்றிவந்த மணமகன் தான் கொண்டு வந்த மணமகளுக்கான சேலை உட்பட சகல பொருட்களையும் மணமகளின் கையில் தருவார். திருமணமான இரண்டாம் மூன்றாம் நாட்களில் புலால் உணவுகள் மணமக்களுக்கு தரப்படுவதில்லை.

ஸ்திரீதனம் > ஸ்ரீ தனம் > சீ தனம்

பெயர் மருவி வந்த நிலையிலேயே எத்தனை தூரம் இது மக்களால் வெறுக்கப்பட்டு வருகிறது என்பது புலனாகும். இஸ்லாம் முற்றாக வெறுக்கும் ஒரு பண்பாகவும், முழுக்க முழுக்க இந்துக் கலாச்சாரத்தால் கவரப்பட்டு நமது பெண்கள் பெருமுச்சுவிடக் காரணமாகவும் இருப்பது இந்தச் சீதனமாகும். தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் ஊடுருவல் இன்று முஸ்லிம்கள் மத்தியில் நன்கு பரந்து எத்தனையோ ஏழைப் பெண்கள் கண்ணீர் வடித்து உருகும் நிலையை இது உருவாக்கியிருக்கிறது. இஸ்லாமிய சமய சட்டத்தின்படி பெண்கோரும் "மஹர்" பணத்தை ஆண் கொடுத்தே திருமணம் செய்ய வேண்டும். இன்று நிலை மாறிவிட்டது. சமயச் சட்டங்கள் பிறமத பின்பற்றல்களினால் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டன. சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களும் கொள்கைகளும் அறியாமல்க் கால ஆரேபியாவின நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டு வந்துள்ளது. இதனால் பெண் பிறப்பதே கூடாது என்ற மனோ நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். சீதனம் இல்லாமையினால் பல நூற்றுக்கணக்கான இளம்பெண்கள் முதுமையடைந்தும் வாழ முடியாதவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இஸ்லாம் விரும்பாத இந்த இழிநிலையை மாற்ற இகோரூர் சமுதாயம் முயலவேண்டும்.

விலைவாசி அறிவிப்பது போல சீதனத்தின் அளவும் வருடாவருடம் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. சீதனத்தின் தன்மையாலேயே பெரும்பாலும் காலரிகளின் மசாத துரிமை பெண்டருக்கே உள்ளன. இதிலேவிட கைக்கூலி ஆயிரம் ரூபா முதல் பல லட்சம் ரூபாய் வரையும், இதனை விட நகைகனாகவும் பெண் வீட்டார் தர வேண்டும். 1957-ல் சாதாரணமாக உழைக்கக்கூடிய ஒரு தொழிலாளியை மணமகனைப் பெறுவதற்கு குடியிருப்புக்காணி, 1 அல்லது 2 பரப்புடன் பணமாக 1000 =வும் நகையாக 1000/=யும் (ஏறக்குறைய 15 தங்கப்பவுண்) கொடுத்தல் போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் சின்று இந்த நிலைமையும் மோசமடைந்துள்ளது. சின்று அதாவது 1979-ல் குடியிருக்கக் காணியுடன் கைக்கூலி 5000/=வும் நகையாக 5000/=வும் கொடுத்தாத்தான் சாதாரண மாப்பிள்ளை ஒருவரைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. கள்வியில் உயர்ந்து உத்தியோகங்கள் வகித்த அல்லது வர்த்தக நிலையங்களின் உரிமையாளர் போன்ற தகுதிகள் கொண்டவர்களை அதிக அளவு சீதனத்தைக் கொடுவர்.

இவ்வாற்தான் இரண்டாவது கவிபா உதுமான் (ரவி) அவர்கள் பெரும் செல்வந்தராக விளங்கியதால் தன்னிடமுள்ள சொத்தில் ஒரு பகுதியைத் தனது மகளுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார்கள் என்றும் இதிலே இவ்வாற்தகுதி மாறு இல்லை என்று வாதிடுவோரும் உள்ளர். இவ்வாதவர்களிடம் கூட, உள்ளவர்கள் தருவது போலத் தரவேண்டும் என்று பேரம் பேசுவதையே தடுக்கவேண்டியுள்ளது. இவ்விடயத்தில் செல்வந்தர்களும் ஒத்துழைத்து சீதனம் வாங்கவும், கொடுக்கவும் கூடாது என்ற நிலையை ஏற்படுத்திவிடுவதான் சமுதாயம் வளமாக ஆமையும்.

தொழில்கள்

தொழில்களில் யாழ்ப்பாண இந்நகரங்களின் நடைமுறை கூடப் பின்பற்றியோ என்வகையோ குமமக்கள் எனப்படுகிற சாழ்த்தகப்பட்ட சாதியினர் புரியும் தொழில்களை இவர்களும் புரிவதில்லை.

ஆரம்ப நாட்களிலும் இன்றும் வர்த்தகமே முதலிடம் வகிக்கின்றது. அராபிய வணிகர் காலத்திலேயே அராபியா கொணரும் பொருட்களை நாடுகளுள் கொண்டு சென்று அங்கு விற்பு அங்கு கிடைக்கின்ற ஏற்றுமதி செய்யத்தக்க பொருட்களைக் கொண்டு துறைமுகங்களுக்கு வந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் இன்றைய போக்குவரத்து வசதிகள் எதுவுமே இல்லை. எனவே அராபியக் கரவன் முறையைப் பின்பற்றி சமத்திலும் 'தவள' முறையை அறி முகம் செய்தனர். எவ்வாறு கிராமங்கட்கும் பொருட்களை மாடுகளின் முதலில் ஏற்றிக் கால் நடையாகவே சென்று வந்தனர். இன்றுபோல் மூன்பு நகரப்புறங்கள் இருக்கவில்லை. இவர்களில் சிலர் இக் கிராமங்களில் நிலையாக இருந்தே பொருட்களைச் சேகரித்தனர். இப்படித் தவள முறை யன்றோர் வவுனியா மாவட்டங்களில் அண்மைக் காலம்வரை நிலவி வந்துள்ளது. இதுபற்றி பல கதைகள் கூட நிலவுகின்றன. பின்னர் சந்தைகள் உருவாகவே சந்தைகள் தோறும் சென்றும் வணிகம் செய்யவும் ஆரம்பித்தனர். நகரப் புறங்கள் அமைய நகரப் பாங்கர்களிலும் கடைகள் அமைத்து வணிகம் செய்தனர்.

இக்கணவிட கடற்றொழிலும் இவர்கட்குக் கைவந்த கலை யாக இருந்தது. கூலியாட்களை வைத்து மீன் பிடித்து கரு வாடாக்கி ஏற்றுமதி செய்தல் சங்கு மற்றும் முத்துக்குளித்தல் என்பவற்றிலும் முதலில் முஸ்லிம்களே ஈடுபட்டனர். போர்த்துகேயர் வருகையினால் முஸ்லிம்கள் செல்வம் முற்றும் அழிக்கப்பட்ட வணிக சமுதாயமாக இருந்த இவர்கள் தொழிலாளர்களாக மாற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. உயர் கல்வியைப் பெற்று உத்தியோகங்களைப்பெற வாய்ப்புகள் இருந்தாலும் அக் கல்வியைப்பெற மதம் மாறிக்

கிறீஸ்தவராக வேண்டிய நிலையிருந்ததனால் ஆங்கிலக் கல்வியையும் வெறுத்தனர்: அப்படி ஆங்கிலம் கறிபது "ஹரூப்" எனும் விவக்கப்பட்ட செயலாகக் கருதினர்.

எனவே மீளவும் பலர் சிறு வியாபாரங்களிலேயே கவனம் செலுத்தினர்: வறுமை மேலாடியபோது மீன்பிடித்தல், தையல் தொழில், சிப்பம் கட்டுதல், ஒட்டு வேலைகள் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டனர். 1956-ல் முன்னர் விரல் விட்டு எண்ணிவிடக்கூடிய அளவு தொகையினரே அரசு பணிகளில் இருந்தனர். 1956-ல் பின்னர் பலர் எழுது வினாளுர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் நியமனம் பெற்றனர். 1958-ல் பிற்காலப் பகுதிகளில் கணிசமான அளவு வாலிபர்களும் யுவதிகளும் ஆசிரியத் தொழில் புரிவதற்குத் தெரியப்பட்டனர். இன்று வியாபாரம் கையறொழியில் அரசு உத்தியோகம் என்பவற்றையும் கிராமிய வியாபாரங்களையும் புரிகிறார்கள்.

இவர்கள் விவசாயத்தில் நாட்டம் உடையவர்கள் அவ்வளவு. ஏனெனில் இவர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் வரண்டுள்ளது ஒரு காரணம். மற்றயது இவர்கள் சேர்ந்து வாழ விரும்புகிறார்கள். தமது உறவினரை விட்டு வெளியேறி வாழப் பின்பிறகிறார்கள். 1950 அளவில் வழங்கப்பட்ட இளநொச்சி குடியேற்றங்களில் முரகமோட்டையில் மூவரும் 53-ல் வட்டக்கச்சியில் பதின்குறியே குடியேறினர். என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அண்மைக் காலத்தில் விவசாயத்தில் விருப்புக்கொண்டனரேனும் முஸ்லிம்களுக்கு குடியேற்றத்துக்கொண்ட வழங்கப்பட்ட பகுதி "பள்ளிக்குடா" நீரற்றபகுதி என்பதனால் குடியேறாது விட்டனர்.

ஏற்கனவே மீசானையில் வாழ்ந்த பலர் விவசாய நாட்டம் கொண்டு குடாநாட்டுக்கு வெளியே பெயர்ந்து போயினர். அவர்களே வடமாகாணத்தில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள முஸ்லிம்களாவர்.

முதலில் கூறியதுபோல முஸ்லிம்களில் மரம் ஏறுவோர் அம்பட்டர், வண்ணார், தேட்டடி வேலைகள் செய்வோர், தச்சல், மேசல்மார் இல்லை என்பது குறிப்பிடக்கூடியது. சண்மைக் காலத்தில் மேசல் வேலைகளை சிலர் பழகுகிறார்கள். ஆயினும் பெரும்பாலும் இல்லை என்றே கொள்ளல் வேண்டும். 1970-ன் பின் சில வாஸிபர்கள் விசுவமடு குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியேறி விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள். இஸ்லாம் சமயம் அனுமதித்த தொழில்களைப் புரிந்து நீதமாகவும் நேர்மையாகவும் நடக்கின்ற காரணத்தால் சகோதர இனமாதிய தரிசுகளுடன் சேர்ந்து அவ்வியோஷியமாய் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்; தத்தமது சமதாயத் தேவைகளுக்கும் மார்க்கச் சடங்குத் தேவைகளுக்கும் மாவ நாவிறர்களும் வெளி மாவட்டங்களிலிருந்தே சிறந்த பெறப்படுகின்றனர்.

சமூகசேவை இயக்கங்கள்

காலத்தக்க காலம் பல சமூகசேவை இயக்கங்கள் சமுதாய சேவைகளில் ஈடுபட்டுள்ளன. நமது அய்யவுக் கெட்டிய வரையில் காலத்தால் முந்தியவை முஸ்லிம் சங்கமும் முஸ்லிம் சகோதரத்துவ இயக்கமும், முஸ்லிம் சங்கம் என்ற பெயரில் இரண்டு சங்கங்கள் இருந்தன. அதில் ஒன்றை ஸ்தாபகர் மர்ஹூம் E. M. கரீம் என்பவராவார். இந்த முஸ்லிம் சங்கம் தனக்கென சொந்தமாக ஒரு கட்டிடத்தைக்கூட வைத்திருந்தது. அதிலேதான் இன்று யாழ் மாநகரசபை நூல்நிலையத்தின் கிளை ஒன்றை அமைத்தள்ளது.

முஸ்லிம் சகோதரத்துவ இயக்கம், பிரபல சமூக சேவையாளரும் முன்பு ஸாகிருக் கல்லூரியின் கிளை பொன்றை அமைக்க முயன்றவரும் பின்பு, ஜன்மானியாக கல்லூரியை அமைப்பதில் அரும்பாடுபட்டு உழைத்தவருமான மர்ஹூம் அஹ்ஜ் V. M. M. S. அப்துல் காதர் அவர்களால் 1931-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் செயலாளராக ஜனாப் S. M. M. முகிதீன் நீண்டகாலம் சடமை

பாற்றினர். 9 பேருடன் தொடங்கப்பட்ட இச்சங்கம் 150 அங்கத்தவர்கள் வரை அங்கம் வகிக்கும் சங்கமாகச் செயற்பட்டது. இதற்குச் சொந்தமான காணி ஒன்று மானிப்பாய் வீதியிலமைந்திருந்தது. இச்சங்கம் வருடா வருடம் மீலாத் விழாவை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடியது. இக் கொண்டாட்டங்களில் மிகச் சிறந்த கட்டுரையை அம்மது பிரசங்கத்தை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு மீலாத் மலர் என்ற பெயரில் இலவசமாக வழங்கினர். இப்பிரசுரம் தொடர்ந்து 7 ஆண்டுகள் வெளியுந்தது.

மீலாத் விழாவில் மறிறை சமூகத்தவரும் இஸ்லாமிய கொள்கைகளை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலால் பாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் 1943 முதல் 1949 வரை நடத்தினர். 1949-ல் பின் முஸ்லிம் வட்டாரங்களிலேயே நடத்தினர்;

முஸ்லிம் வீ 1941-ல் தொடங்கப்பட்டது. இதனைத் துன்பன் கா. மீரான் முகிதீன் கே. எம். ஏ. காதர் எம். எம். சரீபு, வை. சச்சு முகம்மது ஆசியவர்கள் முஸ்லிம் தொடங்கினர். இதுவும் நூல்நிலையம் வாசிகசாலை ஆசியவற்றைக் கொண்டிருந்ததுடன் மீலாத் விழாவையும் கொண்டாடியது.

1935-ல் M: M. அப்துல்காதர் V. M: M. அப்துலகாதர், M. M யூசுப், P. M: M S. அப்துல்காதர் ஆகியோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வை. எம். எம். ஏ. மீலாத் விழாக்களை சமுதாயம் செய்து இளைஞர்கள் கலந்துகொள்ள சந்தர்ப்பம் அளித்து வேறும் சிறந்த பணிகளை ஆற்றியது.

1948ல் மரிஹும் அல்ஹாஜ் M: M. மீரூப்பிசுக் அவர்களாலும் அவர்களின் சூரு சகோதரிகளாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மீரூவியாக்கி கல்லூரி பல வருடங்களாக மாணவர்கள் மத்தியில் பல சமய அறிவுப் போட்டிகளை நடத்தி வெளியாளிகள் உதவி பெறாது பல விடையுரிந்த பரிசீலனையும் வழங்கி வருகிறது.

1948-2-5 ல் ஜனாப்கள் M. அப்துல்மஜீத், M. H. M. யூசுப் ஆகியோரின முயற்சியால் முஸ்லிம்வாலிப இயக்கம் (சிவல பள்ளிச் சந்தி வாலிபர்கள்) தொடங்கப்பட்டது. 1962 வரை இடையீடின்றி இது சேவை புரிந்தது. இந்திய பேச்சாளர்களை அழைத்து மீலாத் விழாக்கள் நடத்தினர். மீலாத் விழாக்களில் பேச்சுப்போட்டியை அறிமுகம் செய்ததும் இவ்விபக்கமேயாகும்.

1954-ல் ஆரம்பமான தாரஸ்ஸலாம் விளையாட்டுக் கழகம் நல்ல பல உடைப்பந்தாட்ட வீரர்களை உருவாக்கியது. இதே காலப் பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட J. M. S. A பல விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தியது. ஜனாப்கள் M. M. மக்பூல், M. M. மன்கூர், M. G. பஸீர், M. A. அஸீஸ் ஆகியவர்கள் இதில் அதிக பங்கெடுத்தனர்.

1956-ல் முஸ்லிம் சனசமூக நிலையம் தொடங்கப்பட்டது. அப்போது இலங்கையிலுள்ள அவுஸ்திரேலிய உதவி ஸ்தானிகர் A. H. பொத்விக் இதில் கலந்து கொண்டார். ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கான பால் விநியோகம், வாசிகசாலை நூல் நிலையம் ஆகியன நடத்தப்பட்டன. புத்தாண்டு தினங்களில் பல சமய அறிவுப் போட்டிகளை நடத்தினர். பரிசுகளும் வழங்கினர். இவர்களது முயற்சியாலேயே காநி அபூ பகசர் விதியின் தபாறிபெட்டி பெறப்பட்டது. ஏறஸ்ஸிம் பெண்களுக்காக ஒரு நெசவு பயிற்சிப் பாடசாலையும் திறக்கப்பட்டது. இதனை முன்னாள் பிரதமரும் பின்னாலும் உள்ளூராட்சி அமைச்சரமாயிருந்த கலாநிதி W. சஹ்ராயக்கா திறந்து வைத்தார். இச் சனசமூக நிலைய வளர்ச்சியில் S. A. C. S. ஹமீட், K. M. S. ஹமீட், K. M. ஹமீதுன் ஆகியோர் அதிக பங்கெடுத்தனர். அதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர்ஸ் பாரியார் திருமதி P. G. ஹமீட் சன் அவர்களின் முயற்சியால் மாதர் சங்கமும் தொடங்கப்பட்டது.

ஆசிரியர் Z. ஆப்தின் அவர்களும் நண்பர்களும் முயற்சியால் ஆஸாத் விதியில் இலங்கைச் சோனகர் சங்கம் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது.

சின்னப் பள்ளிவாசல் சீர்திருத்தசபை என்ற பெயரிடீ
 நடு இயக்கம் தொடங்கப்பட்டு நின்னக்குளம், பெரிய
 களம் இரண்டையும் சீர்திருத்த நடவடிக்கை மேற்கொள்
 ளப்பட்டது. சீர்தான நடவடிக்கைகளைக் கையாண்டனர்:
 மையவாடிக்கும் காணி வாங்கினர். இவ்வியக்கத்தில் மர்
 றும் M. S. மகார், S. M. சரீபு ஆகியவர்களும்
 இளங்கிரணும் அதிக அக்கறை காட்டினர்.

1956-ல் தொடங்கப்பட்ட முஸ்லிம் கல்விச்சபை முஸ்
 லிம் மகளிர் கல்லூரி ஒன்றினை நடைபெற தீவிரமாகச்
 செயல்பட்டது. இதில் மர்ஹும் அஹாஜ் V. M. M. S
 அப்துல்காதர் M. M. கஸ்தான், S. A. றசீன் ஆகியவர்
 கள் முன்னின்று உழைத்தனர்.

ஐராப் M. கஹமதுவைத் தலைவராகக் கொண்ட சங்
 மாரீக்க இயக்கம் பலமார்க்க உபஸ்ஸியாசங்களை ஏற்பாடு
 செய்தது. பயனுள்ள பல பிரகாரங்களை வெளியிட்டது:
 மாணவரிடையே சிருக்குர்ஆன் மவணம், பேச்சு, கட்டுவர
 பாடற் போட்டிகளை நடத்தியது.

மர்ஹும் M. A. C. S. A. காதர் அவர்களைத் தலை
 வராகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்ட முஸ்லிம் சமூக சேவா
 சங்கம் குறுகிய காலத்துக்குள் பல சாதனைகளைப் புரிந்தது.
 முஸ்லிம் வட்டாரங்களில் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகளை
 ஆரம்பித்தமை நோன்பு சாலங்களில் நல்ல ரக அரிசி பெற
 முயன்றமை முதலாவது பிரம்புச் சந்தூடுக வாங்கி அப்ப
 ளிப்பு செய்தமை அனாதை மையத்துக்களை எழுத்து அடிக
 கம் செய்தமை என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இதில் குவாசி
 M. M. S. அப்துல் காதர் அவர்களும் தீவிர பங்கெடுத்த
 கார்.

திருமண அந்திய காலச் சங்கம் ஒன்று ஆரம்பித்து
 சிறிது காலம் இயங்கிப்பின் மறைந்த விட்டது. ஆல்வாறே
 விவாக நிதி உதவிச் சங்கமும் குறுகிய காலத்துக்குள் செய
 வற்றுவிட்டது.

1972-ல் ஜனாபு M. M. சலீது, M. H. சலீம், M. U. A. சையூம் ஆகியவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரிஸ் இலங்கை முஸ்லிம் முன்னேற்ற இயக்கம் இரண்டாவது பிரிப்புச் சந்தாக்கை பொதுமக்களின் நிதி உதவியுடன் செய்து அன்பளித்தது. இக் கிணைவிடச் செல்வந்தர்கள் சிறரிடம் உதவியுடன் ஏழைச் சிறுவர்களுக்கு இலவச (சுதூ) விருத்த சேதனமும் செய்து வருகிறது.

1974-ல் சில வானியர்களும் இளம் ஆசிரியர்கள் சிலரும் கூடி முஸ்லிம் கல்வி அபிவிருத்திச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார்கள். இதன் மூலம் உயர்கல்வி பெறும் மாணவர்களுக்கு இலவச விடுமுறைகால வார இறுதி வகுப்புகள் நடத்தினர். முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியொன்றை ஆரம்பிக்க நிதியும் சேகரித்தனர். எனினும் அதற்குப் போதிய ஆதரவில்லாததால் செயற்பட முடியாமலுள்ளது.

1974-ல் ஜனாபுகள் A. J. சக்காப், S. A. C. M. இளனூர், M. S. A. ரஹீம் ஆகியவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் உதவுவோர் சங்கம் பொம்மை வெளிக் குடியிருப்புப் பகுதியை மணல் போட்டு மேடாக்கும் முயற்சியில் வெற்றிசண்டது.

அண்மைக் காலத்தில் சில வானியர்கள் ஸ்லிஸ்ஸா வித்யில் ஒரு சனசமூக நிலையத்தை அமைத்து வாசிகசாலை அயாவறை நடத்தி வருகின்றனர்.

இவற்றை விட விளையாட்டுக் கழகங்கள் பலவும் முஸ்லிம் வானியர்களின் திறமையை வெளிக்கொண்டு வந்தள்ளன. சமீகன, டைகர், சன்றைஸ் போன்ற உதைப்பந்த தாட்ட வீடுகள் பலமுறை மாவட்ட சம்பியன்களாகவும் தெரியப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணத் தெரிவுக் கோஷ்டிகளும் இக் கழகங்களிலிருந்து வீரர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். அண்மைவில் தமிழ்நாடு சென்ற யாழ்ப்பாண உதைப்பந்ததாட்டத் தெர்வுக் குழுவிலும் மூன்று முஸ்லிம் வீரர்கள் M. முனாஸ், M. மஸூர், S. ரமீஸ் கைந்து கொண்டனர். அண்மைக் காலத்தில் இவை யாவும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு முஸ்லிம் விளையாட்டுக் கழகம் என்ற பெயரில் இயங்கி வருகின்றன.

பொழுது திருத்தம்

பக்கம்	வரி	தவறானது	திருத்தம்
6	6	848	898
20	14	முஸ்லி	முஸ்லிம்
28	26	பிற	பிறேசி
56	19	20	50
94	20	அசனா லெப்பை	அசனா லெப்பை
112	22	தமிழாராச்சி	தமிழாராய்ச்சி
120	8-31	சேகு முகிதின்	இனாயத்தல்லா
124	16	மராண முகிதின்	மீராண முகிதின்
125	1	ஹனீப் நத்வி	ரஹ்மத்தல்லா மெளலானா

உள்ளூர்ப்பதி அரகியலில் முஸ்லீம்கள்

1926 - 1934	கலீபா அப்துல் காதர்
1937 —	S; M; அபூபக்கர்
1948 —	S. M. அப்துல் காதர்
1951 —	V; M. M. அபூசாவி ஹாஜியார்
—	S. M. அபூபக்கர்
1954 —	V; M. M. அபூசாவி ஹாஜியார்
—	M; M. சுல்தான்
1958 —	V. M; M. அபூசாவி ஹாஜியார்
—	M. M. சுல்தான்
1965 —	V. M; M. அபூசாவி ஹாஜியார்
—	M. M. சுல்தான்
1969 —	M; G. பஸீர்
—	M; A; C. S. A. காதர்
1979 —	B; S; முகிதீன் பிச்சை
—	R. M. இமாம்
—	M; M; காசீம்

பேராதனை பலகலைக்கழகப் பட்டதாரியும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியருமான முகம்மது கல்தான் அப்துசேஷும் இலக்கியப்பற்றும் எழுத்தாரிவமும் உள்ளவர். முற்போக்கு உணர்வும் சமுதாயப்பற்றும் உடைய அவருடைய ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடே இந் நூல்.

இத்தகைய ஒரு நூலை எழுதி வெளியிடுவதென்பது மிகவும் சிரமமான தொன்றாகும். இப் பணியில் பெருமைபுடன்குமுனைந்து தன் சொந்தப் பணத்திலேயே இந்நூலை வெளியிட்டுள்ள ஆசிரியர் றஹீம் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாற்றையும் பன் பாட்டையும் புலவர்கள், கல்விமாண்கள், எழுத்தாளர்கள் மறறும் முக்கன் பற்றி யாவரும் அறிந்து கொள்வதற்கு இந்நூல் இன்றையத் தலைமுறையினருக்கும் எதிரிகாலச் சந்ததியினருக்கும் பயனுள்ளது. இந்நூலைத் பணியைச் செய்த ஆசிரியர் றஹீம் மேலும் பல நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட முஸ்லிம் மகன்கள் உட்பட யாவரும் ஆதரவு வழங்குவர் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

— இளங்கோன் —

அச்சுப்பதிவு: நாமன் அச்சகம் 319, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம். போன்: 8152

வெளியிடுபவர்: மு. ஞானலிங்கன் 75, அபூபக்கர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.